

ปฐมบท อยากได้พี่เลี้ยง

ดวงตาคู่คมกวาดมองข้าวของกระจุกกระจายในห้องนั่งเล่น ด้วยสายตาเคียดขี้ง ปรรยภาคเป็นแบบนั้นทุกครั้งที่เขากลับจากทำงาน วังนี้เป็นวังส่วนตัวของเขากับมารดา แยกมาจากวังใหญ่ซึ่งเป็นของพี่ชายคนโต บางครั้งเขาให้คำจำกัดความของที่แห่งนี้เป็นบ้าน

ซีคฮาริซ ชาร์เซมาน ถอนหายใจหลายครั้งเมื่อมองนางกำนัลกว่าสิบชีวิตต่างก้มหน้างูดไม่กล้ามอง พวกนี้คือคนของท่านแม่ที่มีไว้คอยให้ดูแลหลาน ตำแหน่งของเขากับท่านแม่ห่างกันกว่าร้อยเมตร โดยระหว่างตำแหน่งจะมีรถกอล์ฟคันเล็กใช้ขับไปมา คราแรกเขาคิดว่า จะแยกไปอยู่ที่อื่น แต่คิดอีกทีก็ไม่อยากให้ท่านแม่ต้องเหงา และส่วนหนึ่งที่สร้างตำแหน่งส่วนตัวขึ้นมาก็เพื่ออยากให้อดีดตกรรยามีความเป็นส่วนตัว

แต่...ความเอาใจใส่ดูแลของเขาคงไม่มากพอ ความรักของเราก็คงไม่มากเช่นกัน เขากับอดีดตกรรยาก็จบชีวิตแต่งงานด้วยความเต็มใจ ทั้งสองฝ่าย ฮาริซไม่ยอมรับเมื่อเธอหมดใจหมดรัก คงเหลือแต่ลูกชาย

หัวแก้วหัวแหวนที่เธอยินยอมให้อยู่กับเขา เพราะนั่นหมายความว่าเธอจะกลับไปทำอาชีพที่เธอรักแบบไร้พันธะ

“คุณหนูละ”

“เข้าห้องไปแล้วเพคะท่านซีด” นางก้านัลเอ่ยเสียงอ่อยยังไม่ยอมมองหน้า ไม่ต้องถามเลยว่าฝีมือการละเลงของเล่นไว้กระจัดกระจายอย่างเจ้าอารมณ์นี้เป็นฝีมือใคร

จนปานนี้ฮารีซยังหาคนถูกใจฮาติมลูกชายสุดที่รักไม่ได้ เจ้าตัวชอบอาละวาดเอาแต่ใจ เพราะรู้ว่าไม่มีใครทำอะไรได้ ท่านแม่ยิ่งแล้วใหญ่ แม้จะปวดหัวกับหลานชายแต่ก็ตามใจกันมาแต่เด็กจนเคยตัว จนฮาติมไม่ยอมรับใคร ตอนนี้อันเจ้าตัวก็สามขวบครึ่งแล้ว จากที่เคยไหววานให้ห้องสะใภ้ช่วยหาพี่เลี้ยงชาวไทยให้ ก็ยังไม่มีใครเข้าตา

“ก้อเรื่องอีกแล้วลิ”

“พอดีคุณหนูเห็นข่าวของท่านซีดทางทีวีคะ”

ฮารีซพยักหน้าเข้าใจ ลูกชายนอกจากเอาแต่ใจ ยังมีความหวงพ่อ ซึ่งเขาเคยพาลูกไปพบแพทย์ ทำแบบทดสอบ ลูกชายไม่ได้มีความผิดปกติ แต่ทุกการกระทำล้วนมาจากความอยากเป็นคนสำคัญ เรียกร้องความสนใจ นั่นเพราะภายในใจของเด็กน้อยกำลังโหยหาความรักความอบอุ่นที่ขาดหาย

ต่อให้มีคนมากมายดีด้วย มีคนคอยเอาใจ แต่สิ่งที่เจ้าตัวต้องการก็คือแม่ ตั้งแต่จำความได้ อดีตภรรยาไม่เคยมาหาลูกสักครั้ง จะมีก็แค่คุยทางโทรศัพท์ แต่ทุกครั้งจะต้องเป็นเขาเสมอที่เป็นฝ่ายโทรไป เธอเลือกตัดขาดเพื่อเดินบนเส้นทางที่ตัวเองรัก

น้องฮาติมคงรู้สึกเหมือนตัวเองขาดอะไรบางอย่าง มีเงินทองมากมายใช้ไม่หมด ทว่าเงินทองเหล่านี้กลับไม่สามารถเติมเต็มทุกอย่างให้กับลูกชาย บางครั้งฮารีซได้แต่โทษตัวเองที่ไม่สามารถรั้งอดีตคนรักไว้ได้ เขายังดีไม่พอสำหรับเธอ

“แล้วกินข้าวหรือยัง”

“ไม่ยอมกินเพคะ เล่นเสิร์ฟจนเมื่อคุณหนูก็ขึ้นไปปิดประตูเงียบ”

“ต่อไปอย่าให้ฮาคิมอยู่คนเดียว”

“อิฉันไปขอกุญแจเข้าไปดู คุณหนูหนึ่งอยู่ข้างเตียงไม่พูดไม่จาเลย เพคะ”

“โอเค ฉันจัดการเอง เตรียมอาหารไว้ด้วย”

“เพคะท่านซีค” ทั้งหมดจึงแยกย้ายกันไปทำหน้าที่ของตนเอง ฮาริซเดินขึ้นบันไดไปชั้นสอง หยุดหน้าห้องของลูกชาย แล้วยกมือเคาะหน้าประตูเบาๆ

ก๊อ๊กๆ ก๊อ๊กๆ

“ฮาคิม เปิดประตูให้พ่อหน่อยลูก”

เงียบ ไม่มีเสียงตอบกลับมา คนเป็นพ่อถอนหายใจแล้วส่ายหน้า นิสัยของลูกชายเขานับวันจะยิ่งเพิ่มพูนความเอาแต่ใจ ขนาดมีคนตามใจเยอะก็ยังมีนิสัยแสนงอนน้อยใจราวกับเด็กผู้หญิง เขาควรต้องหาพี่เลี้ยงแบบไหนถึงจะทำให้ลูกชายลดทอนความเอาแต่ใจ ตัวเขาเองก็พยายามสอนพยายามอบรม แต่เหมือนว่าไม่มีน้ำหนักมากพอ เพราะสุดท้ายลูกชายก็วนลูปนิสัยกลับมาเหมือนเดิม

“พ่อมาแล้วลูก”

ข้างในก็เงียบไม่มีเสียงตอบ มือหนาจับลูกบิดแล้วขยับ ปรากฏว่าไม่ได้ล็อก เขาค่อยๆ ผลักประตูห้องนอนเปิดเข้าไป กวาดสายตาสอดสายหาบุตรชาย ก็เห็นตัวแสนนั่งบนเก้าอี้อยู่ริมประตูกระจกติดระเบียง เจ้าตัวหันมามองเขาเมื่อได้ยินเสียงเปิดประตู ก่อนจะมองเมินเซิดหน้ากลับไปมองด้านนอกอย่างไร้จุดหมาย

ฮาริซอมยิ้มกระแอมกระไอ สาวเท้าเดินเข้าไปหาเด็กเจ้าปัญหา มั่นหน้าจับมาตีกันหนัก แต่ตั้งแต่ลูกเกิดมาไม่เคยมีใครตีฮาคิมเลย แม้แต่ตัวฮาริซเอง

“งอนอะไรพ่อ”

เด็กชายทำปากยื่น นั่งกอดเข่า นึ้ย ทำตัวเป็นเด็กที่มีปัญหา
ขนานแท้ แล้วไอ้อาการนี้เจ้าตัวก็เป็นบ่อยๆ แก้มไม่เคยหาย และเขาเอง
สุดท้ายก็ใจอ่อนเสมอ

“ท่านพ่อไม่รักษาสัญญา” เปิดฉากอย่างมีแงงอน ทำแก้มป้อง
พองลม เมินสายตาไปมองข้างนอกตามเดิม

“เรื่องอะไร”

“หุ่นยนต์ จะซื้อให้ก็ไม่ใช่” คำพูดของลูกบางครั้งก็ขัดบ้างไม่ขัด
บ้าง

“ก็เลยโกรธพ่อ จนพังข้าวของเกลื่อนกลาดให้คนอื่นตามเก็บ?
พ่อเคยบอกแล้วใช่ไหม เวลาเล่นของเล่นเสร็จแล้วต้องเก็บเข้าที่
ให้เรียบร้อย”

“ไม่เก็บ”

“ดีอันัก”

“ท่านพ่อยังไม่รักษาคำพูดเลย บอกจะหาพี่เลี้ยง จนพี่สาว
มีลูกแล้วก็ยังไม่ยอมหาให้” เด็กน้อยมองค้อนพ่อ ดวงตาเริ่มแดงก่ำ
นั่นเพราะเด็กชายเอาตัวเองไปเปรียบเทียบกับน้อง ว่าน้องมีแม่ที่รักและ
เอาใจใส่ แต่ทำไมตัวเองจึงไม่มีแม่คอยกอดคอยหอมแบบนั้นบ้าง

ฮาริซไม่อยากพาลูกชายไปยังวังของน้องชายบ่อยๆ ก็เพราะกลัว
ฮาคิมจะนำตัวเองไปเปรียบเทียบกับน้อง แม่วุ่นเส้นจะรักและเอ็นดู
ลูกชายของตนไม่ต่างจากลูก แต่หลานก็คือหลานวันยังค่ำ ท่านแม่บอก
เขาว่าฮาคิมเริ่มทำตัวมีปัญญา และชอบบ่นว่าอยากมีแม่เหมือนน้องบ้าง

ฮาคิมคงลืมไปว่าสาเหตุที่ไม่มีแม่เหมือนคนอื่นนั้น ส่วนหนึ่ง
เพราะเจ้าตัวไม่ยอมปล่อยให้คนอื่นเป็นพ่ออย่างเขามีครบครัน เพราะ
อาการเหวี่ยงและโมโหโวยวายต่อผู้หญิงทุกคนที่เข้ามาใกล้เขา

“พ่อหามาแล้ว แต่ฮาคิมไม่ชอบ”

“จะเอาแบบพี่สาว”

“ไม่ได้อีลือก พี่สาวเป็นท่านอา แล้วก็เรียกท่านอาได้แล้ว” คราวนี้ ฮาริซปรามลูก ไม่อยากดูมาก เดี่ยวเจ้าตัวจะตัดเข้าดราม่ามีน้ำหูน้ำตา แล้วเขาก็แพ้น้ำตาของลูก ฮาคิมเป็นผู้ชายไม่ยอมให้ร้องไห้มาก

“คิมไม่ได้ดี้อ” กอดอกเช็ดหน้าแล้วส่งเสียงดัง

“พ่อจะพยายาม”

“จะเอาแบบพี่สาว จะเอาแบบนั้น อยากได้แบบน้อง คิมจะเอา พี่เลี้ยงแบบพี่สาว” รบเร้าขั้นสุด คนหนักใจก็คือฮาริซ เขาจะไปหา ผู้หญิงน่ารักนิสัยดีแบบน้องสะใภ้ได้จากไหน คนแบบรุ่นเส้นมีคนเดียว ในโลกไม่ใช่เธอ เธอ...

“ฮาคิม เราต้องคุยกันนะลูก คุยกันแบบลูกผู้ชาย”

เจ้าตัวแสบเหลือบตามองแต่ยังบึ้งบึ้ง เรื่องทำเยอะขอให้บอกเถอะ ว่างใหญ่ลากแก้อีกตัวมานั่งข้างๆ ลูกชาย โอบกอดร่างเล็กเข้ามาหาตัว อย่างน้อยสิ่งหนึ่งที่เขามีให้ลูกเสมอต้นเสมอปลายก็คือความรัก แม่ ในฐานะพ่อเขาจะยังทำหน้าที่ได้ไม่ดันทักก็ตาม

เด็กน้อยทำท่าถอนหายใจแบบผู้ใหญ่ ยอมพยักหน้าหงิกๆ เพื่อ รอว่าพ่อจะพูดอะไร ดวงตากลมๆ จิ่งเงยมอง ฮาริซโน้มหน้าหอมหัวลูก เบาๆ

“พ่อจะไปทำธุระที่เมืองไทยหนึ่งอาทิตย์”

“ไปหาพี่เลี้ยงชายใหม่ฮะ”

“นั่นก็ส่วนหนึ่ง พ่อไปทำงานด้วย”

“แล้วพี่เลี้ยงล่ะฮะ” เด็กน้อยมีสีหน้ากระตือรือร้นสุดๆ เหมือน ดีใจที่จะได้พี่เลี้ยง ไม่ใช่ว่าเขาไม่คัดคนนะ น้องสะใภ้ของเขาติดต่อบริษัทงานไปยังเมืองไทย ให้บริษัทจัดหางานคัดคนมาเลย แต่ละคน พูดยกภาษาได้ แต่คนเรื่องเยอะไม่ยอมรับคือลูกชายของเขาเอง ฮาริซ ก็ต้องจ่ายค่าเสียเวลาให้คนเหล่านั้น ทำงานได้เดือนกว่าๆ ก็ต้องออก

สุดท้ายเขาก็เลยเลิกหาพี่เลี้ยงมาสามเดือนกว่า

“พ่อจะพยายาม”

“ท่านพ่อไม่รักคิม”

“อย่าพูดแบบนี้ พ่อรักฮาคิมเข้าใจไหมลูก แล้วสัญญาได้ไหมว่าจะไม่ดื้อไม่ชนกับท่านย่า” เด็กน้อยมองค้อนคนเป็นพ่อ ทำปากยื่นๆ นามันเขี้ยว ฮาวิชก็เลยหอมหัวหอมหน้าผาก

“ไม่ได้ดื้อสักกะหน่อย”

“ถามจริง ลูกไม่รู้หรือว่าดื้อและเจ้าปัญหาขนาดไหน”

“คิมไม่ใช่เด็กมีปัญหา” กระแทกเสียงเม้มปากเม้มคอ มันช่างน่าตื้นัก ทำไมยังโตยิ่งดื้อ นี่เขาก็ไม่กล้ารับปากว่าไปเมืองไทยคราวนี้ จะหาพี่เลี้ยงลูกใจลูกชายได้หรือเปล่า

“ต้องเป็นเด็กดีเข้าใจไหม เด็กดีจะต้องเชื่อฟัง ถ้าลูกพ่อไม่ดื้อไม่ทำให้ท่านย่าปวดหัว พ่อจะพาพี่เลี้ยงคนใหม่มาให้”

เด็กน้อยทำสีหน้าครุ่นคิด ชมวดคิ้วมุ่นคิดตามคำพูดของพ่อ เยกหน้ามองแล้วพยักหน้าหงึกๆ แต่ไม่ยอมรับปาก เขารู้นะ เจ้าลูกชายไม่มั่นใจไม่ว่าจะทำได้หรือเปล่า

“รับปากพ่อสิ”

“ก็...”

“เป็นลูกผู้ชาย ถ้ารับปากอะไรก็ต้องทำให้ได้รู้ไหมฮาคิม”

เด็กน้อยทอดถอนใจทำตัวเป็นผู้ใหญ่อีกรอบ ฮาวิชรู้ว่าลูกชายเขาเข้าใจ เจ้าตัวฉลาด พูดเก่งตั้งแต่ขวบกว่า สิ่งที่เขابอกลูกรับรู้ทั้งหมด

“เข้าใจซะ”

“ต้องทำให้ได้ด้วย” ฮาวิชย้ำ เขาอยากให้ลูกเติบโตมาเป็นคนมีคุณภาพ อาจไม่ต้องเป็นคนดีมาก แต่แค่ไม่ทำความเดือดร้อนให้คนอื่นก็พอ สำหรับหัวอกคนเป็นพ่อ แต่ลูกไม่ทำร้ายคนอื่น แต่ลูกเข้มแข็ง แข็งแกร่ง ก็เพียงพอแล้ว

“จะพยายาม” รับประทานอาหารไม่เต็มใจนัก

“ก็ดีกว่าไม่พยายาม”

“ท่านพ่อ...”

“หืม? ว่าไงลูก”

“ทำไมคิมไม่มีแม่เหมือนคนอื่น เพื่อนๆ เขามีแม่กัน แต่คิมไม่มี”
นั่นไง คุณๆ กันอยู่จะพาเข้าดราม่า สายตาที่ลูกใช้มองมันทำให้เขา
ปวดใจจริงๆ สถาบันครอบครัวล้มเหลว มันส่งผลต่อเด็กไม่มากก็น้อย
เพราะเด็กมักนำตัวเองไปเปรียบเทียบกับคนรอบข้าง นี่คือนิสัยที่หมอเตือน
ทำให้เขาต้องพยายามใจเย็นแสดงออกความรักให้ลูกมากที่สุดเท่าที่
จะทำได้

“คิมมีพ่อแล้วไงลูก”

“แต่คิมอยากมีแม่ มีแม่เหมือนน้องเฟลิก”

ตาของลูกเริ่มแดงระเรื่อเมื่อเอาตัวเองไปเปรียบกับลูกของท่านอา
ฮาริซอุม่วงเล็กออกจากเก้าอี้มาวางบนตักแล้วกอดลูกไว้แนบอก ฝ่ามือ
หนาลูบไล้ศีรษะและแผ่นหลัง แม้อ้อมแขนนี้ไม่สามารถทดแทนอ้อมแขน
ของแม่ แต่เขาจะใช้อ้อมกอดนี้โอบกอดปกป้องโยนหมอบความรักให้ลูก
รับรู้ว่าอย่างน้อยก็มีพ่อที่รักเขาต้องการเขา

“พ่อรักลูกนะ”

“คิมก็รักท่านพ่อ”

เด็กน้อยโอบกอดรอบลำคอของพ่อ ชุบน้ำก้นบอกกว้าง เพราะ
ที่สุดต่อให้ตื่นเช้าแต่ใจแค่วันไหน ความรักความอบอุ่นก็ยังเป็นสิ่งที่
ฮาคิมโยเยหา บรรณานามากกว่าสิ่งใดบนโลกใบนี้

ฮาริซอสงสารลูกจับใจ สัญญากับตนเอง ไปเมืองไทยคราวนี้
เขาจะต้องหาพี่เลี้ยงคนใหม่มาให้ลูกชายให้จงได้ อย่างน้อยหาแม่ไม่ได้
หาพี่เลี้ยงให้ลูกก็ยังดี แม้มันจะเป็นงานหินก็ตาม

ร่างสูงใหญ่ก้าวออกจากรถยนต์คันหรูแบบกันกระสุนที่ทางโรงแรมส่งไปรับ พร้อมรถเช่าสำหรับผู้ติดตามของเขาทั้งแปดคน เรียกได้ว่าแม้จะมาเป็นกรส่วนตัวไม่ได้มาเป็นทางการ แต่ระบบความปลอดภัยต้องตีระดับหนึ่ง ซีคฮารีซได้ชื่อว่าเป็นซีคร์ชทายาทลำดับที่สองรองจากพี่ชายคนโต หากกระนั้นเขาก็ไม่ได้ถ้อยคถ้อยคักดี ยังคงทำตัวเรียบง่ายและมุ่งมั่นแค่เรื่องงานเท่านั้น

“เชิญด้านในค่ะท่านซีค”

สาวไทยสวยหวานในชุดไทยแบบแขนกระบอก ผมยวถูกหัดด้วยดอกกล้วยไม้ เธอส่งยิ้มหวานหยาดยิ้มมาให้อย่างมีไมตรีจิตอันดี ผู้ชายที่ผ่านผู้หญิงมาไม่น้อยเพียงยิ้มตอบรับอย่างรักษามารยาท ก่อนเดินเข้าลิฟต์วิไอพีโดยมีคนสนิทสองคนเดินนำเข้าไปก่อน

“ตามตารางฉันมีประชุมก็โมง”

“ฟรุ้งนี่สิบโมงครับ และเข้าชมโรงแรมช่วงบ่าย”

แม้ว่าการมาลงทุนยังเอเชียใต้นี้ไม่ได้อยู่ในแผน ทว่าตั้งแต่เขามางานแต่งงานของน้องชาย ทำให้เขาได้เปิดโลกทัศน์มากขึ้น เมืองไทยแม้จะเคยมาหลายครั้ง แต่ก็มาประชุมระดับผู้นำเกี่ยวกับการเปิดเสรีทางการค้าเสียเป็นส่วนใหญ่ หากครั้งนี้เป็นการนำเม็ดเงินมาลงทุนและเข้าถือหุ้นถึงยี่สิบห้าเปอร์เซ็นต์ หลังทางโรงแรมติดต่อประกาศขายหุ้นเพิ่มทุน ซึ่งเขามองว่ามันเป็นอะไรที่น่าสนใจพอควร

“แล้วมะรีนล่ะ”

“มีประชุมเกี่ยวกับผู้ถือหุ้นและเซ็นสัญญาครับ”

“อืม”

“ท่านซีคต้องการไปไหนบอกได้นะครับ”

“ฉันยังคิดไม่ออก”

เรื่องงานสำคัญมาก แต่เรื่องหาที่เลี้ยงให้ลูกชายสำคัญยิ่งกว่า ฮาคิมดูจะคาดหวังกับการมาเมืองไทยครั้งนี้ของเขามาก เขาต้องไปหา

ผู้หญิงแบบวันเส้นใต้ที่ไหน ลูกชายของเขาถึงจะพอใจ ก่อนๆ มาให้
กระทรวงแรงงานจัดหามาที่ไม่ผ่านเกณฑ์ลูกชายจอมมากเรื่องสักคน

“หรือจะไปเที่ยวสถานบันเทิงดีครับ เห็นว่าที่นี่มีเด็ดๆ” อัดม
นำเสนอนาย อัดมเป็นลูกครึ่งเหมือนกับซิคฮาริช ดวงตาสีฟ้า
เหมือนกัน พวกเขาโตมาด้วยกัน

“หรือจะไปเที่ยวที่อื่นก็ได้ล่ะครับ”

“ฉันต้องไปสถานที่แบบไหนถึงจะได้พี่เลี้ยงไปฝากเจ้าตัวแสบ”

“เรื่องนี้มันปัญหาใหญ่เลยนะครับ” อัดมส่ายหน้า แหะละ มันรู้จัก
นิสัยลูกชายของเขาดีพอๆ กับตัวเขาที่แหะละ ยากที่จะหาคนถูกใจ
ถูกชะตา เพราะคนเรื่องเยอะคือตัวฮาติมเอง

“ฮาติมฉลาดกว่าเด็กรวยเดียวกัน และก็ช่างเลือกด้วย พี่เลี้ยง
คนก่อนๆ ที่กระทรวงแรงงานส่งไปก็ต้องส่งกลับทั้งที่อยู่ไม่ครบเดือน
ด้วยซ้ำ” ว่าแล้วก็ถอนหายใจหนัก ปัญหาโลกแตกดังว่า แต่เมื่อรับปาก
ลูกชายแล้ว อย่างน้อยเขาก็ต้องหาพี่เลี้ยงสักคนไปให้เด็กน้อยเลือก

หนักกว่าหาเมียให้ตัวเอง ก็คือการหาพี่เลี้ยงให้ลูกชาย
ทำอย่างกับคัดเลือกเจ้าสาว ทุกคนที่เขาให้เข้ามาเป็นพี่เลี้ยงลูกล้วนแต่
ถูกคัดกรองทั้งประวัติส่วนตัว ประวัติการศึกษา ผลงาน ส่วนใหญ่เป็น
อาจารย์มีวุฒิภาวะทั้งนั้น แต่ลูกชายของเขาก็ดิ้อร้นเหลือเกิน

“มีเวลาเจ็ดวันนะครับ”

“รู้ อาย่ายันกิลิระ” ซิคฮาริชส่ายหัว พอถึงห้องพักก็เตะศิษย์การ์ด
แล้วผลักประตูเข้ามา คนสนิทตามเข้ามาด้วย สีหน้าของอัดมครุ่นคิด

คุณหนูเป็นคนเอาเรื่อง ฉลาด ช่างคิด ช่างพูด และเอาแต่ใจ
ใครๆ ก็สปอยล์ เพราะทุกคนรู้ดี หากว่าใครดีคุณหนูจะถูกพระชายา
ลงโทษสถานหนัก แน่แน่นอนว่าไม่มีใครกล้าแตะต้อง แม้แต่ต่อว่ายังไม่เคย
มีแต่เด็กชายที่เหวี่ยงใส่ทุกคน และไม่ยอมให้พ่อพาผู้หญิงคนไหนเข้าวัง

“หรือจะไปดูตามเนิร์สเซอร์ครับ”

“ก็อยากทำแบบนี้”

“ถ้าเราเสนอเม็ดเงินมากพอ ยังไงก็ต้องสนครับ”

“ฉันทุ่มไม่อันน้อยอยู่แล้ว ประเด็นไม่ได้อยู่ที่พี่เลี้ยง แต่มันน้อยที่ฮาคิม ลูกฉันเลิกมาก” และเรื่องมากด้วย ฮาริชต่อประโยคนี้ในใจ คนสนิท พยักหน้าเห็นด้วย

“หรือจะขอความช่วยเหลือจากชายาของท่านซีคเจเดนดีครับ”

“อย่าเลย รุ่นสั้นก็ช่วยมามากแล้ว ประสานงานให้ แต่สุดท้าย ฮาคิมก็ไม่เอาใคร ตอนนั้นรุ่นสั้นก็เลี้ยงลูกด้วย มันเป็นปัญหาที่ฉันต้องจัดการเอง” เรื่องงานยุ่งยากปัญหาหอรุมเร้าแค่ไหน แต่เชื่อไหมมันยังไม่ได้ครึ่งกับปัญหาของตัวเอง

“เอาตรงๆ นะครับท่านซีค”

“ว่า?”

“คนที่จะมาเป็นที่เลี้ยงของคุณหนู จะต้องไม่ใช่ผู้หญิงเรียบร้อย ไม่มีลี ต้องเป็นคนที่แข็งแกร่ง”

“อดัม ฉันหาพี่เลี้ยง ไม่ได้หาทหารหญิง”

“ผมก็ไม่ได้หมายความว่ายังนั่นครับ เพียงแต่คนที่จะมาปราบ คุณหนูฮาคิมให้อยู่หมัดจะต้องไม่สปอยล์เอาใจ หรือสอนอะไรให้แบบผิดๆ” อดัมออกความเห็น ฮาริชก็คิดแบบนั้น แต่มันไม่ง่ายเลย จะหาคนใจเย็นเป็นแม่น้ำและพร้อมต่อกรกับลูกชายเขามันยาก และโดยเฉพาะเจ้าแสบยังริเคเวสต์ว่าต้องเป็นคนไทยเหมือนรุ่นสั้นไปอีก

ความร้ายของลูกคือความเอาแต่ใจ และเพราะมีคนสปอยล์เอาใจ เรียกง่ายๆ ว่ามีคนถือหางนั่นแหละ โดยเฉพาะท่านแม่ที่เออออเห็นดี เห็นงาม บางครั้งหลานทำผิดแต่ก็ยังเอออกเอาใจ ฮาริชอดคิดไม่ได้ ว่าที่ท่านแม่ของเขาตามใจหลานคงเพราะสงสารที่หลานไม่มีแม่ อะไรที่จะทำให้หลานพอใจท่านจึงไม่ขัด

“เดี๋ยวยังไงเอาเรื่องมาก่อน เรื่องลูกค่อยว่ากันหลังเซ็นสัญญา

เสร็จ”

“ได้ครับ คุณหนูต้องได้พี่เลี้ยง”

“ขึ้นขากลับฉันไม่มีพี่เลี้ยงไปด้วย คงจนยาว” ไอ้นิสัยแสบงอนนี้ติดตามจากใครก็ไม่รู้ จำได้ว่าฮาริซไม่เคยมีนิสัยประเภทนั้น จะว่าติดตามจากแม่ อดีตภรรยาก็ไม่เคยมีนิสัยแบบนี้เช่นกัน เจ้าหล่อนเด็ดเดี่ยวและค่อนข้างใจดำ ไม่อย่างนั้นคงไม่เลือกตัดขาดกันขนาดนี้

“ช่วงคำมีกินเลี้ยงนะครับ”

“อืม”

“ทางนั้นจัดเลี้ยงต้อนรับท่านซีคะครับ” ในฐานะหุ้นส่วนคนใหม่เป็นธรรมดา และการซื้อหุ้นถึงยี่สิบห้าเปอร์เซ็นต์บอกเลยว่ามันไม่ใช่บ่อยๆ

โวย!!!

อยากจะร้องให้ดังๆ หรือจะตะโกนอย่างไรให้เป็นการระบายความโศคร้าย เสมือนวันนี้คือวันโลกาวินาศของเธอและผองเพื่อนในโรงงานผลิตอะไหล่รถยนต์ เมื่อจู่ๆ ก็มีป้ายผ้าขนาดใหญ่มาปิดรั้วของโรงงาน บอกว่าประกาศปิดยุติการผลิตตั้งแต่วันนี้อันเนื่องมาจากปัญหาเศรษฐกิจ โดยทางบริษัทจะชดเชยเงินเข้าบัญชีให้ตามกฎหมาย

“โหโวย”

อยากจะทิ้งผมตัวเองสัก สาวผมสั้นชอยอย่างเธอทำงานหนักไม่ลื ใช้สมองหนักต่างหาก เธอเป็นหัวหน้าแผนกคิวซี ทำมาตั้งแต่จบปริญญาตรี ความมุ่งมั่นตั้งใจทำงานทำให้เลื่อนขั้นอย่างรวดเร็วแต่ใครจะคิดว่าหากปีที่ทำงานมาไม่มีความหมาย เมื่อสุดท้ายต้องมาตกงานเพราะป้ายผ้ากับข้อความตรงหน้า

ควรดีใจไหมล่ะ สายงานทั้งหมดก็ต้องตกงานแบบไม่ทันตั้งตัว

อีกไม่กี่เดือนจะปีใหม่แล้ว แต่เธอกลับต้องกลับบ้านไปนอนคร่ำเพราะ
ตกงาน บ้านของเธออยู่จังหวัดน่าน พ่อกับแม่มีโรงทอผ้า ส่งเสียเธอเรียน
จนจบปริญญาตรี และเธอก็เรียนต่อโทด้วยตัวเองเมื่อปีที่แล้ว เรียน
เฉพาะเสาร์อาทิตย์ เพื่อวันหนึ่งมีตำแหน่งดีๆ จะได้สอบเป็นระดับจีเอ็ม
แต่... สวรรค์ก็พังล่มไม่เป็นท่า

“พี่มะนาว ทำไงดีอะพี่”

น้องในแผนกโอดครวญ นายฝรั่งไม่บินหนีกลับประเทศตัวเอง
ไปแล้วเหรอ คนอยู่ลี้ก้างจะลำบาก พนักงานแต่ละคนมีครอบครัว
รออยู่ข้างหลัง บางคนกินค่าแรงรายวันน้อยไปอีก เธอเองโชคดีตรงที่
ไม่ได้ลำบาก ใครๆ อาจมองว่าเป็นสาวโรงงาน แต่ความจริงเธอทำงาน
ในออฟฟิศ เงินเดือนของเธอมากถึงสี่หมื่นบาท แต่ตอนนั้นเงินสี่หมื่น
จะโยยบิน จะให้กลับบ้านมันก็ใช่ที่ คงต้องเตะฝุ่นหางานใหม่

“ตั้งสติ ยังไงก็ต้องอยู่ให้ได้”

“แล้วเรื่องเงินชดเชยอะพี่”

“คงต้องติดต่อกับบัญชี”

“พวกเราไม่รู้จะทำไมเลย เข้าอ่อนไปหมด” น้องอีกคนบ่นเบาๆ
หน้าเศร้าเพราะต้องหางานใหม่

“ทำไมเจ้านายทำกับเราแบบนี้”

“ชีวิตลูกจ้างก็แบบนี้แหละ ings ก็ต้องหางานใหม่ อย่าท้อ” ไม่พูด
เปล่ามือบางยังตบปาดบโหล่รุ่นน้อง

เข้าใจว่าทุกคนมีดีแต่ด้านแม่แต่ตัวของเธอเอง ประตู่ใหญ่ของ
โรงงานปิด แล้วบอกว่าลี้ปดาร์หน้าให้ทุกคนเข้ามาโรงงาน ส่วนเงินชดเชย
คิดว่าน่าจะช่วยให้ปลายเดือนหน้า พนักงานหลายร้อยคน

“ไปหางานกัน”

“หางานเหรออะ”

“อืม ก็ต้องหางานใหม่นั่นแหละ”

“คงต้องแบบนั้นแหละพี่” พนักงานพากันบ่นกระปอดกระแปด
คิดในแง่ดี อย่างน้อยก็มีเพื่อนตงงาน ชีวิตไม่สิ้นก็ต้องดิ้นกันไป

ทว่าเรื่องนี้เธอตั้งใจว่าจะไม่บอกพ่อกับแม่ เดียวทุกคนจะเป็น
กังวลและให้เธอกลับบ้าน ینگก่อนกลับขอหาที่สมัครงานไว้ก่อน ว่าแล้ว
ก็เดินออกจากตรงนี้ เพื่อต่อรถสองแถวไปยังสถานีรถไฟฟ้าและกลับ
อพาร์ทเมนต์ ต้องไปกระทรวงแรงงาน

บาวดี หรือที่ใครๆ เรียกมะนาว วันนี้ไปสมัครงานย่านธุรกิจมา
สองบริษัท พนักงานตอบรับและบอกว่าจะติดต่อไป เธอก็ไม่ได้หวัง
หรือก แต่การไม่นอนอยู่ห้องพักเฉยๆ ย่อมดีกว่า อย่างน้อยถ้าเรา
ขยันสมัครงานคงมีสักแห่งตอบรับและเรียกไปสัมภาษณ์

คนเราถ้าไม่ห่อเสียอย่างสิ่งดีๆ ก็ตามมาเสมอ เธอไม่ใช่พวก
คุณหนูไฮโซ ชีวิตนี้รู้จักว่าความลำบากเป็นอย่างไร พ่อกับแม่สอนเธอ
ให้อยู่กับความจริง สอนเธอให้รู้จักความลำบาก เงินทองกว่าจะหาได้มา
มันช่างยากเย็นแสนเข็ญ ตอนเด็กๆ แม่ให้เธอไปช่วยเก็บผัก ตากแดด
ร้อนๆ ให้เธอรดน้ำต้นผักทิ้งไว้ เธอจึงรู้ว่าเงินทองกว่าจะหาได้ไม่ง่าย
เลย วันนั้นก็แค่ตงงาน ไม่ซีก็เกลจไม่เลือกงานอย่างไรก็ต้องหาได้

ตุ้ง ตุ้ง ตุ้ง

คนที่ไลน์มาจะเป็นใครได้ถ้าไม่ใช่กลุ่มห้องๆ ที่โรงงาน หลายคน
บอกว่าได้งานใหม่แล้ว แต่เริ่มทำอาทิตย์หน้า เธอเพลื่อยิ้มดีใจกับรุ่นน้อง
ดีดี ดีดี

“ฮัลโหล ว่างายพิมพ์”

“วันนี้เจอกันหนอยใหม่พี่ เดียวพิมพ์จะชวนยายก้อยไปด้วย”

“แถวไหนล่ะ”

“ห่างเป็นไงพี่”

“อืมๆ มากินที่ร้านหมูย่างเกาหลีแล้วกัน โอเคไหม ไกลๆ สถานีรถไฟฟ้า” มันไม่ห่างจากที่พักของมะนาวเท่าไร เดินทางสะดวก ไม่อยากไปที่อื่น ไกลเกินเดี๋ยวลบไปถึงห้องตึก วันนี้เดินทางไปสมัครงานมาสองที่แล้ว ไม่อยากใช้สังขารมาก เพราะพรุ่งนี้ก็ต้องไปสมัครอีกสามที่ที่เล็งไว้

“ตอนนี้สี่โมงเย็นกว่าๆ แล้ว”

“โอเคพี่ งั้นห้าโมงเจอกัน พวกเรากำลังเดินไปขึ้นรถไฟฟ้า”

“ได้ๆ” มิตรแท้ไม่ต้องเลิกละ เด็กพวกนี้เป็นเด็กจบใหม่ ไม่แปลกที่จะหางานได้เร็ว งานอะไรก็ทำไปก่อน เมื่อมีโอกาสสัปดาห์ละทาง ตึกว่าปล่อยเวลาให้เลยผ่านไปวันๆ อย่าลืมว่าชีวิตคนเราไม่มีวันนี้ถึงสองครั้ง ถึงบอกว่าเกิดเป็นคนต้องทำวันนี้ให้ดีที่สุด

งานปรัชญาชีวิตก็มา!

“โธ้ย เจ้มาโน่นแล้ว”

เสียงของก้อยหวีดดังมาแต่ไกล ร้านหมูย่างเกาหลีร้านนี้อยู่ในซอยไกลๆ สถานีรถไฟฟ้า ย่านนี้เป็นย่านธุรกิจ ย่านคนรวย และเป็นย่านที่พักของชาวต่างชาติ เส้นสุขุมวิทไม่เคยหลับไหล แต่ใครคิดจะนั่งรถบอกละถ้าเป็นเวลาเร่งด่วนมันโคตรติด เธอพักอยู่แถวนี้ แต่เป็นอพาร์ทเมนต์ ชอบที่มันเดินเพียงสองร้อยเมตรก็ถึงรถไฟฟ้า อยู่มาตั้งแต่สมัยเรียน ก็เลยอยู่มากจนปานนี้ โรงงานเก่าอยู่สมุทรปราการ จึงเดินทางไปทำงานสะดวก แค่อสองต่อก็ถึง เลยไม่คิดจะโยกย้ายที่ซุกหัวนอนไปไหน

“เสียงดังยายก้อย คนมองทั้งร้าน”

“ก็มองไปดิ ใครสน” ก้อยยื่นจมูกให้พิมพ์ ส่วนคนเพิ่งมาถึงได้แต่ส่ายหน้าแล้วอืม ทั้งกลุ่มบอกละ ถึงจะถูกเรียกว่าเป็นสาวโรงงาน

แต่พวกเธอจัดได้ว่าหน้าตาดี ยิ่งมะนาวด้วยแล้ว เธออยู่ในลู่กระโปรง ซึ่งไม่ค่อยมีใครได้เห็นบ่อยนัก ในโรงงานเวลาทำงานส่วนใหญ่เธอสวมกางเกงผ้า เพราะไปสมัครงานเลยต้องแต่งแบบนี้ สวมเสื้อเซ็กซี่ มีกระเป๋าสะพายข้าง ดูเหมือนสาวเท่และสาวมั่นในเวลาเดียวกัน

“อะไรกันยายเด็กพวกนี้”

“เจ๊อะ มาลองเลย เราสองคนได้งาน”

“พีนาวล่ะคะ ไปสมัครโรงงานเดียวกันไหม”

“ไม่ละ พี่ว่าจะลองหางานออฟฟิศดู”

มะนาวพูดได้ถึงสามภาษาไม่รวมภาษาไทย เพราะตอนมัธยมเธอลงเรียนพิเศษภาษาญี่ปุ่นกับอาหรับ แต่ภาษาอังกฤษนะเธอโอเคอยู่แล้ว ไม่ต้องแปลใจทำไมเธอเลือกเรียนมหาวิทยาลัยเอกชนที่ใช้สื่อเรียนเป็นภาษาอังกฤษ นั่นเพราะมันทำให้เธอฝึกภาษาไปด้วย พอมาทำงานโรงงานนี้มีเจ้านายเป็นฝรั่ง ได้สื่อสารกันไปในตัว เธอจึงอยากลองทำงานออฟฟิศแถวๆ ที่พัก เพื่อไม่ต้องเดินทางไกล

“ว้า เสียตาย”

“ยายพิมพ์ แกกันะ ปล่อยให้เจ๊นาวได้ใช้ชีวิตแบบสาวออฟฟิศบ้างเถอะ”

“ก็อยากให้อยู่ครบถ้วนไง” พิมพ์โอดเบาๆ มะนาวได้แต่ส่ายหน้า เชื่อไหมว่าการทำงานในโรงงานเป็นอะไรที่มีความสุขมาก มิตรแท้แม่จ๊ะจะมีน้อยแต่ก็มากด้วยคุณภาพ นี่ยังมีอีกหลายคนที่สนิทกัน แต่สองคนนี้สนิทสุดเพราะทำแผนกเดียวกัน

“ไปเปิดโลก การทำงานกับคนอื่นก็มีประสบการณ์ไปอีกแบบ”

“ขอบคุณค่ะเจ๊” ก้อยยิ้มกว้าง

“ว่าแต่สั่งอะไรกันไปแล้วบ้าง”

“เยอะเลยเจ๊ นั่นไง มาแล้ว กุ้งหอยปูปลา และหมูหมักซอสเกาหลี มีหลายแบบ กะกินให้พุงแตกแล้วค่อยกลับไปกลิ้งนอนบนเตียง”

พิมพ์คนกินแกงพุด สังคมของพวกเรา ก็กินอะไรง่ายๆ แบบนี้แหละ
พับเชือกไม่ค่อยได้เข้ากันหรอก ส่วนใหญ่เน้นร้านเปิดเพลงฟังนักร้อง

“มาๆ อย่ามัวพุดมาก กินกันเลย”

พวกเราใช้เวลาเกือบสองชั่วโมงพุดคุยและกิน กินหมูย่างเสริจ
ก็ตบท้ายด้วยไอศกรีม จากนั้นจึงแยกย้าย สองคนนั้นขึ้นรถไฟฟ้า
กลับไปอีกทาง เธอก็ขึ้นกลับไปอีกทาง พอลงรถเห็นเด็กน้อยนั่งถือ
กระป๋องเงินอยู่ที่จุดควักเงินให้ไม่ได้ ชีวิตคนเราเลือกเกิดไม่ได้ ถ้าเลือก
จะเป็นผู้ให้ก็อย่าไปคิดมาก

“หนู ทำไมมานั่งคนเดียว”

“แม่ไปซื้อข้าวจ๊ะ”

“เรียนอยู่หรือเปล่า” เด็กน้อยส่ายหน้า ชีวิตคนเราไม่เท่ากันจริงๆ

“แล้วทำไมถึงมา...ขอทาน”

“ช่วยแม่หาเงิน” คำตอบนั้นทำเอาพุดอะไรไม่ออก ในย่านคนรวย
ย่านธุรกิจ ก็มีคนยากจนปะปนอยู่ โลกนี้ไม่ยุติธรรมเอาเสียเลย

“แล้วแม่บังคับหรือเปล่า”

“แม่ไม่ได้บังคับจ๊ะ แม่ไปซื้อข้าว แม่ไปรับจ้างล้างจาน หนูเลย
มานั่งตรงนี้ได้เงินมาสยามสิบบาทแล้ว พี่ให้อีกยี่สิบก็ได้ห้าสิบ จะเก็บไว้
เป็นค่าขนมเวลาต้องเข้าเรียน” สังคมบนโลกนี้มันช่าง...อา...เธอควรรู้สึก
อย่างไร จู่ๆ น้ำตาก็รินขึ้น เด็กคนนี้มีมอมแมม เขาต้องโตมาในสังคม
ปากกัดตีนถีบ เธอไม่อยากให้เด็กคนนี้ต้องลำบาก แค่ลำพังตัวเอง
ก็ยากแค้น

“บ้านอยู่ไหน”

“ย่านคลองเตย”

“มาไกล”

“รอแม่รับจ้างล้างจาน ตรงโน้นจ๊ะ” เด็กน้อยชี้มือชี้ไม้ ตรงนี้
เป็นหน้าเซเว่นด้วยสิ

“กินอะไรหรือยัง”

“รอข้าว” ว่าแล้วเด็กน้อยก็ก้มหน้า

“หิวไหม ไป เข้าไปในร้านด้วยกัน พี่จะซื้อของให้” การทำดีไม่ควรเลือกปฏิบัติไม่ใช่หรือ ร้านตรงนั้นที่เด็กน้อยซึ่งเป็นร้านอาหาร มีคนมากมาย นักท่องเที่ยวต่างชาติเดินเข้าออก แต่เด็กคนนี้ยังไม่ได้กินอะไรเลย เด็กน้อยเพียงยิ้ม เธอจึงจับมือแล้วพาเดินเข้าเซเว่น พาซื้อข้าวและขนมรวมถึงน้ำด้วย เด็กน้อยดีใจใหญ่

เนิหนาวไม่รู้เลยว่าภาระการทำของตนไปสะดุดตาใครเข้า ความเอ็นดูต่อเด็ก ความมีน้ำใจโอบอ้อมอารีทำให้สายตาคมกล้าคู่หนึ่งเพ่งมองไม่วางตา จนคนสนิทซึ่งนั่งร่วมโต๊ะอยู่ด้วยมองตามสายตาของท่านซีคด้วยความสนใจ พอเห็นว่าจ้องอะไรก็ต้องหันมามองคนเป็นเจ้านาย

“ท่านซีคมองเธอคนนั้นหรือครับ”

“อืม” มองมาลึกลับแล้ว เห็นตั้งแต่เธอเดินเลยเด็กน้อยขอทานคนนั้น ก่อนหมุนตัวกลับไปพูดคุยแล้วพาเข้าไปซื้อของในร้านสะดวกซื้อ

บางอย่างในตัวผู้หญิงคนนี้น่าสนใจ เขามองหน้าตาไม่ชัด มันเป็นเวลากลางคืน แล้วไฟตรงนั้นก็ไม่สว่าง เขาั่งอยู่ในร้านอาหาร ซึ่งเป็นร้านสองชั้น เขาอยู่ชั้นสอง หลังประชุมยาวนานเลยชวนอดัมมารีเล็กซ์ที่ร้านนี้ ซึ่งเป็นร้านนั่งดื่ม มีอาหารนานาชาติ ลูกค้าเยอะใช้ได้ น่าจะเป็นร้านดังในย่านนี้ เขาไม่อยากเดินทางไปไหนไกล เพราะที่พักก็อยู่ใกล้ๆ แถวนั้นเหมือนกัน

“ยอมรับไปอีก”

“ผู้หญิงคนนั้นดูใจดี”

“อย่าบอกนะครับ ว่าท่านซีคจะไปเจอจางวนเธอไปเป็นพี่เลี้ยงคุณหนู” คนที่เห็นกันผิวเผินจะไว้ใจได้สักแค่ไหน ของแบบนี้ต้องดูนานๆ

“ถ้าฉันตอบว่าใช่ล่ะ”

“ไว้ใจได้เหรอครับ” คุณหนูของเขาออกจะร้าย ไม้รู้ว่าผู้หญิงตัวเล็กๆ แบบนั้นจะรับมือได้หรือไม่ และเธอจะตอบรับเธอ เจ้าหน้าที่เขา คิดอะไรแปลกๆ อีกแล้ว

“ก็เพื่อเธอสนใจ”

“ผมว่าให้กรมการจัดหางานจัดการจะดีกว่านะครับ ให้ช่วยคัดกรองคนด้วยระดับหนึ่ง” แล้วอีกอย่างไม่มีอะไรกันที่ว่าผู้หญิงที่ท่านซีคกำลังเฟื่องมองจะตกปากรับคำ เธอจะมองว่าพวกเราเป็นแก๊งต้มตุ๋นหรือเปล่านั้นไม่รู้

“เดี๋ยวฉันมา”

“อ้าว ท่านซีค อย่าทำแบบนี้”

“รออยู่นี้แหละ ไม้ต้องให้การ์ดตามไป” ซีคฮารีซีรีบลุกรวดเร็ว ด้วยเกรงเป้าหมายจะคลาดกันเสียก่อน เขาวิ่งลงบันไดชั้นสองมา เห็นแผ่นหลังของตนตัวเล็กໄວໆ เดินเข้าไปในซอย เกิดมาเป็นตัวเป็นตน บอกเลยคนระดับเขาไม่เคยต้องมาทำตัวเป็นสลายสะกดรอยตามใครแบบนี้

ໄວ້ความรู้สึกที่ว่าเหมือนมีใครตามมา เหมือนมีใครมองอยู่ ทำให้มะนาวขนลุกแปลกๆ จนต้องรีบล่าเด็กน้อยแล้วเดินเข้าซอยมา พอหยุดฝีเท้าหันหลังกลับไปก็เจอความว่างเปล่า ซอยนี้เป็นซอยตันนานๆ จึงจะมีรถเข้ามา แต่อพาร์ทเมนต์ของเธอเดินลึกไปเกือบสองร้อยเมตร มีทั้งหมดสิบชั้น เจ้าของใจดี ราคาไม่แพงถ้าเทียบกับที่อื่นละแวกเดียวกัน

“บ้าจริง เกลียดความรู้สึกแบบนี้”

ว่าแล้วก็รีบสาวเท้าเร็วๆ แต่จังหวะนั่นเอง มีร่างใหญ่เดินแซง

ขึ้นมาแล้วตัดหน้ายื่นขวาง ดีว่าในซอยมีไฟสว่าง มะนาวจึงเห็นสีหน้า
ผู้ชายร่างใหญ่ตรงหน้าชัดเจน

หล่อมากแม่! หล่อว้าวตายความล้ม! หน้าตาเหมือนผสมหลาย
สัญชาติ และโดยเฉพาะดวงตาสีฟ้ากลอกกลิ้งเหมือนลูกแก้ว

“คุณครับ เดี่ยวก่อน ฟังผม ผมไม่ใช่ผู้ร้าย ผมมาดี”

“มาดีกับผีอะสิ” ทะเล่ทะเล่าโผล่มาตักหน้ากันแบบนี้ เกิดยังมี
ไม่ทันเปลอชกหน้าแหกจะว่าไง หล่อแต่ก็ไม่น่าไว้วางใจ

1 พี่เลี้ยงคนใหม่ของลูก

สาวเจ้าถอยไปด้านหลัง มีตั้งการ์ดพร้อมรับมือทุกสถานการณ์ แล้วอะไรคือไอ้หน้าหล่อไม่ได้มาคนเดียว แต่ยังมีสมัครพรรคพวก ด้านหลังถึงแปดคนที่ตอนนี้ยื่นทำหน้างั้นเหมือนจอมบี้เป็นแผงอยู่ ด้านหลัง มีข่าวบ่อยๆ พวกต่างชาติคิดจะเคลมหญิงไทย มันคงไม่คิดจะทำอะไรมีดีมีร้ายเธอหรือไม่ใช่ไหม อย่าคิดว่าแม่จะกลั่นแกล้งเธอเลย

ดวงตาคู่คมมองไปหน้าหวานๆ แต่ดวงตาดุดัน และใช้ สายตาแบบนี้เหมือนสายตาของวุ่นเส้น หน้าหวานแต่มีดวงตาดีอันไม่กลัวใคร ให้ตายเถอะ ไม่เสียแรงที่เขแอบสะกดรอยตาม แม่จะเหมือนไอ้พวก วิปริตไปหน่อย แต่งานนี้มันคุ้ม สมองเขามั่นสั่งการว่าผู้หญิงคนนั้นแหละ พี่เลี้ยงคนใหม่ของลูก!

“ผมมาดีจริงๆ”

“แล้วพวกที่ยืนทำหน้างั้นข้างหลังคืออะไร” สาวเจ้าบู้ปากไป ด้านหลัง ซิคฮาริซหันไปด้านหลังก็ต้องถอนหายใจแรง คำสั่งของเขา

ไม่มีความหมายเลยใช่ไหม บอกอดัมแล้ว แต่พวกนี้ก็ยังคงตามมา พวกนี่คือการ์ดของเขา เป็นการ์ดที่ถูกฝึกมาเยี่ยงทหาร แต่ไม่ใช่ทหาร เขาไม่ชอบพกทหาร ไปไหนชอบใช้การ์ดมากกว่า ส่วนทหารมีคุ้มครองวังในประเทศก็พอแล้ว

“คนของพระองค์”

“แล้วไง” สีหน้าเอาเรื่องมากๆ เลยเถอะ สาบานได้ว่าเกิดมาเป็นซีครัสทายาท ฮาริซไม่เคยเจอผู้หญิงเซดิสส์ถือดีแล้วตั้งอันแบบนี้มาก่อน

“ผมอยากคุยกับคุณ”

“ไม่ว่าง เวลาเป็นเงินเป็นทอง” ความจริงคือไม่ไว้ใจ เห็นเป็นผู้หญิง ถึงจะไม่ใช้คนสวย แต่เธอก็ระมัดระวังตัว แล้วพอนึกดู สภาพตัวเองมันก็ไม่ได้หล่อเหลมชวนเคลิ้มสักนิด ทำให้กลุ่มคนพวกนี้ตามมา หรือว่าจะจะเป็นพวกมาเพี้ยจุดคร่าผู้หญิงเป็นเนื้อสดส่งออก สายตาสาวเจ้าเริ่มมองอย่างไม่ไว้ใจ ของแบบนี้ไว้ใจกันได้ที่ไหน หน้าหล่อกๆ แต่เลวมีถมไป

“ผมชื่อฮาริซ”

“ไม่เอายากรู้จัก”

“แต่ผมอยากรู้จักคุณ”

“เพื่อ? ว่างมาก?” เลิกคิวแล้วใช้ลึนดูนกระพุ่มแก้ม ก่อนลดแขนที่ตั้งการ์ดออก เมื่อฝายนั้นไม่มีท่าทีคุกคาม แต่ยังเว้นระยะห่างไว้เพื่อความปลอดภัย

“คุณครับ ผมว่าเราต้องคุยกัน ถ้าไม่เป็นการรบกวนเวลาของคุณ ผม...”

“รบกวน และบอกไว้เลยว่ารบกวนมาก ฉันทวง นีมันจะสามทุ่มแล้ว แหกตาดูด้วยละ” มีความกระแทกเสียงด้วยความหงุดหงิดแล้ว หมุนตัวเดินจากไป แบบโนสนโนแคร์ใดๆ ทั้งสิ้น บอกเลยแม้ความหล่อของเขาทำให้เธออ้วมมาก แต่นั่นก็ไม่ได้ทำให้เธอสนใจหรอกนะ

“เราจะได้เจอกันอีกไหม”

“เอ๊ะ นี่ปล่อยนะ”

“แค่อยากรู้”

“ไม่จำเป็นต้องเจอ” อีกฝ่ายเคลื่อนไหวรวดเร็วมาก มาจับแขนไว้
อย่างถือวิสาสะ มะนาวชักสีหน้าไม่พอใจ

“ผมสนใจคุณ”

“เป็นบ้าเหรอ ผู้หญิงในโลกมีมากมายไหมคะ สภาพฉันแบบนี้
นี่นะที่คุณจะมาชอบ” สาวเจ้าร้องเหอะในใจ ความหล่อของเขามัน
ไม่น่าจะทำให้เขาชอบผู้หญิงประเภทเธอได้

“ไม่ใช่ครับ ไม่ได้หมายความว่าแบบนั้น ผมแค่รู้สึกว่าคุณน่าสนใจ
และผมมีงานอยากให้...”

“ปล่อยแขนฉัน” ซิคฮารีซพูดไม่ทันจบสาวเจ้าก็สะบัดแขน จำต้อง
ยอมปล่อย เมื่อถนนมีรถแล่นผ่านเข้ามา ทำให้พวกเขาต้องหลีก และ
นั่นทำให้เธอเป็นอิสระแล้วเดินเร็วๆ จากไป ฮารีซเลือกที่จะไม่ตาม
ไม่ยอมให้เธอเข้าใจผิด คิดว่าหลังจากตรวจตราโรงแรมตามคำเชิญ
ของประธานค่อยตามก็ไม่สาย เขาเห็นเธอเดินหายเข้าไปในตึกที่พัก
แห่งหนึ่ง แค่นี้ก็เพียงพอแล้วที่จะทำให้เราได้เจอกันอีก

“หึ...”

ซิคฮารีซกลับถึงห้องพักของโรงแรมหรู และใช่ โรงแรมนี้คือ
โรงแรมที่เขาจะเข้าถือหุ้น จะมีการเซ็นสัญญาวันพรุ่งนี้อย่างเป็นทางการ
ร่วมจับมือเพื่อระดมทุนกับการปรับปรุงครั้งใหญ่ ซึ่งมติที่ประชุมได้
อนุมัติวงเงินหมดแล้วเพื่อยกระดับห้องพักให้หรูหราเอกซ์คลูซีฟมากขึ้น
สำหรับต้อนรับลูกค้ากระเป๋าหนัก

แต่...เอาตรงๆ เรื่องงานไม่ได้อยู่ในหัว มีแต่เรื่องพีเลียงของลูกชาย

ต่างหากที่ทำให้คนอย่างซีคฮาริซต้องหัวเราะในลำคอ ตั้งแต่เกิดมาเพ็ง
จะเคยโดนผู้หญิงเมิน

เมินไม่พอ ยังทำท่ารังเกียจและหวาดกลัว ถึงเธอไม่ได้คำทอ
ออกมาร้ายแรง แต่เชื่อไหมสายตาคู่นั้นยังตราตรึงเป็นภาพจำในหัว
วนเวียนไม่หายไปไหน เธอทำเหมือนเขาเป็นพวกต่างชาติโรคจิต ฮาริซ
ไม่ปฏิเสธด้วยตัวเองทำตัวแบบนั้นจริงๆ ผู้หญิงดีๆ ที่ไหนก็ต้อง
ตกใจกลัวทั้งนั้น

เธอเป็นผู้หญิงผมสั้นชอยแบบทันสมัย ไม่ค่อยได้เห็นในประเทศ
เขา ผู้หญิงประเทศเขาจะรักผมมาก ไว้ผมยาวถึงกลางหลัง จะมีก็แต่
ต่างชาติที่ตัดผมสั้น รวมทั้งสาวสวยน่ารักตาใต้นั้นด้วย เธอดูมีแรงดึงดูด
บางอย่างทำให้เขาอยากเข้าหา และมันไม่ยากสักนิดกับการสืบค้นประวัติ

“อะแฮ่ม ท่านซีคจะนั่งยิ้มคนเดียวไม่ได้นะคะ” อัดมอดไม่ได้
จริงๆ ตั้งแต่ถึงห้องพัก ท่านซีคก็อมยิ้มดวงตาเจ้าเล่ห์ไม่พูดไม่จา
เป็นนานสองนาน

“จัดการให้ด้วย”

“ผมจัดการให้แล้วครับ”

“รู้ใจ” ซีคหนุ่มชื่นชมคนของตัวเอง อำนาจเงินทำได้ทุกอย่าง
ไม่ต้องกลัวเลยว่าไม่เกินพຽนนี้ข้อมูลที่ฮาริซอยากได้จะต้องถึงมือ
นานแค่ไหนแล้วที่ไม่มื่ออะไรทำให้เขาสนใจ แต่ผู้หญิงตัวเล็กทว่าดูแกร่ง
คนนี้ก็กลับนำมองน่าชื่นชม รอยยิ้มของเธอไม่มีสิ่งให้เขาสัคนิด มีแค่
อาการตะลึงมองตอเห็นหน้าเขาครั้งแรก ไม่อยากจะคຽว่าหลงตัวเอง
แต่ฮาริซมั่นใจในความหล่อตัวเอง แต่...เขาหาพี่เลี้ยงให้ลูก ไม่ใช่หาเมีย
ย้า ไม่ได้หาเมีย

“ผมรู้ท่านซีคต้องการอะไร”

“ไม่ต้องมาพูดเลยอดัม ฉันบอกไม่ให้ตาม”

“พวกนั้นเป็นการ์ดนะคะ ความปลอดภัยของท่านซีคอยู่เหนือ

อื่นใดทั้งหมด”

“ยกกันไปแบบนั้นผู้หญิงเขาตกใจ”

“ตกใจแต่ก็มีสตินะครับ ผมรู้แล้วว่าทำไมท่านซีคถึงให้ความสนใจ เธอ เพราะส่วนหนึ่งมีความคล้ายพระชายาวุ่นเส้น แต่...ดูเหมือนจะหัวกว่าเยอะเลยนะครับ”

“แบบนี้สิ ถึงจะเหมาะเป็นพี่เลี้ยงเจ้าลูกชาย” ยิ้มกริม อดัมอยากจะทำให้หนัก แต่ก็เลือกเก็บอาการ

“แน่ใจหรือครับว่าแค่อยากได้เป็นพี่เลี้ยง” คนกำลังนั่งอมยิ้มถึงกับหันมามองแรงคนสนิท เกลียดในความรู้ทันของมัน แต่ฮารีซู้ตีว่ามันไม่ถนัดนักหรอก ก่อนหน้านี้เขาเพิ่งรพาสตรีหลายคนไปแนะนำ แต่เจ้าลูกชายไม่เคยพอใจและอาละวาดหนัก ไม่เคยยอมรับ นอกจากเรื่องมากเรื่องพี่เลี้ยง ก็ยังห่วงพ่ออย่างเขาไม่ยอมให้มีเมีย ฮารีซู้ตีหวังว่าสักวันหากลูกชายโตพอคงจะเข้าใจอะไรๆ มากขึ้น

“ไอ้นี้ ก็แค่นั้นสิวะ”

“ครับๆ แค่นั้นก็แค่นั้น”

“กลับห้องแกไปได้แล้ว”

“ท่านซีคจะโทร.หาคุณหนูหรือเปล่าครับ”

“ฉันวิดีโอคอลไปหาแล้ว ตอนนี้คงหลับ” ที่สุดของหัวอกคนเป็นพ่อ ต่อให้อยากทำตามใจปรารถนาตนเองมากแค่ไหน ความรู้สึกของลูกชายก็ต้องมาก่อนเหนือสิ่งอื่นใด

ก็ได้แต่หวังว่าหากเจอกันอีกครั้งผู้หญิงคนนั้นจะยอมคุยกับเขาดีๆ และยอมรับข้อเสนอที่เขาพร้อมหยิบยื่นให้ ร่างใหญ่ลุกเดินเข้าห้องนอนซึ่งแบ่งเป็นสัดส่วน มาเมืองไทยก็หลายครั้งทำไมโลกเพิ่งเหวี่ยงคนถูกชะตามาให้เขาพบเจอซะ น่าจะเหวี่ยงมาให้เจอตั้งนานแล้ว

อาบน้ำอาบทำเสร็จเป่าผมจนแห้ง คนตงงานก็ได้แต่กระลับ กระส่ายนอนพลิกไปพลิกมาหลายตลบ ชมตาให้หลับไม่ได้สักทีหึ่งที่ ปกติเธอเป็นคนหัวถึงหมอนก็จะเข้าเฝ้าฯพระอินทร์แล้ว แต่ไปหน้าของผู้ชายต่างชาติคนนั้นนวนเวียน จู่ๆ ก็ตามมา แถมยังยกพวกมาก่อเป็นแก๊ง

เกิดมาไม่เคยต้องมานอนนึกถึงหน้าผู้ชายเลยนะ คนอย่างมะนาว เนี่ยไม่ได้เปรี้ยวหรอก แต่หัวเล็กๆ เป็นมวยด้วยนะบอกเลย เพราะเกิดมาเป็นผู้หญิง อะไรที่พอจะเซฟตัวเองได้ก็ต้องเรียนรู้ให้หมด เพื่อความปลอดภัยและเพื่อความสบายใจในการใช้ชีวิตในเมืองใหญ่อย่าง กรุงเทพฯ ความศิวิไลซ์มีมากมายอันตรายก็มากเช่นกัน

“บ้าจริง ทำไมไอ้หน้าหล่อไม่ออกไปจากหัว”

ตุ้ง ตุ้ง

คนส่งไลน์ก็ย้ายก้อยรุ่นน้อง ก่อนเจ้าตัวจะวิตีโศคอลมาหา มะนาวจึงกดรับ

“ว่าไงก้อย”

“นอนไม่หลับเธอเจี๊”

“ถ้าหลับจะรับสายไหมล่ะ”

“ก็คิดถึงเจี๊อะ ก้อยก็นอนไม่หลับ ไม่ใช่อะไร แดกเยอะอะเจี๊ มันก็เลยอืดๆ” แล้วต้นสายก็แหงนหน้าหัวเราะ เด็กพวกนี้กะโหลกกะลาจริงๆ

“แล้วไง ฉันไม่ใช่กระโถน ถ้ากระเพาะมันทำงานไม่ไหว แนะนำให้ไปอ้วกซะ” “ไม่รู้จะแนะนำอะไรที่มันดีกว่านี้แล้วไง คนแบบมะนาว มันก็ขวานผ่าซากแบบนี้แหละ คิดอะไรก็พูดตามนั้น

“คำแนะนำดีจังเลยเจี๊”

“พูดมาก ไปนอนได้แล้ว”

“เฮ้อ เสียตายอะ อยากให้เจี๊มาทำงานด้วย กลัวสู้รบตบมือกับคนอื่นไม่ไหว” มะนาวเป็นที่รักของรุ่นน้อง รวมถึงน้ำๆ ป๊าๆ อ๊าๆ เวลา

ต้องไฟต์กับลูกค้าหรือพี่ๆ แผนกอื่น มะนาวออกหน้าหมด เธอใช้เหตุผลในการชี้แจงเสมอ จนขนาดเจ้านายยังยอมใจในความมีเหตุผลที่ทำให้เอาใครอื่นเถียงไม่ได้ พอโรงงานของเราปิด ทำให้ต้องแยกกัน ทุกคนคงกลัวจะไม่มีใครปกป้อง

“เดี๋ยวก็ชิน ทำงานที่ใหม่ก็ปรับตัวอยู่ให้ได้เพื่อปากท้อง อย่าเอาแต่อารมณ์ มันคือสัจธรรมว่าโลกนี้ไม่มีอะไรแน่นอน พวกแกต้องอยู่ให้ได้”

“รู้ंनाเจ้ แต่มันอดคิดถึงไม่ได้”

“คิดถึงก็มันเจ็บใจ ที่นี้ประเทศไทย”

“พอเจ้พูดแบบนี้แล้วมันก็สบายใจ”

“ไปนอน พรุ่งนี้ค่อยคุย โอเค”

“จ้ะ รักเจ้เนะ” แล้วต้นสายก็วางสายไป มะนาวได้แต่ส่ายหน้าหัวเราะเบาๆ คิดถึงบรรยากาศเก่าๆ ทำงานด้วยกันมานานมันก็มีความผูกพันเป็นธรรมดา

๒ ชั่วโมงนี้มะนาวแต่งตัวด้วยเสื้อเซตสีครีม หักด้วยสูท ส่วนกระโปรงเป็นทรงสอบกับรองเท้ายักษ์ เตรียมตัวไปสมัครงานยังโรงแรมระดับห้าดาว เธอเห็นประกาศรับสมัคร เอาตรงๆ การสมัครงานในเครือนี้ยากมาก พอดีญาติของเธอเป็นพนักงานต้อนรับ เลยชวนให้ลองไปสมัครดู พี่ที่เคยทำตำแหน่งนี้ย้ายไปประจำสาขาที่ภูเก็ต

“ต้องก้าวขาไหนก่อนเนี่ยจะถึงจะได้งาน”

ภาวนาในใจ ในฐานะคนตกงาน ที่ไหนเรียกตัวก่อนก็จะไปทำที่นั่น ไม่เลื่องงานไม่ยากจน ต้องท่องคตินี้ให้ขึ้นใจเพื่อสร้างพลังใจให้ตัวเอง

ร่างบางเดินไปซื้อแซนด์วิชในร้านสะดวกซื้อมากิน จากนั้นเดินไปขึ้นวินมอเตอร์ไซด์ เพราะโรงแรมแห่งนี้อยู่ไม่ไกลนัก นั่งวินมอเตอร์ไซด์

ต่อเดี๋ยวเลย ไม่ต้องเสียเวลาในการเดินทาง หากได้ทำงานที่นี้จะดีมาก

“เชิญขึ้นห้าเลยคะ” พนักงานต้อนรับบอก เมื่อทราบว่าเธอมาสมัครงาน ซึ่งห้องนั้นเป็นชั้นของฝ่ายบุคคล สาวเจ้ารีบขึ้นไปกรอกใบสมัครเพื่อไม่ให้เสียเวลา

“ขอบคุณค่ะ”

พอมาถึงชั้นที่หมายก็ไปติดต่อ มະนาวใส่รายละเอียดต่างๆ สำคัญที่จะทำให้เธอได้เปรียบ อย่างน้อยก็เรื่องภาษาที่เธอสามารถใช้ได้แบบไม่เอะอะ

“มะนาว มะนาว” ต้องตาริบขึ้นมารุ่นน้องหลังจากได้รับไลน์ที่อีกฝ่ายส่งไปว่ามาถึงโรงแรมแล้ว เธอจึงปลีกตัวขึ้นมารุ่นน้องที่รู้จักกัน

“พี่ต้องตา”

“นี่กว่าแก่จะไม่มาเสียแล้ว”

“ต้องมาสิ โรงแรมใหญ่ขนาดนี้ถ้าได้ทำงานคงดีไม่น้อย” อย่างน้อยก็เรื่องความมั่นคง

“ขอให้ได้แล้วกัน เงินดีอยู่”

“ก็อยากได้เหมือนกัน แต่เรื่องแบบนี้อยู่ที่ดวงไหมอะพี่”

ความสามารถของเธออาจไม่โดดเด่นมาก มันอยู่ที่โชคชะตาด้วย แต่หวังว่าโชคชะตาจะไม่เล่นตลกให้เธอต้องตกงานนาน ถึงจะมีเงินเก็บในบัญชี แต่ถ้าเลือกได้ก็ไม่อยากดึงเงินส่วนนี้มาใช้โดยไม่มีเหตุจำเป็น

“เอาใจช่วย”

ทั้งคู่พูดคุยกันอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนมะนาวจะแยกตัวออกมาเพื่อลงลิฟต์แล้วไปสมัครงานที่อื่นต่อ ทว่ายังไม่ทันจะเดินไปพื่นหน้าโรงแรมหรู พนักงานต้อนรับก็กระหืดกระหอบมาเรียกไว้

“เดี๋ยวก่อนคะ”

“มีอะไรคะ”

“คือ...ฝ่ายบุคคลเรียกพบค่ะ ให้คุณไปสัมภาษณ์เลย”

“ว่าไงนะคะ สัมภาษณ์เหรอ” อะไรจะรวดเร็วปานนั้น การเรียกสัมภาษณ์หากไม่มีอะไรเลวร้ายจนเกินไป ส่วนใหญ่ก็จะได้ทำงานเลย ใบหน้าหวานยิ้มกว้าง ที่นี้เป็นที่แรกที่เรียกสัมภาษณ์หลังสมัครงานทั้งไว้ตำแหน่ง ขอให้ได้ ขอให้โดน มีงานทำก็ยิ่งดีกว่าเตะฝุ่นหายใจทิ้งไปวันๆ

“ใช่ค่ะ เชิญห้องฝ่ายบุคคลเลยนะคะ” มะนาวพยักหน้ารัวๆ ก้าวฉับๆ ด้วยความมดมนไปยังลิฟต์อีกครั้งด้วยหัวใจพองโต ภาวนาว่าขอให้ได้ซักๆ ในอก

โลกคงกลมจริงๆ จู่ๆ ก็เหวี่ยงให้คนที่อยู่ในห้วงคำนึงเดินทาง มาหาถึงที่ จะมีอะไรน่ายินดีกว่านี้ ต้องขอใบหูตาของการ์ดที่รีบติดต่อ มาว่าเห็นผู้หญิงที่ท่านซิคไปคุยด้วยเมื่อวานบริเวณลิโอบบี้ ฮารีซจึงให้อดัมประสานงานจึงรู้ว่าเธอตกงานและมาสมัครงานที่โรงแรม

พอแน่ชัดว่าผู้หญิงหยิ่งๆ คนนั้นมาสมัครงาน ไม่รีรอที่จะติดต่อฟายบุคคล และให้พาเธอขึ้นมานบนห้องกรรมการใหญ่ ซึ่งก็คือเขา อดยิ้มไม่ได้จริงๆ

“ท่านซิคมั่นใจไหมครับ”

“มาก เกออกปีก่อน”

“อย่าทำอะไรรุนแรงนะครับ” อดัมทิ้งท้าย พออดัมเปิดประตู ออกมาก็เห็นร่างเล็กบอบบางในชุดกระโปรงแต่ดูปราดเปรียวเท่าๆ เดินออกมาจากลิฟต์พอดี เจ้าตัวขมวดคิ้วมุ่นสบตากับอดัมแต่ก็ไม่พูดอะไร ดวงตาคู้งามมองไปยังประตูบานใหญ่ ซึ่งเธอเพิ่งไปพบฝ่ายบุคคลมาแล้วหัวหน้าฝ่ายบอกให้ขึ้นมาสัมภาษณ์กับกรรมการใหญ่

“เอ่อ...คุณคะ นั้นห้องกรรมการใหญ่หรือเปล่า”

“ครับ รอสัมภาษณ์คุณอยู่” อดัมบอกหน้าตาย ต้องปั้งหน้าหนึ่งๆ

เข้าใจ สีน้าผู้หญิงคนนี้ดูเอาเรื่องจริงๆ

“ขอบคุณค่ะ”

มะนาวไม่ลืมกล่าวขอบคุณ ถึงเธอจะดูเป็นผู้หญิงหัวนิตหน้อย กระด้างเล็กน้อย แต่เธอก็รู้มารยาททางสังคม รู้ว่าควรปฏิบัติตัวอย่างไร สาวห้ามาหยุดหน้าห้องยกมือเคาะเบาๆ หน้าห้องนี้ติดป้ายใหม่เอี่ยมอ่อง เป็นภาษาอังกฤษว่าชื่อซีคฮาริซ ชาร์เซมาน ชื่อแบบแนวๆ อาหรับ แต่นั่นไม่ได้ทำให้เธอตกใจ เมื่อมีเสียงอนุญาตแล้วพอผลึกประตูเข้าไป สิ่งที่เห็นทำเอาดวงตากลมโตเบิกกว้างเท่าไข่ห่าน

จะไม่ให้มะนาวตกใจอย่างไรไหว นี่มันคู่กรณีเมื่อวาน ภาพหลากหลายวนเวียนเมื่อคืนยังตามหลอน ในชีวิตจริงเขายังมาหลอนเธออีกเธอ หลับตาแล้วเปิดใหม่เพื่อตัวเองจะตามผาด แต่...ไบหน้าหล่อเหลาคมเข้มดูเจ้าเล่ห์ร้ายกาจคู่นั้นมันชัดเจนว่าเป็นคนเดียวกันกับที่ตามเธอเมื่อคืน

“คุณ...ให้ตาย ทำไม่เป็นแบบนี้ไปได้”

“เชิญนั่งครับคุณนาวดี” แนนอนประวัติการสมัครงานของเธอเขาอ่านคร่าวๆ หมัดแล้ว นำทั้งก็ตรงที่เธอพูดได้หลายภาษารวมทั้งภาษาอาหรับด้วย

“เป็นคุณได้ยังไง” ใไรโรคจิตซัดๆ แต่เขาเป็นถึงกรรมการใหญ่เลยนะ ไม่ต้องพูดเลยว่ามีผลสำคัญกับโรงแรมนี้ขนาดไหน

“สวัสดีค่ะ”

“ครับ สวัสดี” แม้จะตกใจแต่ตอนนี้เธอจะหึงยโสไม่ได้ มันคนละสถานการณ์ เขาเปรียบเสมือนเจ้านาย แถมยังเป็นถึงซีคอีกด้วย คิดว่าน่าจะเป็นคนสำคัญระดับประเทศของประเทศใดประเทศหนึ่งในภูมิภาคตะวันออกกลาง ช่างตรงนั้นก่อน จุนส่องกลับมาปัจจุบัน เธออยากได้งาน คนใหญ่คนโตสัมภาษณ์ความเกร็งจึงมีเป็นเท่าตัว สูดลมหายใจลึกๆ เชิดหน้าหน้อยๆ สบกับดวงตาคมกล้า เวลาสัมภาษณ์งานต้องสบตา

กับคนสัมภาษณ์นี่นา

ซีคฮารีชต้องเก็บสีหน้าและแววตาให้นิ่งเอาไว้ แม้จะแอบจูดรอยยิ้มบนมุมปาก ชอบท่าทางของเธอ ดุ่ยโลโง่หังไม่หวั่นเกรง แสดงถึงความมั่นอกมั่นใจ เขาชอบคนตาต่อตาฟันต่อฟัน แต่น้อยนักจะได้ประสพพบเจอคนประเภทนี้ ถึงบอกไปว่าผู้หญิงคนนี้มีอะไร น่าค้นหา

“คุณคือคนสัมภาษณ์ฉันหรือคะ”

“ครับ แต่ไม่ใช่ตำแหน่งที่คุณมาสมัคร”

“อ้าว แล้วเรียกฉันมาทำไม” น้ำเสียงติดจะเหวียงเล็กน้อย สมัครฝ่ายบัญชีแต่เขาพูดถึงต้องการอะไร ชักไม่แฮปปี้แล้วนะ

“ถ้าเมื่อคืนคุณยอมคุยกับผม เราคงเข้าใจตรงกัน แต่ไม่เป็นไร ตอนนั้นก็ทัน และผมมั่นใจว่าคุณจะไม่ปฏิเสธงานสำคัญที่ผมอยากให้คุณพิจารณา”

พูดจบก็เลื่อนเอกสารเกี่ยวกับงานที่เธอต้องรับผิดชอบมาตรงหน้า มือบางคว่ำมาอ่านคร่าวๆ หัวคิ้วเรียวขมวดมุ่นเป็นปมเมื่อไล่อ่านไปเรื่อยๆ จะไม่ให้มะนาวตกใจได้อย่างไร มันไม่ใช่งานเกี่ยวกับสาขาวิชาที่เธอเรียนมา แต่มันคือ...

พี่เลี้ยงเด็ก!

มะนาวมั่นใจว่ากรอกข้อมูลทุกอย่างชัดเจน ตำแหน่งที่ต้องการมาสมัคร แล้วผู้ชายคนนี่ซึ่งเป็นถึงกรรมการใหญ่ทำไมถึงเรียกเธอมาแล้วยื่นตำแหน่งบ่าบอคอแตกอะไรมาก็ไม่รู้ เขาควรรู้ว่าคนแบบเธอเนี่ยไม่ใช่นางงามจักรวาล เธอไม่ใช่คนรักเด็กขนาดจะไปเลี้ยงเด็กได้ไง

“ฉันทำไม่ได้”

“ว่าไงนะ”

“ฉันทำไม่ได้ ตอบคุณซีคตรงนี้เลยแล้วกันค่ะ”

“พี่เลี้ยงเด็ก งานง่ายๆ”

“ถ้าเป็นงานง่ายๆ ทำไมคนต่างชาติแบบคุณถึงต้องมาหาพี่เลี้ยง ไกลถึงเมืองไทย มันไม่ตกลงไปหน่อยหรือคะ หาพี่เลี้ยงเป็นคนชาติเดียวกันไม่ดีกว่าหรือ” ใบหน้าหวานเล็กคิ้ว มียิ้มมุมปากดูร้ายๆ เทุ่ๆ

ผู้หญิงคนนี้มีเสน่ห์แปลกๆ ไม่ใช่ความสวย แต่ดวงตากลมโต เอาเรื่องและไม่ยอมใครนั่นต่างหากที่มันกำลังทำทนายฮาริซออยู่ในที ไม่รู้เจ้าตัวรู้อ้างหรือเปล่าว่าเธอทำให้เขาอยากเอาชนะ!

ยิ่งยากยิ่งอยากได้ มันอยู่ในสายเลือดผู้ชายทุกคน เพราะผู้ชายเราชอบที่จะเอาชนะอุปสรรค ชอบความท้าทาย เพราะเมื่อใดที่ยังไม่ได้ตามต้องการใจเราจะไม่เป็นสุข ฮาริซอจะต้องทำให้เธอยอมไปเป็นพี่เลี้ยงของลูกชายให้สำเร็จ

ผู้หญิงหวานๆ ใจดีก็แล้ว เรียบร้อยก็แล้ว ไม่เคยทำให้ลูกชายพอใจ จึงอยากเสี้ยมลองผู้หญิงลูกห้าวๆ กร้าวๆ แกร่งๆ ไปเป็นพี่เลี้ยงของตัวเอง เพราะดูท่าเธอน่าจะมีศักยภาพปราบความร้ายของลูกชายได้

“ฉลาด เป็นคำถามที่ดี”

“ค่ะ ฉันถึงปฏิเสธ”

“ผมจ้างคุณด้วยเงินเดือนหนึ่งแสนบาท มันอาจน้อยไป ถ้างั้นผมจะเพิ่มให้”

“เท่าไรก็ไม่รับ ฉันไม่ใช่คนเห็นแก่เงิน อย่าคิดเอาเงินมาพาดหัวประเทศทะเลทรายแห้งแล้งกันดาร ขอโทษที่พูดตรงๆ แต่ฉันก็เห็นว่ามันเป็นแบบนี้ มันอาจไม่คุ้มกับการที่ฉันต้องทิ้งบ้านทิ้งครอบครัวไปอยู่ที่ไหนโดยไม่รู้ชะตากรรม” บทจะพูดยาวก็ร้ายยาวไม่เว้นช่องไฟให้คนตรงหน้าแทรก ความหล่อทำอะไรเธอไม่ได้หรอก แม้เขาจะหล่อเข้าขั้นนิ้วตายควายลุ่มก็เถอะ

นอกจากไม่โกรธเขายังอมยิ้ม ยึดตัวเล็กน้อยเพื่อจ้องใบหน้าคนหญิงในศักดิ์ศรีด้วยสายตาชื่นชมระคนพอกพองใจ ชอบในความมุ่งมั่นของเธอ และชอบในความตรงที่เธอบอกว่าประเทศเขาแห้งแล้ง

ก็จริง มันแห้งแล้ง แต่มันก็ไม่ได้กันดารอะไรขนาดนั้น เขาอยากให้เธอไปเห็นเพื่อจะได้เปลี่ยนทัศนคติเสียใหม่

“ผมไม่ได้คิดแบบนั้น”

“แล้วที่บอกเมื่อครูไม่ล่อไปหน่อยหรือ ลูกชายของคุณทำไมไม่ให้คนใกล้ตัวเลี้ยง หรือแม่ของเด็กคนเดียวไม่พอหรือ”

“ผมเลิกกับแม่ของลูกตั้งแต่แกยังเด็ก”

คำตอบนี้ทำให้মনาวนึ่งไป เธอไม่ได้ตั้งใจจะละลาบละลั้งใครจะไปคิดล่ะว่าเด็กขาดแม่ บางที่เหมือนเด็กขาดความอบอุ่นหรือเปล่าความจริงถามว่าสนหรือเปล่าเงินเดือนเรือนแสน เอาตรงๆ ตาโตมากเถอะ แต่ต้องเก็บอาการไ้

“ฉันขอโทษค่ะ”

“ไม่เป็นไรครับ”

“ลูกชายผมค่อนข้างเอาแต่ใจ ใ้ใครๆ ก็สปอยล์ เปลี่ยนพี่เลี้ยงเป็นว่าเล่น แกสามขวบครึ่งกว่าๆ พุดเก่ง แต่ก็อย่างที่บอก แกไม่เอาใครถามว่าทำไมผมต้องเจาะจงหาพี่เลี้ยงคนไทยให้ลูก เพราะแกชอบอาสะไ้ที่เป็นคนไทย ค่อนข้างเข้ากันได้ดี ผมจึงอยากหาพี่เลี้ยงคนไทย เพื่อแกจะเปลี่ยนนิสัย” ความจริงไม่อยากพูดอะไรยาวๆ แต่ก็ต้องการให้คนตรงหน้ามั่นใจว่าเขามีความจำเป็นอะไร ทำไม่ต้องเป็นชาวไทย และนี่คือเหตุผล

“ผมอยากให้คุณรับงานนี้จริงๆ”

“ฉันไม่เคยไปอยู่ต่างประเทศ”

เคยบินไปเที่ยวญี่ปุ่น เกาหลี ฮองกง แค่นี่สามประเทศนี้ แล้วก็ไปไม่กี่วัน แต่ถ้าไปเป็นพี่เลี้ยงนั้นหมายความว่าต้องอยู่เป็นเดือน ผลๆ อาจยาวนานเป็นปี ใ้เงินแสนก็อยากได้หรอก แต่มีสวัสดิการอะไรรองรับบ้างล่ะที่จะไม่ทำให้เป็นภาระคนอื่น

“แผ่นนี้คือรายละเอียด เราจะเซ็นสัญญาเป็นลายลักษณ์อักษร

เพื่อความสบายใจ มีประกันเดินทาง ประกันชีวิต ประกันอุบัติเหตุ มีเบี้ยเลี้ยงนอกเหนือจากเงินเดือนแยกต่างหากชัดเจน และมีวันหยุดให้ สักดาหฺลหนึ่งวัน คุณสามารทไปไหนก็ได้ ถ้าเจ็บป่วยไม่สบายทางเรา จะดูแลทั้งหมด” ใจป้ำมากกว่าสายเปย์กัฮาริชนั้แหละ งานนี้ต้อง เทหมดหน้าตัก ทำให้เธอตกลงให้ได้ ยอมหมด เพื่อลูก!

หูกัฟังกัอีกฝ่าย ตากัอ่านเอกสารในมือซึ่งเป็นรายละเอียดต่างๆ เบี้ยเลี้ยงคือสิบเปอร์เซ็นต์ของค่าจ้างต่อเดือน แม่เจ้า เขาทุ่มมากเลยแฮะ มีความเหลือบตามอง แต่ต้องเก็บอาการเอาไว้ไม่ให้รู้ว่าเธอกำลังสนใจ

แต่...มะนาวคงลืมไปว่าเขาคือระดับกรรมการใหญ่ แถมยังเป็น ถึงชิครัชทายาท เรื่องสังเกตความรู้สึกคน อ่านใจคนเป็นเรื่องที่ฮาริชนัด คนตรงหน้ากำลังสนใจข้อเสนอของเขา

“ขอคิดดูก่อนคะ อีกอย่าง ฉันจะแน่ใจได้ใจได้ว่าไม่โดนหลอก”

“จะจ่ายค่าจ้างสามเดือนแรกให้ก่อน เพื่อเป็นการประกันที พร้อม เบี้ยเลี้ยง เรื่องเงินประกันต่างๆ ทางผมจะออกให้ทั้งหมด เราจะ ต่อสัญญาจ้างทุกๆ หกเดือน เพื่อความเป็นธรรม เพื่อกรณีคุณ ไม่ผ่านงาน” แน่นอนว่าเขาถูกชะตาผู้หญิงตรงหน้า แต่ลูกชายจะถูกชะตา หรือเปล่านั้นยากคาดเดา

ในหัวของมะนาวกำลังคำนวณประเมินข้อดีข้อเสียที่จะเกิดขึ้น ในอนาคต เงินหนึ่งแสนพร้อมเบี้ยเลี้ยงมันจะคุ้มค่ากับการเดินทาง จริงไหม เพราะเธอไม่มีเพื่อนอยู่ที่โน่นเลย ไปแดนไกลเหมือนไปอยู่ ตัวคนเดียว ค่อนข้างต้องคิดสักนิดหนึ่งแบบคนมีสติไม่เห็นแก่เงิน

“ถ้าคุณตกลง ผมเพิ่มค่าจ้างให้เป็นเดือนละสองแสนเลยครับ” ฮาริชอยากได้คำตอบวันนี้ ถ้าเธอกลับไปคิดเธออาจไขว้เขว ยอมรับว่า เห็นแก่ตัว แต่เขาอยากให้ลูกชายได้ลองมีพี่เลี้ยงหลุดลุคแบบคนอื่นๆ ที่ผ่านมา

“ไม่ค่ะ ฉันต้องคิดให้รอบคอบ”

“สองแสนห้า”

“คุณ เอ่อ...ซึ่งฮารีซ โปรดเข้าใจด้วยว่าฉันต้องรอบคอบให้มากกว่า”
ใจสั้นมากแม่ เดือนละสองแสนห้าเขียนนะ ใครบ้างไม่ยอมได้

“งั้นสามแสนครับ”

“โอเคค่ะ ฉันรับงานนี้ จะไปเป็นพี่เลี้ยงของคุณ”

บ้าจริงๆ พุดไปแล้วมะนาวก็อยากตะครุบปากตัวเอง บอกตัวเอง
ต้องไม่เห็นแก่เงิน แต่อะไรคือเขยี่นข้อเสนอมาสมาสามแสนแล้วรีบตอบรับ
ทันที บ้าไปแล้วเถอะ แต่ถ้าवलบคุณหารมันก็น่าเสี่ยงไม่ใช่หรือ
ทำงานเกือบทั้งปีเลยนะกว่าจะได้เงินจำนวนนี้ อย่างน้อยไม่ผ่านโปร
เธอก็ยังมีเงินติดมือเกือบล้าน เพราะต้องผ่านการทดลองงานสามเดือน

“ขอบคุณครับ”

“แต่ฉันมีข้อแม่”

“ครับ ว่ามาได้เลย”

“ฉันไม่ใช่คนรักเด็กนัก ไม่ใช่คนซีเอ็นดูด้วย แต่ฉันไม่ใช่คนใจร้าย
ฉะนั้นการที่ฉันจะเป็นพี่เลี้ยงของคุณชายคุณ ฉันขอได้สิทธิ์ในการ
ตัดสินใจทุกๆ เรื่อง โดยห้ามคนอื่นเข้ามายุ่งวุ่นวายหรือคัดค้านวิธี
การเลี้ยงของฉันโดยเด็ดขาด” ฟังจากอีกฝ่ายเล่าคร่าวๆ ลูกชายเขา
เอาแต่ใจมาก มีแต่คนสปอยล์ การถูกเอาใจมากๆ จะทำให้เด็กเสียนิสัย
ฉะนั้นจะปลูกฝังนิสัยก็ต้องทำกันตั้งแต่ยังเป็นไม้อ่อน

“ตรงดี”

“ค่ะ”

“เธอเป็นลูกคนโต?”

“ใช่ค่ะ มีน้องชายอีกคน”

“ต้องบอกพ่อแม่ก่อนไหม ฉันมีเวลาให้สัปดาห์ในการเตรียมตัว
เพราะต้องบินไปพร้อมกัน ถ้าตกลงพรุ่งนี้มาเซ็นสัญญาและยื่นขอวีซ่า
คนของฉันจะช่วยดำเนินการให้ทั้งหมด” ถูกชะตา คำนี้น่าจะใช้ได้ แต่

ความตรงของเธอมากกว่าที่มันทำให้เขารู้สึกว่า เธอแตกต่างจากผู้หญิง
ที่เคยเจอ

“ฉันต้องบอกอยู่แล้ว”

“หรือจะให้ฉันไปด้วย”

“ไม่ต้อง จัดการเองได้ ฟรุ้งนี่หลังเซ็นสัญญาอะไรเรียบร้อย
ฉันจะบินกลับน่าน ไปสองวันแล้วจะกลับ”

“ได้ ขำของต้องการเอาอะไรไปก็ตามสบาย เพราะเราจะบินกลับ
ด้วยเครื่องบินส่วนตัว ขนไปเยอะๆ ได้เลย อ้อ เธอทำอาหารเป็น
หรือแปล่านาวดี” เรียกชื่อจริงเต็มยศเลย ดีไม่เรียกนามสกุลพ่วงมาด้วย

“เรียกฉันว่ามะนาวก็ได้ หรือเรียกนาวก็ได้ ลั่นๆ” เธอบอก
คนเป็นเจ้านาย แต่หน้าเสียงของเธอก็ยังเป็นแบบเดิม คือซัดๆ ตรงๆ
ไม่มีอ่อนหวานใดๆ

คนฟังพยักหน้าเบาๆ จ้องไปหน้าหวาน ดวงตาของเธอกลมโตมาก
เอาตรงๆ ที่เขียนในนี้ระบุอายุคือยี่สิบแปด แต่ผิวหน้าของเธอทำไม
เหมือนเพ็งยี่สิบ ดูเด็กและใสมาก ตัวก็เล็ก หัวนิดๆ แผลกตา ปากนิด
จมูกหน่อย ชอบขิงตาตุๆ ใสเขา นี่คงเป็นบุคลิกของเจ้าตัว

“มีอะไรจะถามอีกหรือเปล่านั้น”

“ไม่ละ”

“ก็ไหนว่าคุณ...เอ่อ ท่านซิคจะสัมภาษณ์”

“เสร็จแล้ว ไว้เจอกันฟรุ้งนี่ตอนเช้านะ เพราะช่วงบ่ายฉันมีประชุม
จะได้รีบให้คนดำเนินการเรื่องวีซ่า” ทุกอย่างมันรวดเร็วจนตั้งตัวไม่ทัน

เอวาะ ไหนๆ ตัดสินใจไปแล้ว ป่วยการมานั่งนึกย้อนหลัง ถ้าอยู่
ไม่ได้ก็แค่กลับเมืองไทย อย่างน้อยก็ไปเพื่อเงิน ท่องไว้ว่าเดือนละ
สามแสนบวกเบี้ยเลี้ยงต่างหาก เห็นที่ต้องไปหาข้อมูลท่านซิคฮาริซแล้ว
ว่าเป็นใครมาจากไหน ไว้ระดับความรู้ในสมอง

“รับทราบค่ะ”

“ขอบคุณที่ยอมไปเป็นพี่เลี้ยงให้ลูกฉัน” สรรพนามแทนตัวเองของ ฮารีชเปลี่ยนไปเพื่อให้สนิทสนมกันมากขึ้น ใช้คำว่าคุณมันจะดูห่างเหิน เป็นทางการเกินไป

“ตกลงตามสัญญา คือหมายถึงว่า เงินสามเดือนแรกท่านซีค ต้องโอนเข้าบัญชีฉันด้วยนะคะ” เขียวจริงๆ แม่คุณ นี่คิดว่าคนอย่างเขา เป็นพวกชอบโกหกหรือไง มากกว่านี้เขาก็ให้ได้ เรื่องเงินไม่ใช่ปัญหา แค่นี้ชนหน้าแข้งของเขาไม่ร่วงอยู่แล้ว

“เดี๋ยวแจ้งเลขที่บัญชี ส่งไลน์มาตามเบอร์นี้ได้เลย พรุ่งนี้หลัง เชนสัญญา ค่าจ้างสามเดือนแรกพร้อมเบี้ยเลี้ยงจะเข้าบัญชีของเธอทันที มะนาว”

“ขอบคุณล่วงหน้าแล้วกันค่ะ”

“ยินดีต้อนรับ คุณพี่เลี้ยงคนใหม่”

ฟังแปลกๆ อย่างไม่รู้ แต่ช่างก่อนเถอะ จะมีเงินเกือบล้าน ในบัญชี ให้ตายเถอะพ่อแก้วแม่แก้ว ทำงานทั้งปียังไม่ได้ขนาดนี้เลย ในความโชคร้ายตกงาน นี่อาจเป็นความโชคดีที่เธอได้รับ จากที่บอกว่า ไม่เห็นแก่เงิน บอกเลยว่าเงินคือพระเจ้าของแท้

มะนาวเดินทางกลับมาถึงบ้าน พ่อของเธอขับรถยนต์ไปรับ จะได้นอนบ้านสองคืนก่อนบินกลับ แล้วก่อนเดินทางมาเธोजัดกระเป๋า ไปสองใบ เอาเสื้อผ้าและของกิน ส่วนเรื่องอาหารแห้งที่จะพกดติดตัว และเครื่องปรุงต่างๆ จะมาเตรียมจากที่นี่ โดยเฉพาะน้ำพริกฝีมือแม่

“แม่จำ หัวดีดีจ๊ะ”

“มะนาว มาไวจ้ง นี่พ่อขับรถเร็วหรือเปล่า”

“ซัซซ้า ตามที่แม่บอกเลย” พ่อยกคิ้วให้แม่ แค่นั้นไม่พอ มีหอมแก้มโชว์ความหวาน ให้ความรักของทั้งคู่ฆ่าคนโสดอย่างลูกสาว

ไปเลย

“พ่ออย่าเพิ่งแย่งหอมลิ นาวหอมก่อน” กับพ่อแม่เธอมักทำตัวเหมือนเด็กเสมอ ทั้งที่อายุก็ไม่ใช่บ่อยๆ ยี่สิบแปดถึงวัยที่ควรมีครอบครัว แต่...คงยาก เพราะชีวิตนี้เธอไม่ได้สนใจใครเลย คิดว่าไม่มีผัวก็ไม่ตาย ไม่มีผู้ชายอยู่ได้ แต่ถ้าไม่มีเงินอาจตายได้ ฉะนั้นขอเลือกมีเงิน แล้วตอนนี้เธอก็มีเงินนอนอุ่นใจในบัญชีเป็นค่าจ้างสามเดือนแรกแก้แค้นกว่าช่างดีต่อใจเหลือเกิน

“ว่าแต่ ใอัน้องล่ะ”

“ไปจับปลากับเพื่อน เลิกเรียนก็ไปจับปลา ขายได้ราคาดี ได้คุณค่าทางอาหารมากกว่าปลาเลี้ยง” แม่รีบบอก สาเหตุที่เธอไม่เป็นห่วงพ่อกับแม่เพราะทำนยังแข็งแรง แม่มีเธอตั้งแต่อายุยี่สิบ จึงยังแข็งแรงดี อยู่ที่นี้มีน้องคอยช่วยเรื่องงาน ซึ่งแต่ละเดือนเธอจะส่งเงินมาให้พ่อกับแม่เดือนละห้าพัน ซึ่งพวกทำนสองคนไม่เคยเรียกร้อง แต่เธอก็อยากให้ แล้วยังส่งให้น้องอีกหนึ่งพัน เป็นค่าใช้จ่ายประจำ

“ว่าแต่ไปไหนมาไปถึงกลับบ้านกะทันหัน” เจอคำถามนี้เข้าไปสาวเจ้าก็ได้แต่ยิ้มแห้งๆ จะไม่บอกก็ได้ไม่ได้ รู้ทีหลังพ่อแม่จะกังวล สู้เล่าความจริงดีกว่า ซึ่งเธอเป็นคนตรงๆ ไม่ชอบโกหกอยู่แล้ว

“มาเพราะคิดถึง อีกอย่างคือนาวต้องไปทำงานต่างประเทศ”

“ฮะ! อะไรนะ ต่างประเทศเธอลูก”

“ใช่จ๊ะ ไปไกล ไม่รู้จะได้กลับเมื่อไร”

“อะไรกันวะ พ่อไม่เห็นเข้าใจ” พ่อมีความเกาหัวเบาๆ ตามประสา ลูกชาวไร่ชาวนา บ้านเธอปลูกผักและทำสวนพริก กับทอผ้าส่งขายรายได้อาจไม่มาก แต่มันก็เป็นอาชีพที่พ่อแม่ส่งเสริมจนจบ

“นาวต้องไปทำงานต่างประเทศ ไปเป็นพี่เลี้ยงเด็ก รายได้ดีมากเลยจ๊ะพ่อ ค่าจ้างเดือนละสามแสน”

“ว่าไงนะ สามแสน!”

ทั้งพ่อและแม่ร้องตกลใจพร้อมกันตาโตแทบไม่อยากจะเชื่อ อย่าย่าว่าแต่ท่านเลย เธอก็แทบไม่เชื่อเหมือนกัน แต่มันคือเรื่องจริง เพราะค่าจ้างสามเดือนแรกเข้าบัญชีมานานอนุ่นตั้งแต่เมื่อวาน และใช้ว่าเธอหยิบเงินออกจากกระเป๋ามาหนึ่งปีก ตั้งใจเอามาให้พ่อกับแม่ เป็นขวัญกำลังใจให้พวกท่านปลาบปลื้มไปกับลูกสาวคนนี้

“อะ อะไรเนี่ยมะนาว ลูก”

“เงินจ๊ะ มะนาวให้แม่กับพ่อ เป็นเงินเก็บของมะนาวเอง ตอนทำงานที่เดิม อยากให้พ่อกับแม่เป็นก้อนใหญ่ เพื่อเอาไว้ลงทุนทำอะไรหรือใช้จ่ายเวลาเจ็บป่วย” เงินปีกหนึ่งแสนสดๆ ร้อนๆ เธอเบิกมาเมื่อเช้าแล้วเอาใส่กระเป๋า เสียงนะ แต่ก็อยากให้เห็นเงินก้อนด้วยความภาคภูมิใจ ว่าหยาดเหงื่อแรงงานที่พ่อแม่เสียไปนั้นเธอไม่เคยลืมพระคุณ

“ลูกเอ๊ย อุตุสำหรับทำงานเป็นลูกจ้างเขายังจะเอามาให้พ่อกับแม่อีก” พ่อเอ่ยเสียงอ่อน แต่ลูปคลำเงินไม่หยุด มะนาวอมยิ้ม

“อยากให้ เก็บไว้นะแม่ เก็บไว้นะพ่อ ไว้ใช้จ่ายยามฉุกเฉิน”

“ขอบใจนะลูก”

“นาวต้องไปทำงานต่างประเทศ อาจไม่สะดวกในการติดต่อ แต่ยังไงก็จะโทร.หาบ่อยๆ”

“แม่ภูมิใจในตัวลูก ไปอยู่โน่นมันไกล แต่แม่กับพ่อไม่ห้ามหรอก ถ้าลูกตัดสินใจก็แสดงว่าไตร่ตรองมาดีแล้ว” แม่ลูบหัวของเธอเมื่อเธอโผเข้าสวมกอด

2

เริ่มงาน

ปางที่มะนาวกึ่งใจตัวเอง ทุกอย่างดูรวดเร็วเร่งรีบ จนแทบไม่เชื่อว่าตอนนี้เธอเดินทางถึงประเทศไซกาลแล้ว มาด้วยเครื่องบินส่วนตัวของซีคฮาริช จำได้ว่าหลังเซ็นสัญญาเธอก็สืบค้นประวัติ จึงได้รู้ว่าเขายิ่งใหญ่และร่ำรวยแค่ไหน การที่เธอยอมรับงานนี้ดูๆ เหมือนคนเห็นแก่เงิน ทว่าจะด้วยเหตุผลใดก็แล้วแต่ มะนาวตั้งใจจะทำงานทุกอย่างให้เต็มที่เต็มความสามารถให้คุ้มค่าจ้าง

ดวงตากลมโตกวาดมองสนามบินใหญ่โต แม้จะไม่เท่าสุวรรณภูมิ แต่เรื่องความหรูหรามีระดับบอกเลยว่าสุดยอด สมกับเป็นเมืองที่ร่ำรวยมาจากน้ำมันดิบ พลังงานที่เป็นตัวขับเคลื่อนให้โลกนี้มีการเดินทางทำนซีคพาเธอออกห้องวีไอพี มีรถยนต์หรูหราคาค่าเป็นแบบกันกระสุนมารับถึงด้านหน้าแบบไม่ต้องเดินให้เมื่อยขา

“เห็นหรือยังว่าที่นี่ไม่ได้มีแต่ความแห้งแล้ง”

“เจริญเหมือนรัฐดูไบหรือเปล่า” มีเลิกคิวถามเจ้าของประเทศ

“เรายังไม่ถึงขนาดนั้น เราต้องพัฒนาการท่องเที่ยวอีกเยอะ ไม่ได้อยากต้อนรับแค่นักลงทุน แต่เราต้องการนักท่องเที่ยวเพื่อให้เกิดการท่องเที่ยวของเราที่มีชื่อเสียง ให้ชาวบ้านมีงานทำ” นี่คือนโยบายที่พวกเขาสามคนพี่น้องปรึกษากันกันอยู่เสมอ แล้วตอนนี้อัตราการเจริญเติบโตด้านท่องเที่ยวก็ดีขึ้น

“แต่นักท่องเที่ยวเยอะเหมือนกันนะคะ” สังเกตจากในสนามบิน

“ส่วนใหญ่จากยุโรป อเมริกา เอเชียค่อนข้างน้อย”

“คงเพราะอัตราการใช้จ่ายหรือเปล่า ถ้าทำทัวร์ให้ถูกลงสักหน่อยก็น่าจะมาเยอะ” นั่นคือความจริง เพราะค่าใช้จ่ายค่อนข้างสูงอย่างน้อยก็เกินครึ่งแสน แง่ไหนว่าราคานี้หลายคนเลือกไปญี่ปุ่น เกาหลี ซึ่งสองประเทศนี้ค่อนข้างเป็นที่นิยมของคนไทย

ยอมรับว่าเหนือความคาดหมายมาก ตึกรามบ้านช่องบางแห่งหรูหราว่าเมืองไทย แถมยังมีสวนดอกไม้สวยๆ ตั้งแต่อยู่ในสนามบิน ทำให้คนที่รอขึ้นเครื่องบินเบื่อและมีอะไรทำ เห็นว่ามีฟิตเนส มีห้องอาบน้ำ และมีโรงแรมถึงสองแห่งในสนามบินเพื่ออำนวยความสะดวกจากที่อ่านป้ายคร่ำๆ ตอนเดินออกจากเครื่อง

“นั่นสิเนอะ ไว้ฉันจะลองนำเข้าไปประชุม”

“และต้องจัดการประชาสัมพันธ์ด้วย จะลดอย่างเดียวไม่ได้ เซลล์ต้องเก่งนะคะ หมายถึงเซลล์ของบริษัททัวร์” คนฟังอมยิ้ม พี่เลี้ยงของลูกมีความฉลาด ที่สำคัญคือเธอไม่แม่แต่จะใช้สายตาหรือการแต่งตัวมาอ่อยเหยื่อเขา แตกต่างจากคนอื่นที่พยายามเข้าหา

“ท่านซีคียัมอะไร”

“เธอแปลก”

“คงนั้น พ่อแม่เพื่อนๆ ก็บอกว่าฉันแปลกแต่ไหนแต่ไร”

เธอไม่ชอบยุ่งเรื่องของใคร ยกเว้นแต่เรื่องงานเท่านั้น ที่พอลูกน้องเกิดปัญหาเธอก็ออกหน้าช่วยเหลือแก้ไข

“ถามจริง ฉันไม่น่าสนใจสักนิดเลยเธอ” นั่นทำให้คนที่กำลังมอง
ทิวทัศน์สองข้างทางต้องหันขวับมามอง แล้วทำหน้าที่ประมาธว่า ท่านซีค
พูดอะไรออกมา ฮาริซรู้สึกเหมือนกำลังถูกด่าทางสายตา

“หลงตัวเองไปหรือเปล่าคะ”

“แค่ถามความเห็น คือที่ผ่านมา ส่วนใหญ่พี่เลี้ยงของลูก หรือ
แม้แต่คนที่ฉันคงมักจะชวนคุยแล้วก็...” ไม่อยากจะพูดหรือกว่า
พยายามตีสนิทเข้ามาหว่านเฝ้า และส่งสายตายั่วยวน มันดูเป็นการพูดถึง
ผู้หญิงในแง่ไม่ดีเกินไป

“นั่นคนอื่น ไม่ใช่ฉันค่ะ ฉะนั้น ไม่จำเป็นที่ฉันจะต้องสนใจ
ท่านซีคในความรู้สึกอื่น นอกจากความเป็นเจ้านาย”

“หึ ดี แบบนี้ฉันชอบ”

“ไม่ต้องมาชอบค่ะ แค่จ่ายตรงเวลาตามข้อตกลงเป็นพอ ส่วนฉัน
ก็จะทำงานอย่างเต็มที่”

“ถ้าเจอลูกชายฉัน ทำใจหน่อยนะ ฮาคิมค่อนข้างเอาแต่ใจ”
ตรงนี้แหละที่ฮาริซหนักใจ ไม่อาจรู้ได้เลยว่าตัวเธอจะก่อกบฏอะไรให้
ภายในวังต้องรู่หน่วยอีก

“ถือเป็นคำเตือนใจไหมคะ”

“ประมาธนั่น” นอกจากเอาแต่ใจยังมีแบ็กคืออย่างท่านแม่ของเขา
ที่คอยให้ท้ายหลาน ทำผิดหรือไม่ผิดอย่างไรฮาคิมก็รอดเสมอ ใครๆ
ถึงไม่กล้าต่อว่าหรือตี แม้แต่ตัวของฮาริซเอง

“ท่านซีคเลี้ยงลูกเองหรือเปล่า”

“เลี้ยงเอง แต่ไม่ทั้งหมด ฉันมีงานต้องทำ ไม่ได้อยู่กับแก
ตลอดเวลา ฉันพยายามทำหน้าที่พ่อให้ดีที่สุด” และมันคงยังไม่ดีพอ
ลูกชายจึงยังดื้อไม่ยอมฟัง ตอนนี้จะว่าเขาฝากอนาคตลูกชายไว้กับ
คนข้างๆ ก็ว่าได้

เมฆาหวหันมามองเห็นสีหน้าแอบกังวล ก่อนเขาจะคลี่ยิ้มออกมา

เหมือนพยายามให้เธอสบายใจ แต่ก็มองออกว่าเขาคงทำอย่างเต็มที่แล้ว ปัญหาของเด็กเธอไม่รู้มาก แต่เท่าที่ฟัง เด็กส่วนใหญ่มักเอาแต่ใจ โดยเฉพาะลูกเศรษฐีมีเงิน ซึ่งลูกชายของท่านซีคัจอยู่ในข่ายนั้น มีแต่คนโอ้อวดเอาใจจนเคยตัว เต็มใจเจอตัวคงต้องประเมิน เธอไม่ใช่คนใจเย็นใจดี แต่মনาวไม่ใช่คนใจร้าย หวังว่าจะรับมือกับลูกชายท่านซีคัจไหว

“ฉันจะรับมือลูกชายท่านซีคัจได้หรือไม่ ส่วนหนึ่งขึ้นอยู่กับข้อมูลด้วยค่ะ”

“หมายถึงเกี่ยวกับลูกฉันใช่ไหม”

“ค่ะ ท่านซีคัจต้องเล่าทั้งหมด ว่าลูกชายท่านซีคัจชอบหรือไม่ชอบอะไร อารมณ์ไม่โหรงแรงแรงขนาดไหน อะไรจะทำให้เขาอมสงบ” น้ำเสียงเป็นการเป็นงาน บางทีอดคิดไม่ได้ว่าเธอทำตัวเหมือนเป็นจิตแพทย์ ต้องการข้อมูลของคนไข้เพื่อมาประมวลผลสำหรับเตรียมรับมือ

“ฉันเคยพาลูกไปพบหมอ หมอบอกว่าลูกฉันยังไม่ผิดปกติจนต้องรักษา เพียงแต่เขามีปมในใจเรื่องไม่มีแม่ เขาจึงเรียกร้องต้องการอยากให้ทุกคนเห็นว่าตัวเองสำคัญ เวลาทำผิดจะมีท่านย่าคอยให้ท้ายเสมอ แต่คนที่ทำให้ลูกฉันขี้มและมีความสุขก็คือภรรยาของน้องชาย เธอเป็นคนไทย” ข้อมูลคร่าวๆ นี้ถูกประมวลผลเก็บไว้ในหัว

“แล้วยังไงอีกค่ะ”

“แกชอบเหวี่ยงข้าวของเวลาไม่ได้ตั้งใจ ซอฉันค่อนข้างห่วงมากกลัวจะติดนิสัยจนเคยตัว”

“แกไม่ได้วางั้นเถอะ”

“ถ้าแกโมโห แกจะเป็นแบบนี้ ทำลายข้าวของ”

“แยเหมือนกันนะคะ”

“ฉันถึงเครียด พยายามหาพี่เลี้ยงมาให้ ล่าสุดเจ้าตัวบอกอยากได้คนไทย แต่จนแล้วจนรอดก็ไม่พอใจใครสักคน อ้อ แกหวงฉันด้วย ไม่ชอบให้ผู้หญิงคนไหนใกล้ฉัน แกกลัวการมีแม่เลี้ยง” เป็นปัญหาใหญ่

พอควร สำหรับฮาริซไม่ได้กังวลมากหรอก แต่ท่านแม่ของเขาต่างหาก ที่อยากให้เขามีครอบครัวใหม่ เพราะท่านยังคิดว่าเขายังมีเชื้อโง่ต่อ ซายาคคนเก่า ทั้งที่เขาแทบจะลืมไปแล้วด้วยซ้ำว่าเคยรักเธอ

“แบบนี้ลูกท่านซิคจะเขม่นฉันไหม” ตามที่เล่นที่จริง

“ฉันฝากความหวังไว้ที่นางนะ”

“อย่าเลย กลัวทำให้ผิดหวัง”

“ไม่รู้สิ ฉันรู้สึกได้นะมะนาว ว่าเธอไม่เหมือนใคร” แล้วอะไรคือ มาทำสายตาสีฟ้าซึ่งแปลกๆ จนสาวเจ้าต้องขมวดคิ้วก่อนแสดงดวงตาออกไป นอกกรถ อย่างมาเยี่ยมเรียตอ่อยเหยื่อหน้อยเลย คิดจะลองภูมิคนอย่าง เธอหรือไง ที่ไม่มีวันหลงกลหรอก

“ถ้าไม่ตั้งความหวัง ก็จะไม่ผิดหวังค่ะท่านซิค”

“ฉันเชื่อมีอนาว”

“เรียกเสี่ยสนิท”

“อยากเป็นคนสนิท ไม่ได้เหรอ” ย้อนถามแบบนี้หมายความว่าไง เขาเป็นถึงซิคนะ เป็นนายจ้างด้วย

“อย่ามาอ่อยเหยื่อ บอกเลยไม่ได้ผล”

“ใจแข็งเก่ง” ชีวิตของฮาริซไม่เคยต้องพูดจาหยอกล้อใครเลย นอกจากพี่น้องและเครือญาติ กับผู้หญิงก็เช่นกัน จะว่าไปแม่ของ ฮาคิมนั้นเราคบหากันตอนสมัยเรียน เธอชอบเดินแบบถ่ายแบบ เธอสวย โดดเด่น แต่ความรักเขาก็ไม่แน่ใจเหมือนกันว่ามันมากมายแค่ไหน เพราะตอนนั้นถ้าพูดถึงคำว่ารัก บอกเลยว่าเขาไม่รู้สิทำอะไรแล้ว

ส่วนกับพี่เลี้ยงคนใหม่ของลูก เอาล่ะ เขาว่าเธอแปลก น่าสนใจ มีความน่าค้นหา ดูแข็งแรงแรง กระจ่าง ตรงๆ ไม่อ่อนหวาน แต่แปลก ที่เขากลับชอบมองทุกอิริยาบถของเธอ ชอบบ่อปากต่อคำ อย่างเช่น ตอนนี้อยู่พอมองนานๆ เขาเห็นนะว่าเจ้าตัวแสบเขิน

รู้สึกถึงรอยยิ้มของคนข้างๆ มะนาวต้องข่มใจบั้นหน้าเย็นชา

ไม่ชอบอาการแพ้ทาง ไม่ว่าจะอย่างไรก็ไม่แสดงออกต่อเพศตรงข้าม ตลอดเวลาช่วงชีวิตที่ผ่านมาไม่เคยมีแฟน เธอไม่รู้หรือกว่าอาการอย่างไร ถึงจะเรียกว่าแฟน หรือแม้แต่ความชอบก็ไม่ว่ามันคือความรู้สึกแบบไหน

“มองอะไร”

“มองพี่เลี้ยงของคุณ”

“สมมุติ นะคะ ถ้าฉันอยู่ไม่ถึงสามเดือนล่ะ”

“ไม่ต้องห่วง เงินค่าจ้างจะเป็นของเธอ”

“เพราะอะไร”

“ปัจจัยใหญ่สุดคงเป็นที่ตัวของลูกชายฉัน ฉะนั้นไม่ต้องกังวล เจอกี่รู้เอง อะไรที่หนาวขอ ฉันจะพยายาม จะกำชับทุกคนในวังให้มากๆ”

“แน่นอน ต้องไม่มีการล่าเส้น หากอยากให้ลูกโตมาอย่างมีคุณภาพ อยากเปลี่ยนนิสัย ท่านซีคต้องยอมให้ฉันสั่งสอนตามแบบฉบับของฉันค่ะ” คนฟังยิ้มมุมปาก รู้สึกพอใจ อย่างน้อยความมุ่งมั่นที่สาวเจ้าแสดงออกมาก็ถือว่าเกินร้อยมากกว่าคนอื่นที่เขาเคยจ้าง

รถยนต์แล่นไปเรื่อยๆ บอกเลยว่ามันไม่ใช่ทะเลทรายแบบที่วาดไว้ แต่เมืองนี้ถือว่าเหมือนเมืองใหม่ มีการเจริญเติบโตสูงเทียบเท่าดูไบเลยทีเดียว ได้ตึกสูงหลายสิบตึกผุดเป็นว่าเล่น น่าจะเป็นโรงแรมและกาสิโน เห็นฝรั่งหัวทองหัวแดงมากมาย น่าจะเป็นนักธุรกิจและนักท่องเที่ยว แคมประเทศนี้ยังมีพื้นที่ติดทะเล ซึ่งการมีพื้นที่ติดทะเล แม้จะเพียงเล็กน้อยก็สามารถเป็นจุดขายได้

ตึกใหญ่โตและดูหรูหรา โดยเฉพาะเรื่องความสะดวกก็ให้เลย มองไปทางไหนก็สบายตา แม้ในจุดที่น่าจะเป็นชุมชนมองไปแล้วก็ยิ่งสะดวก สามารถเป็นจุดขายสำหรับนักท่องเที่ยวได้เลย

กระทั่งผ่านมาถึงหน้ารั้วขนาดใหญ่ เป็นรั้วอัลลอยอย่างดี มีกล้องวงจรปิดติดทุกมุมเสา มีป้อมเวรยาม และมีทหารในชุด

เครื่องแบบ พอรถยนต์แล่นเข้าไป พบกับน้ำพุขนาดใหญ่มีรูปปั้น
กลางบ่อน้ำหลายตัว หน้าตึกขนาดประมาณสามหรือสี่ชั้นไม่แน่ใจ
ตั้งตระหง่านทาสีครีมทอง มีธงตราสัญลักษณ์ของประเทศปักอยู่

“ที่นี่คือวังของท่านแม่ ตึกที่เห็นคือตึกของท่านแม่ ส่วนตึกที่פק
ของฉันคือตึกนั้น” ท่านซิคพยักหน้าไปทางอีกตึกหนึ่งซึ่งอยู่ห่างออกไป
ตั้งอยู่บนเนิน แบ่งเป็นสัดส่วน เรียกว่าง่าย ๆ ว่าเหมือนบ้านอีกหลังตั้งบน
เนื้อที่เดียวกัน อะไรประมาณนั้น

“ค่ะ”

“เดี๋ยวจะพาไปตำหนักของฉันก่อน”

“ได้ค่ะ” มะนาวเป็นคนไม่เรื่องมากอยู่แล้ว กังวลอย่างเดียวว่า
จะต้องวางตัวอย่างไร คือเธอไม่ถนัดเรื่องในรั้วในวังเสียด้วยสิ และ
เหมือนคนตัวใหญ่จะมองออก

“ทำตามตามสบาย ที่นี่ไม่พิธีรีตองอะไร”

“ขอให้มันเป็นแบบนี้แหละค่ะ”

รางเล็กป้อม ไบหน้าหล่อเหลาปนน่ารักยุ่งเหยิงนิดๆ วันนั้นรุ่งตื่น
ตั้งแต่เช้าเพราะตื่นตื่นที่จะได้เจอหน้าพี่เลี้ยงคนใหม่ แต่จนแล้วจนรอด
ท่านพ่อก็ยังไม่มาสักที เด็กน้อยจึงเริ่มออกอาการหงุดหงิด ตัวต่อเลโก้
ทั้งหลายถูกปัดกระจายเกลื่อนพื้นเพื่อสนองอารมณ์โมโห นางกำนัล
พากันเข้าหน้าไม่ติด

“เมื่อไรท่านพ่อจะมา” กระแทกเสียงดังเม้มปากเม้มคอ

“ใจเย็นๆ นะคะคุณหนู”

“เบื่อ เบื่อมากเขี้ยว” เด็กชายในวัยสามขวบกว่าก็จะพูดขัดบ้าง
ไม่ขัดบ้าง แต่เจ้าตัวเป็นคนพูดเก่งมาก ถ้าชอบอะไรก็จะยิ้มไม่หุบ
แต่ลองได้โมโห สภาพห้องนั่งเล่นก็พังอย่างที่เห็น

“ไปรับประทานอาหารเช้าก่อนนะคุณหนู”

“เราไม่กิน” กระแทกเสียงใส่นางกำนัล เตรียมการก่อหวอด เมื่อการรอคอยเริ่มนานเกินไป เด็กน้อยตื่นตื่นตั้งแต่ได้วีดีโอคอลคุยกับท่านพ่อ ว่าท่านพ่อจะพาพี่เลี้ยงชาวไทยคนใหม่มาให้ เด็กน้อยวาดหวังว่าจะต้องสวยน่ารักเหมือนกับอาวุ้นเส้น ซึ่งที่ผ่านมาก็ไม่ถูกใจเลยสักคน มีแต่คนน่าเบื่อบ้าง

“ถ้าคุณหนูไม่กิน ท่านซีคทราบเข้าจะไม่พอใจนะเพคะ” นางกำนัลเกาแกกคนของพระชายาแม่ของท่านซีคเอ่ยอย่างเสียไม่ได้ ทุกวันนี้ทุกคนสุดจะเอือมกับพฤติกรรมก้าวร้าวเอาแต่ใจของคุณหนู แต่ก็จำต้องทนเพราะคือหลานชายหัวแก้วหัวแหวนของพระชายา ไม่มีใครกล้าต่อว่าหรือทำให้ขี้ใจ

“ไม่ต้องมาขู่เลย”

“หม่อมฉันแปล่าขู่”

“ใช่ๆ รับประทานอาหารเช้าซะ ไม่งั้นพวกเราโดนแน่” พระชายาคงไม่พอใจหากจนปานนี้หลานรักยังไม่กินข้าวเช้า พวกนางไม่อยากโดนดู เพราะเท่าที่ผ่านมานี้ก็โดนไปไม่ใช่บ่อยเพียงเพราะความเอาแต่ใจของคุณหนู

“แล้วขู่เราก่อนทำไม” เด็กน้อยเซิดหน้า คือความอ้ำอวังโดดเดี่ยวชีวิตขาดแม่เหมือนตัวเองไม่สำคัญ ทุกครั้งเวลาโมโหจึงระบายด้วยการทิ้งข้าวของเกลื่อนกลาดเต็มห้องเพื่อกลั่นแกล้งนางกำนัลเหล่านี้ โดยไม่รู้ลึกผิดว่าตัวเองสร้างเรื่องให้คนอื่นพลอยเดือดร้อน

“หม่อมฉันไม่ได้ขู่ แต่หวังคุณหนูจะคะ”

“ไม่ต้องมาทำหวังดี”

“คุณหนูอย่าเอาแต่ใจนักสิเพคะ”

“กล่าวที่เราเธอ นี่เนอะ”

“อย่าคะ”

พี่ว...

และใช้ เพราะมัวแต่ถกเถียงกัน ทำให้เด็กชายคว้าลูกบอลสี
ขว้างใส่นางก้านัลที่กล้ามาหาเรื่องตน ปาออกไปเต็มแรง ซึ่งแรงนั้น
ทำให้มันลอยละลิวไปไกล เมื่อนางก้านัลหลบจึงพุ่งไปทางประตู สองร่าง
เดินเคียงกันเข้ามา ความไวของมะนาวทำให้เธอตั้งรับลูกบอลสีนั้น
ไว้ได้ทันก่อนจะโดนหัว

“ท่านพ่อ...”

เด็กน้อยหน้าตาน่ารักหล่อได้พ่อวิ่งตุ๊กตักตรงเข้ามาโถมกาย
ซิดฮารีซอ้าแขนรับลูกชายกอดปलอบ แต่ไม่ลืมหันมาทางมะนาวที่ตอนนี้
วางสีหน้าหนึ่งๆ เหมือนกำลังประเมินสถานการณ์ ก่อนสาวเท่จะหันไป
มองบรรยากาศภายในห้อง จะวาร์กก็ไม่เชิง แต่นางก้านัลทุกคนสีหน้า
ไม่สู้ดีนัก และแน่นอน เธอมองออกว่าใครเป็นคนขว้างลูกบอลสีนี้มา

“คิดถึงท่านพ่อ”

“ก่อนเรื่องอะไรอีกลูกพ่อ”

“คิมเบลล่าสักกะหน่อย”

เด็กซึกโกหก คำโกหกนั้นไม่ได้น่ารักเลยสักนิด ผู้ใหญ่บางคนอาจ
มองข้าม แต่สำหรับเด็กน้อยดูไร้พิษสงคนนี้ มะนาวบอกเลยว่าเด็กคนนี้
เอาเรื่อง และคงจะก่อเรื่องจนกลายเป็นความเคียดแค้น มะนาวกำลังคิดว่า
จะอย่างไรจึงจะสอนให้เด็กคนนี้ได้มาอย่างมีคุณภาพ เธอไม่เคย
เลี้ยงเด็ก อ้อ เคยเลี้ยงน้องชาย แต่น้องชายก็แค่เซนเท่านั้น ไม่เอาแต่ใจ
เท่าไร

มะนาวคลี่ยิ้มส่งให้เด็กน้อย เจ้าตัวหอมพัดกับพอก่อนจะ
เหลือบมามองเธอ มีความเอียงหน้าเล็กน้อย สายตานั้นปนเปไปด้วย
ความสงสัยใคร่รู้ ท่านซึกยิ้มก่อนอุ้มลูกแล้วพาเดินไปนั่งโซฟา

“มานั่งลิ้มมะนาว”

“ขอบคุณค่ะ” เธอเดินไปปลดกายนั่งลงบนโซฟาหรรุหราน่าจะเป็น

โซฟาหลายสีวิตตองจะดูจากลายผ้า แต่มันโคตรนุ่มกันเลย ไม่แปลกใจ
ทำไมราคาเป็นล้านๆ ส่วนภายในของวังเท่าที่กวาดมองด้วยตาจะใช้
คำว่าหรรษาธรรมดาคงไม่ได้ ต้องใช้ว่าอภิมหาความหรรษาถึงจะเหมาะ
ระยิบระยับกตตาไปด้วยเพชรพลอยและทองคำ แสบตาหมดแล้วเนี่ย

“นี่ใคร แล้วไหนพี่เลี้ยงของคิม” เด็กน้อยเงยหน้าถามพ่ออย่าง
ต้องการคำตอบ

“พี่มะนาวไงครับ คนนี้พี่เลี้ยงของลูก”

“คนนี้!” เด็กน้อยชี้มือมาทางมะนาว แล้วสายตาคุ้มนั้นชัดเจนว่า
เต็มไปด้วยความผิดหวัง ประมาณว่ายายนี้เธอพี่เลี้ยงอะไรทำนองนั้น

หึๆ เจอหน้ากันครั้งแรกก็ไม่ประทับใจเอาเสียแล้ว สำหรับเธอ
เด็กคือเด็ก แต่ถ้าไม่สอนให้ดีก็จะก้าวร้าวและนิสัยแย่งนกลายเป็น
ความเคยชิน

“สวัสดิ์ครับน้องฮาคิม”

“ทำไมต้องเป็นคนนี้ ทำไมไม่เหมือนพี่สาวละละ” เด็กเจ้าปัญหา
เริ่มไม่พอใจ วาดไว้คือจะต้องมีความคล้ายอาสะไก้ แต่ลูกของมะนาว
แตกต่างกันเชิง ฮาริซว่ามะนาวเป็นคนน่ารักเท่าๆ คุณๆ สวยเนียน
หน้าหวาน แต่เพราะผมสั้นซอยทำให้เธอดูปราดเปรี้ยวกว่าวันสั้น
พอสมควร ยิ่งมาในชุดกางเกงยีนส์รองเท้าคอมแบต กับเสื้อเชิ้ตสีฟ้าอ่อน
ด้วยแล้ว มองอย่างไรก็ไม่น่าจะเป็นพี่เลี้ยงเด็กได้

“พี่เขาชื่อพี่มะนาว หรือเรียกพี่นาว สวัสดิ์พี่เขาหรือยัง”

“ไม่ คิมไม่ทำ ไม่เอา”

“อย่าดื้อ” ฮาริซปรามลูกชายที่เริ่มจะเม้มปากเม้มคอ สองแขน
ที่โอบกอดเขาถูกยกมากอดดอก ก้อนซักสีหน้าอวดดีใส่พี่เลี้ยงคนใหม่

ส่วนคนเป็นพี่เลี้ยงจตุรรอยยิ้มมุมปากราวกับว่าได้เจอเรื่อง
สนุกสนาน ฮาริซไม่รู้ว่าจะสาวเจ้าจะรับมือกับลูกชายตัวแสบได้มากน้อย
แค่ไหน แต่ก็หวังว่าเธอจะไม่ถอดใจออกกลับเมืองไทยในเร็ววัน ได้แต่

ภาวนาในใจนั้นแหละ เพราะถ้าเธอเอาไม่อยู่ ก็คงไม่มีใครเอาลูกชายเขา
อยู่แล้ว

“ก็คิมไม่ชอบ คิมไม่ชอบคนนี้”

“คิมยังไม่ได้รู้จักพี่เขาเลยนะลูก”

“ไม่ชอบก็คือไม่ชอบ” ลูกจากตักคนเป็นพ่อไปเตะตัวเลโก้
ที่กระจัดกระจายเกลื่อนพื้น ฮาริชตาวาวเกิดความไม่พอใจ เมื่อเจ้าตัว
แสดงความกรี้วยกราดเอาแต่ใจออกมาต่อหน้าแขก มันเป็นพฤติกรรม
ก้าวร้าวที่แย่มากๆ มือหนากำแน่นจะเข้าไปจับลูกชาย แต่แล้วเขาก็ต้อง
อึ้งเมื่อร่างบางลูกจากโซฟาเดินตรงไปประจันหน้ากับตัวเสบ

“ของพวกนี้ไม่อยากได้ใช่ไหม งั้นก็เอาไปทิ้งให้หมด ไม่ต้อง
อยากมีอยากเล่นมันล่ะ” มะนาวเดินไปเก็บตัวเลโก้แล้วเดินไปยังถังขยะ
มุมบ้าน ลูกชายของเขาวิ่งไปหา

“อย่ามายุ่งกับของของคิมนะ”

“ก็ทิ้งแล้วไม่ใช่หรอคะ” เธอเลิกคิ้วพยายามข่มใจไม่ให้หลุดขำ
เด็กน้อยหวงของ แต่เรียกร้องความสนใจ หนามยอกมันก็ต้องเอา
หนามบ่ง

“คิมไม่ได้ทิ้ง” กระแทกเสียงใส่พี่เลี้ยงคนใหม่ ทำตาตุ๋นขวางขุน
โต้ตอบ

มะนาวยิ้มกว้าง แต่ก็โยนของในมือลงถังขยะท่ามกลางสายตา
ของนางกำนัลทั้งสามคน และทหารองครักษ์ที่ยืนอยู่ตรงประตู เพราะ
การกระทำแบบนี้ไม่มีใครเคยตอบโต้เจ้านายตัวน้อยของวัง มะนาว
เป็นคนแรก เป็นพี่เลี้ยงที่ไม่เหมือนพี่เลี้ยงคนก่อนๆ ของฮาคิม

“ถ้าไม่ทิ้งทำไมต้องชี้เท้าเตะ”

“คิมไม่ชอบ”

“ไม่ชอบอะไรคะ” เธอถามย้ำ รู้แหละว่าเด็กน้อยไม่ชอบตน แต่
อยากจะได้เบียดให้เจ้าตัวจนมม คนเราจะเกลียดจะไม่ชอบอะไรควร

มีเหตุผลที่มันฟังขึ้น

“ไม่ชอบคนนี้” เด็กน้อยไม่ยอมเรียกชื่อ แต่ชี้มือมายังเธอ แล้วหันไปทางท่านซีคฮาริช เหมือนอยากฟ้องพ่อตัวเองว่าไม่ชอบพี่เลี้ยงมะนาวยังคงยิ้ม เธอยิ้มแม้จะมีความเกรี้ยวกราดของเด็กน้อยตรงหน้า รู้สึกไม่โอเคเท่าไรที่ต้องมาทะเลาะกับเด็ก แต่ถ้าไม่ปรามกันบ้างก็จะไม่หลบจำ แล้วจะทำแบบนี้ซ้ำๆ จนเกินเยียวยา

“เพราะอะไรคะถึงไม่ชอบพี่”

“ไม่สวย หน้าดู” มะนาวถึงกับเหงงหน้าหัวเราะ เด็กน้อยเจ้าปัญหามุ่นคิ้วเหมือนงง ต่อว่าเสียงดังขนาดนี้ ทำไมเธอยังหัวเราะและยิ้มได้ มะนาวไม่ได้บ้าห rokok แต่เด็กพูดถูกใจนะสิ ยอมรับว่าไม่สวย ยอมรับว่าหน้าดู แต่ถ้าเธอยอมรับรองโลกทั้งใบจะต้องอดชื่น

“คนเราจะดีหรือไม่ดี ต้องวัดกันที่จิตใจ ไม่ใช่ที่หน้าตา”

“แต่เมื่อกี้มาขึ้นเสียงใส่คิม”

“แล้วที่น้องคิมขึ้นเสียงใส่พี่นาวล่ะคะ พี่นาวทำผิดอะไร จูๆ ก็มาไม่ชอบกัน แล้วถ้าพี่นาวบอกว่า พี่นาวก็ไม่ชอบน้องคิม น้องคิมไม่หล่อหน้าดู แบบนี้น้องคิมจะโอเคไหม” มะนาวย้อนครด้วยคำพูดของเด็กน้อยก่อนหน้า ทำเอาอึ้งกันไปทั้งห้องนั่งเล่น แทบจะได้ยินแต่เสียงลมหายใจ

มะนาวไม่สนหรือว่าก่อนหน้านี้ใครจะถือทางเด็กน้อยขนาดไหน แต่ตอนนี้เมื่อเธอคือพี่เลี้ยง ท่านซีคฮาริชให้สิทธิ์เต็มที่ เธอจะอบรมสั่งสอนเด็กน้อยตามวิธีของตนเอง ได้ผลหรือไม่ก็ต้องลองดูสักตั้ง

ซีคฮาริชมองพี่เลี้ยงสาวกับลูกชายตัวเองสลับกันไปมา รอยยิ้มมุมปากปรากฏขึ้นอย่างพอใจ คำพูดของมะนาวทำให้ลูกชายของเขานิ่งไป หัวคิ้วก็มุ่นเหมือนขบคิดอะไรบางอย่าง ก่อนเด็กน้อยจะถอนหายใจแล้วส่ายหน้าซ้ำๆ ยอมรับ

“เอาละ แสดงว่าน้องคิมเข้าใจพี่ไซ้ใหม่คะ ว่าพี่จะรู้สึกยังไงที่อยู่ๆ น้องคิมก็ไม่ชอบ” เจ้าตัวพยักหน้าหงึกๆ

“มือไหนที่ขว้างบอลสิ” ยกมือขวาขึ้นมา

“แบ่มือค่ะ” เด็กน้อยยอมแบ่มือ ทุกคนอ้าปากค้างเมื่อมะนาว ยกมือเตรียมจะตี ทว่าสิ่งที่ทำคือการจับมือกับเด็กน้อย โดยเธอ ย่อตัวลง

“ต้องไม่ทำอีก ถ้าบอลนั้นไปโดนคนอื่นก็จะเจ็บ”

“เรื่องของคุณ”

“ถ้าฉันพี่จะขว้างคุณบ้าง ได้ไหม”

“ห้ามทำ คุณจะพองท่านยา” ตอบโต้อย่างไม่ยอมแพ้ เพราะทั้งวัง มีแต่คนกลัวท่านยา ไม่มีใครกล้าว่าเด็กน้อย ไม่งั้นจะโดนท่านยาลงโทษ

“จะท่านยาหรือท่านพ่อก็ช่วยไม่ได้ เพราะในตำหนักนี้พี่ใหญ่สุด ค่ะ” ดักทางไว้ก่อน เอะอะก็พอง ลูกใครนะพองเก่ง

“ต้องได้สิ ท่านพ่อ...”

“ฮาคิม ไม่ได้ถือสิลูก พี่มะนาวยอมจากประเทศตัวเองมาไกล เพื่อ มาเป็นพี่เลี้ยงน้องคิมนะลูก”

“ท่านพ่อเข้าข้างคนอื่น คิมไม่ยอม” ตะโกนขึ้นเสียงใส่จน แสบแก้วหู นี่แหละลูกชายเขา ที่กับวันสิ้นละพุดเพราะหัวเราะตลอด แต่ไม่เข้าใจกับคนอื่นทำไมถึงได้เป็นแบบนี้

“ยอมไม่ยอม น้องคิมก็ต้องยอมรับค่ะ พี่เป็นพี่เลี้ยงของน้องคิม เราต้องสามัคคีกัน ไม่งั้นจะทิ้งของเล่นพวกนี้ให้หมด”

“อย่ามาขู่” เด็กน้อยหรีตอย่างไม่ยอม เข้าใจแล้วว่าทำไมพี่เลี้ยง แต่ละคนทนไม่ไหว คับที่อยู่ได้ แต่คับใจอยู่ยาก ลูกหลานคนใหญ่ คนโตใครจะกล้าต่อว่า ต่อให้เรื่องที่ทำหรือแสดงออกมาไม่ดีแค่ไหน ต้องนิ่ง ทว่าสำหรับมะนาวแล้วบอกเลย เธอจะไม่สปอยล์เอาใจเด็กน้อย เด็ดขาด

“พี่เป่านะคะ แต่น้องคิมต้องเปลี่ยนตัวเองเสียใหม่ จะไม่มีใคร มาคอยโอ้อ้อใจอีกแล้ว”

“ท่านพ่อ...”

ทำตาออกอ้อนแล้ววิ่งตุ๊กตักเข้าไปหาคนเป็นพ่อ ปีนขึ้นนั่งตัก ชบหน้ากับอกกว้าง จะก่อดราม่าอีกละสิ แต่งานนี้มะนาวยอมให้ใครตราหน้าว่าเป็นนางมารร้าย เธอไม่อยากให้ห้องฮาคิมเสียนิสัยไปมากกว่านี้ เด็กน้อยควรเรียนรู้คำว่ามารยาท การอยู่ร่วมกับผู้อื่นต้องปลูกฝังตั้งแต่เด็กๆ

ซิคฮาริซอมยิ้ม รวมถึงดัมที่ต้องกลืนขำ บางที่เขาซักเห็นด้วยกับท่านซิคแล้วละ ว่าคุณมะนาวเหมาะสมจะเป็นพี่เลี้ยงของคุณหนูมากกว่าใคร เธอไม่ยอม และเธอชี้ให้เห็นถึงเหตุผล ไม่ใช่อยากเอาชนะเด็ก มันเป็นวิธีต่อกรกับเด็กดีอ แม้แต่ท่านซิคเองยังไม่คัดค้าน

“ว่าไงตัวแสบ”

“คิมไม่เอาคนนี้” ซีมือไปทางมะนาวที่เดินกลับมาหนึ่ง เขามองตามมือลูกยิ่งจิกยิ่งกว้างกว่าเดิม ตัวแสบเจอคู่ปรับสมน้ำสมเนื้อเข้าแล้วแบบนี้จะดีเหมือนแต่ก่อนคงไม่ได้ ฮาริซจะพยายามไม่ตามใจลูก ถ้ารักลูกเขาต้องใจแข็งให้มากเพื่อตัวของห้องฮาคิม

เด็กน้อยยังแสดงอาการต่อต้าน แม้เมื่อครู่ก่อนหน้าจะมีความนิ่งสงบบ้าง แต่สุดท้ายเด็กน้อยก็เลือกอยากเอาชนะ ไม่อยากยอมแพ้อะไร จะไล่พี่เลี้ยงคนใหม่ออกเพราะไม่ถูกชะตา แถมยังกล้ามาดูเด็กน้อยต่อหน้าคนอื่นๆ เด็กน้อยจึงยิ่งอยากจะทำตัวไม่คิดยอมแพ้ง่ายๆ

“โตแล้วนะคะห้องคิม ต้องมีเหตุผล”

“อย่ามายุ่ง” ตวัดสาวตาขุ่นๆ มองพี่เลี้ยง ยิ่งพี่เลี้ยงยิ้มบางๆ ส่งให้เด็กน้อยยิ่งไม่พอใจ ทั้งที่ในใจตอนนั้นเริ่มเกิดความสับสน

“พูดเพราะๆ สิลูก”

“ท่านพ่อใจร้าย”

“พ่อก็หาพี่เลี้ยงคนใหม่มาหาคิมแล้วนี่ไง” ฮาริซเสียงอ่อนกับ

บุตรชาย เจ้าตัวน้อยมุดหน้ากับบอกรู้ โอบกอดรอบลำคออย่างหวงแหน พลังเหลือบตามองพี่เลี้ยงอย่างไม่ชอบใจ ขบคิดจะทำอะไรถึงจะไล่พี่เลี้ยงคนนี้ออกจากวังได้

“ไม่ยอมยกได้แบบนี้”

“พี่มะนาวใจดีนะ”

“ไม่เห็นใจดีเลย” มีเสียงสูงไปอีก มะนาวหัวเราะเบาๆ กลั้นขำไม่ไหว คืออยากไล่เธอออกวางใจเถอะ เด็กน้อยจริงๆ ถูกตามใจจนเคยตัว

“พี่อาจไม่ใจดี แต่พี่ไม่ใจร้ายหรอก โดยเฉพาะกับเด็กดีมีแต่จะยิ่งรัก แต่ถ้าเด็กทำตัวไม่ดีพี่ก็จะไม่รัก” จงใจพูดให้เด็กน้อยได้ยิน เจ้าตัวหันมาแลบลิ้นปลิ้นตาให้มะนาว การรับมือเด็กไม่ง่ายเลย แต่คิดว่าไม่น่ายากหากไม่มีผู้ใหญ่วุ่นวาย งานนี้ทำหายแต่ก็คุ้มกับค่าเหนื่อยสามแสนเชียวนะ แล้วเขาก็จ่ายมาแล้วล่วงหน้า

“ไม่ได้อยากให้มีรักสักหน่อย”

“จริงหรือคะ”

“คนรักคิมเยอะเยาะ อย่างน้อยก็ท่านพ่อ” แน่ะ เด็กแสบมีหาพรรคพวก ฮาใจอ่อนใจแต่อดมียิ้มกับคำโต้ตอบ รู้ดีว่าลูกโทษหาความรัก เขาจึงโอบกอดแล้วจูบหน้าผากมนของคนเจ้าปัญหา ต่อให้ก้อปัญหาแค่นี้ ลูกก็คือลูกวันยังค่ำ

ไม่ต้องแปลกใจว่าส่วนหนึ่งของนิสัยลูกที่เป็นแบบนี้ มันก็เพราะเขายังทำหน้าที่พ่อได้ไม่ดีพอ

“พ่อรักลูก”

มะนาวมองสองพ่อลูกบอกรักกัน เห็นเด็กน้อยมีอาการตาแดงๆ เด็กสามขวบครึ่งแต่รู้มากเหลือเกิน อดสงสารเห็นใจไม่ได้ สิ่งที่เจ้าตัวแสดงออกมาคือการเรียกร้องความสนใจ รวมทั้งมีความหวังไม่ยอมแบ่งปันความรักของพ่อให้ใคร มีเหลือบมองเธอแล้วย่นจมูกให้ไปอีก

เธอไม่โกรธ เข้าใจความรู้สึกของเด็กน้อย มันใจว่าหากเขาไว้วางใจ
เชื่อใจ ลักกันเราสองคนน่าจะญาติกันได้ แม่ไม่รู้ว่ามันนั้นจะมาถึงเมื่อไร
เด็กแสน เด็กชน เป็นไปได้ แต่สิ่งที่เธอจะสอนคือเรื่องภาวะทางอารมณ์
ดวงตากลมโตกวาดมองความกลาดเคลื่อนของตัวต่อเลโก้ที่นางกำนัล
เริ่มทำการช่วยเก็บ

“หยุด ไม่ต้องทำ”

“แต่ว่า...”

“น้องคิมคะ ถ้าไม่อยากให้พี่เอาของพวกนี้ไปทิ้ง น้องคิมต้องเก็บ
ให้หมด เก็บใส่ตะกร้า” น้ำเสียงของมะนาวไม่เชิงออกคำสั่ง ไม่ได้
หัวนลั่น แต่เป็นการบอกให้เด็กน้อยรู้หน้าที่ตัวเอง เล่นเองก็ต้องเก็บเอง
ไม่ใช่คอยให้ใครคนอื่นมาเก็บตามตูด

“ไม่เก็บ”

“ทำอะละก็ก็ต้องเก็บเอง อยากมีคนรักหรือเปล่านั้น ถ้าอยากมี
ก็ต้องทำตัวให้น่ารัก เป็นเด็กว่านอนสอนง่าย”

“ไม่ต้องมารัก ไม่อยากให้รัก”

“โอเคค่ะ งั้นพี่นาวจะเก็บ แต่จะเก็บทิ้งให้หมด เพราะน้องคิม
ไม่รักไม่หวงของ แสดงว่าเบื่อไม่อยากเล่นแล้ว” ว่าจบก็ลุกจากโซฟา
อีกรอบ ทำการเก็บชิ้นส่วนต่างๆ รวมถึงหุ่นยนต์หลายตัวที่ราคาไม่ใช่
ถูกๆ ถูกเหวี่ยงกระเด็นไปคนละทิศละทาง

เห็นแบบนี้เด็กชายฮาคิมก็รีบลุกจากตักพ่อ วิ่งไปขัดขวางยื้อแย่ง
ของในมือจากพี่เลี้ยง มะนาวยอมปล่อย เด็กน้อยเริ่มจะมีความโมโห
แสดงออกมาอีกแล้ว ฮาคิมรักของทุกชิ้น หวงของมาก แต่ที่ทำออกไป
ทั้งหมดเพราะก่อนหน้านี้ไม่พอใจที่พ่อไม่มาสักที

“ของของคิม”

“ก็ไม่เก็บนี่คะ”

“มีคนเก็บให้”

“ต่อไปนี่น้องคิมต้องเก็บเอง พี่ๆ ทุกคนมีงานทำเยอะแยะมากมาย เด็กดีควรแบ่งเบาภาระ ถึงพี่ๆ เขาจะเป็นคนรับใช้ช่วยดูแล แต่สิ่งไหนน้องคิมทำเองได้ก็ควรทำ การเก็บของ เก็บกวาด ถือเป็นการออกกำลังกายไปในตัว นอกจากได้เหงื่อ ก็มีสุขภาพแข็งแรง ถ้าแข็งแรงก็ไม่ป่วย ถ้าป่วยก็จะต้องหาหมอฉีดยาที่กัน น้องคิมอยากเป็นแบบนี้หรือ”

น่าจะเป็นประโยชน์ยาวสุดแล้วของมะนาวหลังเหยียบตำหนักของท่านซีค ไม่ได้จะหลอกให้เด็กกลัว แต่อยากชี้ให้เห็นถึงประโยชน์ของการทำงาน การเคลื่อนไหวร่างกาย เด็กน้อยกลอกตาครุ่นคิดตามสีหน้ากร้าวๆ เมื่อครู่อ่อนแสงลง ก่อนเสดวงตาเป็นคำถามไปทางคนเป็นพ่อ

“จริงหรือฮะท่านพ่อ”

“ใช่แล้วลูก การเคลื่อนไหวร่างกายจะทำให้ไม่ป่วย มีแต่แข็งแรง มีกล้ามเนื้อแบบนี้” ว่าแล้วท่านซีคมีเบ่งกล้ามเนื้อโชว์ลูกชายไปอีก เด็กน้อยยิ้มกว้าง

“เก็บก็ได้”

“น่ารักมากค่ะ”

“คิมหล่อ”

“ครับๆ น้องคิมของพี่มะนาวหล่อที่สุดในสามโลก”

เด็กน้อยทำหน้ายุ่ง คงงๆ กับไอ้คำว่าสามโลก แต่ก็ไม่ว่าอะไร เริ่มลงมือเก็บ โดยลากตะกร้าใส่ของเล่นตามไปด้วย มะนาวก็ช่วยเด็กน้อยเก็บ

พวกนางกำนัลพากันอมยิ้มกับความเปลี่ยนแปลงของเจ้านายตัวน้อย ร้อยวันพันปีไม่เคยจะเก็บของเล่นเอง มีแต่ชิ้นนี้สิ่ง ทุกคนจึงตั้งใจให้พี่เลี้ยงคนใหม่เก็บครั้ง เจ้าตัวจะต้องมาปราบฤทธิ์เดชของเด็กน้อยได้แบบอยู่หมัด

ซีคฮารีซอดยืมไม่ได้ ลูกชายของเขาไม่เคยยอมใคร ดื้อก็ทีหนึ่ง แต่มะนาวสามารถทำให้ลูกชายของเขายอมเก็บของเล่นด้วยตัวเอง เธอไม่ได้ข่มขู่ ไม่ได้ออกคำสั่ง ไม่ได้ขอร้องด้วยซ้ำ เพียงพูดโน้มน้าว ปลุกความอ่อนโยนในตัวลูกชายออกมาได้สำเร็จ คิดไม่ผิดจริงๆ ที่จ้างเธอมา

“เสร็จแล้ว”

“ดีมากค่ะ”

“เหนื่อย”

“เห็นไหมล่ะ คราวนี้น้องคิมก็รู้ว่ามันเหนื่อย คิดดูว่าพวกพี่ๆ นางก้านล่ะเหนื่อยไหมที่ต้องมาคอยเก็บให้ซ้ำๆ ทุกๆ วัน” เด็กน้อย กลอกตาไปมา พยักหน้าหงิกๆ ไม่ยอมตอบ เพราะรู้ว่าสิ่งที่ทำลงไป ก่อนหน้ามันไม่ดี

“โอเค ไปค่ะ ไปล้างมือกัน ห้องน้ำอยู่ตรงไหน พาท่านไปหน่อย”

“ทางนี้ๆ คิมพาไป” ว่างั้นจับมือพี่เลี้ยงคนใหม่จูงแยกไปยัง ห้องน้ำสุดหรูเหมาะสมกับเป็นวังของซีครัชทายาท มะนาวไม่ลืมหันม่ายกคิ้วให้กับซีคฮารีซ แนนอนว่าซีคหนุ่มรู้สึกพอใจกับผลงานวันแรก ขนาดเจ้าตัวแสบก่อเรื่องเธอก็ยังทำให้เจ้าตัวแสบกระตือรือร้นได้

“อะแฮ่ม สาวเดินเข้าห้องน้ำไปแล้วครับ”

“ทำไม”

“ก็ท่านซีคยืม” อดัมต้องกลืนหัวเราะ ดูจะยืมให้พี่เลี้ยงของคุณหนูกินจำเป็นไปสักนิด เจ้าตัวเหมือนรู้จึงรีบปรับลุค แต่บอกเลขนานที่นี้ไม่ทันแล้ว คนกำลังจะมีใจก็แบบนี้ อดัมคิดในใจไม่ได้พูด เรื่องหัวใจโตๆ กันแล้ว มีอะไรต้องพูด ส่วนจะอย่างไรต่อนั้นเขาคงทำได้แค่มองดูความเป็นไปต่างๆ

กระเป๋าดูดีงามสามใบใหญ่ๆ ของมะนาวถูกนำมาไว้ในห้องพักเรียบร้อยแล้ว ห้องพักของเธออยู่ติดกับห้องพักของน้องฮาซิม ท่านซิคให้เหตุผลว่าจะได้ไม่ต้องเดินไกล ความจริงตึกนี้มีสามชั้น และมีหลายห้องนอน แต่กลับให้เธอพักอยู่ในโซนที่เรียกได้ว่ามีความเป็นส่วนตัว ไม่ให้พักห้องโชนรับแขก

“ชอบหรือเปล่า”

“ดีค่ะ”

“นี่เป็นหัวข้อคร่าวๆ ที่นางจะต้องดูแลลูกชายของฉัน” ยืนแผ่นเอกสารส่งให้หญิงสาว

“ได้ค่ะ”

“เรื่องวันนี้ขบใจมากนะ” ใบหน้าหวานแยมขึ้นสบตาเล็กคิ้วเล็กน้อย ด้วยไม่เข้าใจว่าท่านซิคจะต้องมาขอบคุณทำไม เธอยังไม่ได้ทำอะไรเลย

“ขอบคุณเรื่องอะไรคะ ถ้าเป็นเรื่องน้องฮาซิมไม่ต้องหรอก ฉันเพียงทำตามหน้าที่” แล้วสนใจก็อ่านรายละเอียด ว่าต้องดูแลส่วนไหนบ้าง ซึ่งก็เป็นงานในแบบที่พี่เลี้ยงหลายๆ คนต้องทำ รวมถึงเรื่องการสอนการงานต่างๆ เสื้อผ้าหน้าผม อาหารการกิน เตรียมตัวไปโรงเรียน

“ยังไงก็ต้องขอบคุณ ถ้าไม่ได้นาง น้องคิมคงไม่ยอม ปกติน้องคิมตั้งต้นจนพี่เลี้ยงทนไม่ไหว สุดท้ายฉันต้องให้ออกเพราะสงสาร” พูดแล้วก็ถอนหายใจ

“ฉันไม่ใช่คนยอมแพ้อะไรง่ายๆ หรอกค่ะ”

“ฉันถึงเลือกนางไง” เขาชอบที่จะเรียกชื่อเธอ ทำให้ดูสนิทสนมขึ้นมาอีกระดับ

“ต้องขอบคุณท่านซิคที่ไว้ใจฉัน เอาเป็นว่าจะทำให้คุ้มค่าแรงนะค่ะ”

“เอาที่หนาวไว้อีกพอ อ้อ เรื่องอาหารการกินเต็มทีนะ นาวเป็นคนไทยน่าจะชอบอาหารไทย ภรรยาน้องชายฉันรายนี้ก็ชอบเข้าครัวเอง”

“แน่นอน มีของดีมาหลายอย่าง เครื่องปรุงต่างๆ ถ้าหมดว่าจะให้แม่กับน้องที่รู้จักส่งมาให้ค่ะ” สาวเจ้าวางแผนไว้เสร็จสรรพ เพื่อได้อยู่นานเป็นปี เพราะไอ้ที่เตรียมมาก็คงอยู่ได้ไม่เกินสองเดือน

“ได้เลยเต็มที่”

“แสดงว่าท่านซีคเคยกินอาหารไทย”

“ใช่ อร่อยดี มีหลายรสชาติ ส่วนใหญ่ก็ร้านอาหารไทยกับฝีมือน้องสะใภ้” คนฟังพยักหน้าเบาๆ เธอมันสาวลูกทุ่งอยู่แล้ว มีหรือจะทำไม่เป็น แต่รสชาติถูกปากหรือเปล่านั้นก็แล้วแต่คนชอบ เอาเป็นว่าเย็นนี้เธอจะโชว์ฝีมือสักหน่อย หวังว่าท่านซีคกับลูกชายจะถูกใจ

“ปกติใครปรุงอาหารคะ”

“มีแม่ครัว ระดับเซฟ”

“แบบนี้จะกินรสชาติฝีมือบ้านๆ แบบฉันได้หรือคะ” ถามที่เล่นที่จริง ก่อนจะเดินลากกระเป๋าไปไว้อย่างห้องแต่งตัวซึ่งแบ่งเป็นสัดส่วน มีตู้หลายใบอยู่ตรงนี้

“ฉันทำห้องนี้ไว้เผื่อว่าจะมีลูกเพิ่ม แต่คงได้แค่คิด เพราะตอนนี้ยังหาเมียไม่ได้” แล้วอะไรคือต้องมองเธอด้วยสายตาวาวๆ ด้วยละจะไปหาเมียก็ไปสิ เธอเป็นแค่พี่เลี้ยงนะ ดวงตาของเขาคมเข้มสีฟ้าสะท้อนแสง สาวเจ้าเลือกเดินไปทางอื่น

“นาวจัดกระเป๋าไปแล้วกัน ค่อยพบกันตอนเที่ยง”

“ค่ะ”

“อ้อ เตี่ยวฉันจะพาไปรู้จักท่านแม่ที่ตึกหน้า”

“ค่ะ” ทหารค่อนข้างเยอะ นางก้านล็กก็เยอะไม่ต่างกัน จะไประหว่างตึกเห็นมีรถกอล์ฟหลายคันจอดอยู่ จากที่เคยอ่านประวัติคร่าวๆ

เหมือนว่าท่านซีคมีน้องสาวด้วย แต่น้องสาวแต่งงานหมดแล้ว ท่านแม่
ของท่านซีคเป็นภรรยาคนที่สองของซีคผู้ปกครองประเทศ

ช่างเถอะ ใครจะอย่างไรไม่เกี่ยวกับเธอ ทำแค่หน้าที่ของตัวเอง
ไม่มีสิทธิ์ไปละลาบละลั้งเรื่องคนอื่น วัฒนธรรมของใครก็ของมัน
ไม่ควรก้าวก่าย

มะนาวจัดการเปิดกระเป๋าทั้งสามใบจัดเสื้อผ้าเข้าตู้ ในนั้นก็ไม่มี
อะไรมากหรอก ก็ส่วนใหญ่เป็นเสื้อผ้าในแบบที่ชอบสวม กางเกงยีนส์
หรือไม่กี่กางเกงผ้า เสื้อยืด เสื้อยัด เสื้อกล้าม แจ็กเก็ต แล้วยังชุดนอน
ที่ชอบมาลิบชุด ส่วนขาดเหลืออะไรไว้ค่อยไปหาซื้อ เท่าที่สังเกตรูมีห้าง
หลายแห่ง น่าจะมีอะไรในแบบที่เธอชอบ

คำ รายงานของนางก้านลทำให้พระชายารอรำชมวดคืออย่าง
แปลกใจ ไม่อยากเชื่อว่าหลานชายตัวน้อยจะยอมรับพี่เลี้ยงและทำตาม
คำสั่ง เจ้าตัวบอกไม่ถูกว่าควรรู้สึกอย่างไร แต่ไม่ชอบให้ใครมารุ่นวาย
กับหลานมากนัก โดยเฉพาะพวกพี่เลี้ยง เพราะพวกหล่อนเหล่านั้น
นอกจากมาเป็นพี่เลี้ยง ก็มักใหญ่ใฝ่สูงอยากเลื่อนตำแหน่งตัวเองเป็น
มากกว่านั้น ท่านจึงสกัดกั้นด้วยการบอกหลานชายว่าพวกเธอเหล่านั้น
เป็นคนไม่ดี เพราะท่านมีคนที่จะมาปกป้องไว้ให้บุตรชายแล้ว

“เรื่องจริงหรือ”

“เพคะพระชายา”

“ปกติหลานของฉันทจะไม่ยอมคนพวกนี้”

“เห็นนางก้านลฝังใจในคุณกันเพคะ บอกว่าหน้าตาเอาเรื่อง ดูหัวๆ
แข็งกระด้าง หาความอ่อนโยนไม่มี ดูจนคุณหนูต้องยอมทำตามคำสั่ง
เพคะ” นางก้านลได้ที่รีบไล่ไฟ เรื่องเล็กไม่จริงก็กระพือทำให้กลายเป็น
อีกเรื่องได้อย่างไม่สนใจว่าความจริงเป็นอย่างไร

“เดี๋ยวลูกชายฉันคงพามาแนะนำ” พระชายามีสีหน้าไม่พอใจ
ด้วยไม่ชอบให้ใครมาต่อว่าหรือขึ้นเสียงใส่หลานรัก

“เพคะ”

“คอยดูนะ ถ้ามาทำให้หลานชายฉันไม่พอใจ เห็นทีจะได้อยู่แค่
ระยะสั้น”

พระชายาเจอมานักต่อนักแล้ว ยากได้อายากใคร่อยากมี แรกที่
ก็อยากเป็นแค่พี่เลี้ยง แต่พอเห็นว่าซีคฮาริไซด์ก็อยากจะเลื่อนสถานะ
ไม่ได้เป็นเมียเอกเป็นเมียรองก็ได้อะไรประมาณนั้น แต่ตนไม่ต้องการ
ให้เกิดเรื่องแบบนี้ขึ้น เพราะที่สุดต้องการทำให้ว่าที่ชายาคนใหม่ของ
ลูกชายพอใจที่สุด เพราะคงไม่มีอะไรดีไปกว่าการได้คนกันเองมา
เกี่ยวข้องเป็นทองแผ่นเดียวกัน

“ต้องรอดูค่ะพระชายา” นางกำนัลคนสนิทรีบกล่าว แต่นางกำนัล
อีกคนได้แต่ส่ายหน้า รู้ดีว่าสาเหตุที่พี่เลี้ยงของเจ้าชายน้อยอยู่ไม่ได้
ส่วนหนึ่งเพราะแรงยุจากผู้เป็นย่าที่บอกว่าคนเหล่านั้นจะมาแย่งท่านพ่อ
และอีกส่วนหนึ่งมาจากความเอาแต่ใจของเจ้าชายน้อย

“บางที่พี่เลี้ยงคนใหม่อาจเป็นคนดีก็ได้นะคะ”

“หึ จริงหรือ” พระชายายังไม่ตัดอคติ ซึ่งในจิตใจคนเรานั้น
สิ่งที่มันบั่นทอนกำลังใจก็คือการตั้งแง่มีอคติทั้งที่ยังไม่รู้จักกันดีพอ

3

เด็กเจ้าปัญหา

ร่างเล็กป้อมผิวดำขาวเต๊ะท่ากอดอกท่าเมิน แต่ดวงตากับคอนี้
ชะเง้อมองจากทางบันได ว่าเมื่อไรพี่เลี้ยงคนใหม่ที่พ่อหามาให้จะออกมา
สักที เด็กน้อยไม่ชอบรอ รอจนหงุดหงิดแล้ว หงุดหงิดก็จะเริ่มซักสีหน้า
พอได้ยินเสียงกุกๆ กักๆ ก็เริ่มทำเป็นเมิน จนพี่เลี้ยงเดินออกมาแล้ว
กระแอมกระไอ

“น้องคิมมารอพี่นาวเธอคะ”

“ทำไมต้องรอ” ซักสีหน้าเย็นจมูก ถึงจะรอจริงๆ แต่เรื่องอะไร
ต้องยอมรับ เด็กน้อยทำแก้มป่อง นำพัตจนคนไม่รักเด็กอย่างเธอ
ยังอดใจไม่ไหว มันเขี้ยวยื่นมือไปดึงแก้มซาลาเปาข้างซ้ายอย่างอดใจ
ไม่ไหว

“อ๊ะ อย่ามาดึงแก้มนะ”

“มันเขี้ยว”

“ไปข้างล่างดีกว่า”

“พี่ไปด้วย อิม...ว่างว่างจังเลย ไม่รู้จะมีใครอยากนำเที่ยวหรือเปล่า” เด็กน้อยชะงักก็ทำเหมือนครุ่นคิด แต่แล้วก็เดินลงไปข้างล่าง โดยมีพี่เลี้ยงสาวเดินตามหลัง มะนาวแสรั่งหยุดเดินแล้วกลอกตาไปมาซ้ายขวาเหมือนไม่รู้ว่าทางไหนไปทางไหน ทั้งที่ก็ดูแผนผังที่ท่านซีคิให้ไว้แล้วว่าจุดไหนของวังคือที่ไหนบ้าง มีห้อง มีตึกก็หลังมีลานจอดรถตรงไหน

“มา จะพาไปชมวัง วังของเราใหญ่มาก”

“พี่จะเดินหลงไหมเนี่ย” มะนาวหยอกเย้า เจ้าตัวเอียงหน้ามองแล้วทำปากยื่นๆ เห็นแล้วอยากจะทำตบให้แค้นซ้ำ นี่ขนาดเธอไม่ใช่คนรักเด็กนะ แต่ยิ่งตบก็ยิ่งอยากปราบพยศ

“พาไปเดินรอบๆ จะไปเปล่านั้น”

“พูดกับผู้ใหญ่ต้องมีหางเสียงรู้ไหม”

“พอใจจะพูดแบบนี้”

“เด็กที่พูดจาห้วนๆ ไม่มีหางเสียงไม่น่ารักนะรู้ไหม” มะนาวแกล้งหยอกเล็กๆ เจ้าตัวกอดอกทำพิศพิศ เหล่มองเธออย่างไม่พอใจ

“ก็ไม่ต้องมารัก มีท่านยามี่ท่านพ่อรักก็พอแล้ว ไม่เห็นอยากให้คนอื่นรักเลย” ปากพูดไปแบบนั้น หากภายในใจของเด็กชายชาติมกลับรู้สึกโหยหาความรัก โดยเฉพาะความรักจากแม่ที่เขาไม่เคยได้รับเลยตั้งแต่เกิด เด็กน้อยถอนหายใจ มะนาวเห็นแบบนี้ก็เดินมาจับมือเล็กไว้

“พาพี่นางไปเดินชมแถวนี้หน่อยนะครับ”

“กะได้”

“เด็กดี”

“คิมไม่ได้อยากเป็นเด็กดี ปล่อยมือคิมด้วย”

“พี่นางหลงทางจะทำยังไงล่ะ ต้องจับมือน้องคิมไว้จะได้ไม่หลงไปคะเจ้าชายน้อย” หยิกแกมหยอกเด็กน้อยไปลี เจ้าตัวเหล่ตามอง

“ก็ได้ เพราะกลัวหลงหอรกนะ” แอบเห็นหอรกว่าเด็กท่าเยอะ ต้องกลั้นยิ้ม ไม่บอกไม่รู้ว่าจะสามชวบครึ่งกว่าๆ คิดว่าสี่ชวบเสียอีก เด็กอะไรรู้มากเหลือเกิน

ภาพจูงมือของตัวแสบของวังกับพี่เลี้ยงสาวคนใหม่ ทำเอานางกำนัลและเหล่าทหารในวังต้องมองด้วยความประหลาดใจ ภาพแบบนี้ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน อย่ายว่าแต่จับจูงมือกันเดินเลย แค่ว่าพูดดีๆ ด้วยยั้งน้อยครั้ง เพราะฤทธิ์เดชของเจ้าชายน้อยนั้นแสบเป็นที่หนึ่ง โดยมีคนเป็นยาคอยสปอยล์

ส่วนเด็กน้อยไม่สนใจใคร อธิบายเจ็ดยั่วตามประสาเด็กช่างพูด ซื่อซื่อไม่บอกพี่เลี้ยงคนใหม่ ว่าตรงไหนเรียกว่าอะไร นี่ขนาดแค่อวบๆ ตึกเดียว อาณาเขตสุดลูกหูลูกตาจริงๆ มีสวนทั้งด้านหน้าและด้านหลัง จัดตกแต่งสวยงามด้วยไม้ดอกไม้ประดับหลากหลายสายพันธุ์ โดยเฉพาะดอกกุหลาบสวยมาก

“ยังไม่ชอบพี่อยู่ไหม”

“อืม”

“จะไม่ชอบพี่จริงๆ เหรอครับท่านซีคนน้อย” หยอกเย้าเด็กน้อย ก็ถูกมองค้อน

“ซีฮาคิม”

“พี่เรียกท่านซีคนน้อยไม่ได้เหรอมั้”

“ไม่ ยังไม่โต” ตอบเสียงหัวน แม่ปากทำหน้ายุ่ง เอาตรงๆ เหมือนจะอยากดีกับเธอ แต่เด็กน้อยยังไม่เต็มที่ ราวกับว่ามีบางอย่างค้างคาในใจ แต่ช่างเถอะ มะนาวจะพยายามหลายกำแพงของเด็กน้อยให้ได้

“เห็ง้อออกแล้ว ไปนั่งตรงโน้นกัน”

“เคฯ” เด็กน้อยรีบตอบอย่างลื้มตัวเปลออี้มออกมา สองคนพากันเดินไปนั่งบริเวณศาลาทรงหกเหลี่ยมกลางป่าดอกไม้ นางกำนัล

รียนำน้ำและขนมมาเสิร์ฟจนถึงที่ เด็กน้อยจะหยิบขนมเข้าปาก แต่
มะนาวหยิบทีชชู่เปียกในกระเป๋าสะพายข้างของตัวเองออกมาแล้วเช็ดมือ
ให้เด็กน้อย

“มือนี่อาจเปื้อนฝุ่นหรือมีเชื้อแบคทีเรีย ต้องเช็ดก่อนหยิบของ
เข้าปากรู้ไหมครับ”

“เรื่องมาก”

“บ่นอะไรครับ”

“ไม่ได้บ่นสักหน่อย” ทำปากยื่นใส่ก่อนหยิบคุกกี้เข้าปากเคี้ยวตุ้ยๆ
มีขนมติดตรงมุมปาก มะนาวช่วยหยิบออกให้ ไม่ได้จะเอาใจเด็กน้อย
แต่เจ้าตัวยังเด็ก บางทีอาจอยากมีใครสักคนเข้าใจ เด็กอยากเป็น
คนสำคัญของครอบครัว จึงแสดงออกก้าวร้าวให้รอบข้างสนใจ

“กินเองได้”

“ควรกินผลไม้บ้าง”

“คิมไม่ชอบ” กระทบเสียงใส่เมื่อเธอใช้ส้อมอันเล็กจิ้มแฉ่งโมแล้ว
ยื่นมาจ่อตรงปาก เด็กเจ้าปัญหาเมินหน้าหนีไม่ยอมกิน

“ผลไม้มีประโยชน์มากกว่าขนมอีก”

“ไม่ต้องมาโกหกหลอกลวงเลย”

“พีเป่ล่าโกหก แฉงโม่อร่อยจะตาย กินแล้วเหมือนกินน้ำ กินแล้ว
สดชื่น” ว่าแล้วก็อ้าปากเคี้ยวให้ดู จำได้ว่าในข้อมูลที่ท่านซีคเขียนไว้ให้
คือลูกชายไม่ชอบกินผักผลไม้ ทำให้บางที่ห้องผูกขบถ่ายยากจนต้อง
กินยากันเลยทีเดียว ท่านซีคบอกตอนเด็กกินง่าย แต่พอโตเจอท่านย่า
ให้กินแต่พวกเนื้อสัตว์ก็เลยติดกินเนื้อสัตว์

ปากน้อยๆ มุ่มลงรู้สึกขัดใจ ปากบอกไม่อยาก แต่พออีกฝ่าย
กินให้ดูก็เกิดความอยากขึ้นมา ทั้งที่ปกติไม่ชอบอะไรพวกนี้ ชอบกิน
ขนมปังกับพวกคุกกี้มากกว่า

“ว่าไง กินไหม”

“ไม่”

“อรรอยน้ำ เนี่ยสดชื่น ชุ่มๆ เหมือนกินน้ำผลไม้เลย” พี่เลี้ยงสาว ยังบรรยายสรรพคุณโอเวอร์แอกตั่งจิ้มขึ้นที่สองและสามเข้าปากเคี้ยว อวดเจ้าชายน้อย เจ้าตัวเม้มปากเม้มคอจ้องมองลูกก็ในมือสลับมอง ขึ้นแดงโม่สีแดงอย่างขบคิด

“อ้าปาก พี่ป้อน” จ่อขึ้นแดงโม่กับปากน้อยๆ แนนอนคนทำเยอะ เม้มปากไม่ยอมรับ มีเหลือบตามองพี่เลี้ยงที่ยังคะยั้นคะยออยากให้กิน จึงเมินหน้าไปทางอื่น หากในใจคืออยากกิน แต่มันไม่ใช่ของชอบ สมองก็คิดไปอีกว่ามันมีประโยชน์ตามที่พี่เลี้ยงบอกจริงหรือ

“น่านะ อ้าปากสิ ปกติพี่ไม่เคยป้อนใครเลยน้ำ” พี่เลี้ยงสาว มีความล่อลวงสุดๆ

“ไม่ต้องมาเอาใจ”

“ไม่ได้เอาใจ แต่อยากให้เห็นของดี อรรอยชุ่มคอมาก มีแต่ ประโยชน์” เธอว่ายิ้มๆ อย่างน้อยก็อรรอยชุ่มฉ่ำ แต่งโม่นี้เป็นแดงโม่ นำเข้าด้วยนะ ราคาแสนจะแพง หากสอนให้เด็กน้อยชอบกินผักก็ต้อง เริ่มจากการกินผลไม้ก่อน ซึ่งมีรสชาติมากกว่าผัก

“อย่ามาหลอกให้ยาก” เด็กรู้มากยังคงไม่ยอมรับ

“อะไรที่มีประโยชน์ต่อร่างกาย ถ้ากินก็จะแข็งแรง ระบบขับถ่ายดี ด้วย ไม่ต้องปวดท้องเวลาอึ” พี่เลี้ยงสาวบอกยิ้มๆ เด็กน้อยเหลือบตามอง พลังถอนหายใจ มือสองข้างยกกอดอกผ่อนคลายลง เธอจึงยื่น ขึ้นแดงโม่เข้าไปใกล้ปากมากกว่าเดิม สุดท้ายเจ้าตัวก็อ้าปากรับ

“ค่อยๆ เคี้ยวกลืน” เด็กน้อยทำหน้าที่แปลกๆ แต่ก็ยอมเคี้ยว แล้วกลืน พอจ่อขึ้นที่สองเด็กน้อยเจ้าปัญญาที่อ้าปากรับอย่างง่ายๆ ได้ หึๆ อรรอยละลิ

“อรรอยใหม่”

“ก็ดี” ความจริงถูกใจฮาคิมมาก งงว่าที่ผ่านมาทำไมตัวเอง

ถึงไม่ชอบ หรือเพราะมันมีสีแดงๆ เหมือนเลือดก็เลยไม่อยากกิน และมันไม่หอมเหมือนขนมคุกกี้อของท่านย่า เด็กน้อยพยายามคิดในหัวหากก็หาเหตุผลไม่ได้ เพราะมันเคี้ยวง่ายมีน้ำออกมาด้วย เรียกได้ว่าถูกใจเลยละ

“อะ งั้นลองกินมะละกอ”

“ไม่เอา”

“มะละกอทำให้อึง่ายด้วยนะ”

“ทำไมมันทำให้อึง่ายล่ะ”

“มันมีเส้นใย กินไปแล้วไม่อึอัดพุง ถ้าน้องคิมกินแต่คุกกี้ก็จะอึอัดตรงนี้ พอตอนเช้าก็จะอึยาก” ดวงตากลมๆ สีฟ้ากลอกไปมาเหมือนพยายามนึก

จริงอย่างท่านซีคว้า เด็กน้อยฉลาดเกินวัย ที่ผ่านมาเธอไม่รู้หรอกว่าพี่เลี้ยงคนอื่นเป็นอย่างไร รอบข้างปฏิบัติแบบไหน แต่สำหรับเธออยากมีเหตุมีผลให้เด็กน้อยได้ตระหนักถึงความจริง

อาการท้องผูกขับถ่ายยากถ้าเอาแต่กินยาช่วยมันไม่ส่งผลดีต่อร่างกาย คือการแก้ปัญหาลายเหตุ เราควรเริ่มต้นแก้ไขยังต้นเหตุด้วยการให้เด็กน้อยกินผักและผลไม้ในอาหารแต่ละมื้อเพื่อเพิ่มกากใย มะนาวตัดลิ้นใจแล้วว่าเรื่องอาหารการกินของเด็กน้อยเธอจะดูแลเองทั้งหมด

“จะหลอกให้คิมกินมากกว่า” เด็กรู้มากกว่านั้น

“พี่จะหลอกทำไม มันมีประโยชน์ ไว้คราวหน้าพี่จะปั้นเป็นสมูทตี้ให้ดื่มดีไหม”

“แบบนี้ปั้นหรือ น้ำโค้กใส่ปะ” ให้ตายเถอะ เด็กวัยนี้ไม่ควรดื่มน้ำอัดลมมาก สงสัยต้องจัดการครั้งใหญ่ ต้องเรียกบรรดานางก้านัลมาคุยให้รู้เรื่อง ว่าไม่ควรให้เจ้าชายน้อยกินของพวกนี้ อาจมีวันหยวนๆ ยืดหยุ่น แต่ต้องไม่ดื่มทุกวันจนกลายเป็นความเคยชินทำให้ติด

“ไม่เหมือนกัน”

“งั้นก็ไม่กิน”

“เรื่องน้ำปั่นเอาไว้ก่อน ตอนนี่กินมะละกอกะ ลองก่อน ถ้าไม่ชอบก็ไม่ต้องฝืน” บอกเลยว่าเธอใจเย็นลงมาก เพียงเพราะรู้ปัญหาแน่ชัด เด็กน้อยโหยหาความรักและห่วงความรักของพ่อ สิ่งที่ต้องทำคือ ทลายกำแพงและสร้างความไว้นือเชื่อใจ ให้เด็กน้อยเห็นว่าเธอไม่ได้ต้องการผลประโยชน์อะไร มีแต่ความปรารถนาดีมอบให้

และอีกครั้งที่เด็กน้อยเกิดความลังเล ทำหน้าเหมือนไม่อยากกิน มะละกอก แต่พอเธอบอกถึงข้อดี สุดท้ายก็ยอมอ้าปากและกินไปสองชิ้น จากนั้นสองคนก็พากันเดินรอบๆ ตึก ระหว่างทางเจอทหารก็ทำความเคารพ ส่วนนางก้านัลก็เดินตามด้านหลังอยู่ห่างๆ

อดัมส่งคลิปให้เจ้านายทางโปรแกรมไลน์ เป็นคลิปที่เขาแอบถ่าย เหตุการณ์ภายในคลิปสร้างความพอใจให้ซิคฮาริซมาก ลูกชายไม่เคยเดินจูงมือพี่เลี้ยงคนไหน ไม่เคยยอมกินอะไรง่ายๆ ไม่รู้ว่ามะนาวใช้วิธีไหน แต่เจ้าตัวก็ยอมกินผลไม้ ซึ่งปกติจะไม่ใช่ของชอบ เปลือๆ โดนเข้าซี่มากๆ ก็เหวี่ยงจานผลไม้ทิ้งเลย จนนางก้านัลพากันขยาด

“ไม่น่าเชื่อนะครับ”

“มันเหลือเชื่อเลยละ แต่มะนาวทำได้”

“คุณมะนาวเก่งจริงๆ ครับ”

“ขนาดว่าไม่ได้เรียนจิตวิทยามา ไม่ได้เป็นหมอ แต่เธอพยายามเหมือนที่ให้สัญญา แบบนี้แนวโน้มนิสัยแย่ๆ ของลูกชายฉันคงจะดีขึ้น”

“ต้องดีขึ้นแน่นอนครับ”

อดัมเห็นด้วย แทบจะเป็นภาพประวัติศาสตร์เลยทีเดียวก็ได้ ตั้งแต่เจ้าตัวโตมา เจ้าชายน้อยของวังเปลี่ยนพี่เลี้ยงเป็นว่าเล่น แต่กับคนนี้

เจ้าตัวยอมลงให้ ทำเอาเป็นที่กล่าวขานไปทั้งวัง และปานนี้หน้าจะทราบถึงองค์พระชายาเรียบร้อยแล้ว

“ปกติฮาติมเอาแต่ใจมาก”

“แต่คุณหนูฮาติมก็มีความสุขเวลาอยู่กับคุณวุ่นเส้นนะครับ อีกหน่อยก็คงยอมรับคุณมะนาว”

“ตอนนี้มีชัยไปกว่าครึ่ง”

“หมดห่วงครับ”

“อีม” ใช้ว่าหมดห่วง มะนาวทำหน้าที่ตัวเองได้ดี รอยยิ้มของลูกชายคือสิ่งที่ฮารีชอยากเห็นที่สุด อีกหน่อยเจ้าตัวยังจะเปิดใจยอมรับมากขึ้น ซึ่งชอบมะนาวเหมือนซึ่งชอบวุ่นเส้นอาสะไก้ ศิลปินี่ยืนยันได้เป็นอย่างดีว่าตอนนี้พี่เลี้ยงคนใหม่มาถูกทางแล้ว

วางมือถือลงแล้วจัดการเซ็นเอกสาร เพราะพรุ่งนี้มีประชุม เขาเดินทางไปเมืองไทยทำให้มีงานตกค้างรอเคลียร์ ตลอดสัปดาห์นี้คงวุ่นๆ เรื่องงาน

มะนาวสุดลมหายใจเข้าปอดลึกๆ ไม่ใช่คนกลัวอะไรอยู่แล้ว เป็นคนชอบเผชิญหน้า แต่ประเด็นคือคนที่เธอมาพบเป็นถึงมารดาของท่านซีค แถมยังเป็นพระชายาของซีคผู้ปกครองประเทศ ไม่รู้ว่าอีกฝ่ายเป็นคนอย่างไร ท่านซีคบอกว่าท่านไม่ค่อยมาทักทายเรื่องส่วนตัวของตน แต่เรื่องของหลานยอมรับว่ามีมาก เธอจึงต้องตั้งรับให้ดี

ซีคฮารีชหยุดฝีเท้าหันมามองเมื่อลงจากรถกอล์ฟแล้วพวกเขา กำลังเดินเข้าตึกใหญ่ ส่วนลูกชายนะหรือวิ่งเข้าไปข้างในก่อนใคร ด้วยเป็นหลานรักมีความสนิทสนมกับคนเป็นย่า ไม่ต้องแปลกใจว่าซีคก็เป็นนก ซี่ไม้ก็เป็นไม้ไม่เคยถูกใครขัดใจเลยสักครั้ง

“ตื่นตื่นหรือเปล่า”

“ไม่ค่ะ เฉยๆ”

“ท่านแม่ของฉันใจดี”

“แต่อาจไม่ใจดีกับฉันก็ได้” เธอเป็นคนนอก เรียกได้ว่าเป็นคนแปลกหน้าขนานแท้ มีบุคคลบางจำพวกที่ไม่ชอบคนประเทศอื่น เธอไม่แน่ใจว่ามารดาท่านซีคจะอยู่ในข่ายนั้นหรือเปล่า จึงต้องประเมินสถานการณ์เฉพาะหน้าว่าควรวางตัวอย่างไร

“เดี๋ยววานก็รู้เอง”

ท่านเดินนำเข้าด้านใน ตำแหน่งนี้ทรูหาราระยิบระยับด้วยเพชรนิลจินดาไม่ต่างจากตำแหน่งท่านซีค แต่ความเยอะของทองคำนั้นน่าจะมากกว่า คงเพราะเป็นตำแหน่งใหญ่ ผู้หญิงจะชอบของแบบนี้อยู่แล้ว ไม่อยากคิดเลยว่าวังใหญ่ของท่านซีคปกครองประเทศจะยิ่งใหญ่วิไลสมหาราชขนาดไหน

ภายในตำแหน่งนี้มีนางกำนัลและทหารพลุกพล่านมากกว่าตำแหน่งโหน้ นางกำนัลแต่ละคนมองมายังเธอด้วยสายตาดูนิ่งๆ อ่อนน้อม แต่ก็ก็มีบางคนเหมือนไม่อยากเป็นมิตร หากมะนาวไม่ตัดสินใจใครเพียงมองรูปลักษณะภายนอก สิ่งที่ต้องพึงระวังคือจิตใจคน เพราะมันยากแท้หยั่งถึง บางคนปากปราศรัยน้ำใจเชือดคอ บางคนหน้าไหว้หลังหลอก และบางคนอาจทำตัวเป็นชวานากับงูเท่า

ไม่ได้อยู่อย่างหวาดระแวง แต่ถ้าพลาดนั้นหมายความว่าอาจมีการเปลี่ยนแปลง เพราะจากคำบอกเล่าของท่านซีคที่ว่าต้องเปลี่ยนพี่เลี้ยงบ่อย มันน่าจะไม่ใช่มาจากตัวของเด็กน้อย อาจมาจากคนรอบข้างที่เธอไม่รู้ว่ามีใครจะอยู่เคียงมิตร และใครจะมาแย่งศัตรู

ผู้หญิงเจ้าของดวงตาสีฟ้าสุกใสเหมือนลูกชายและหลานชายในชุดกระโปรงยาวตัดจากผ้าลูกไม้ย่นอย่างดีนั่งอยู่บนโซฟา ก่อนเจ้าตัวเล็กจะกระโดดป็นนั่งข้างๆ แล้วโถมกายกอดรัด ให้ตายเถอะ รังสีบางอย่างเปล่งประกายออกมาว่างานนี้มันไม่เหมือนอย่างที่คิด เพราะสายตาที่มองมา

แม้ยากจะคาดเดา แต่มองออกเลยว่าไม่เป็นมิตรแน่ๆ

“ท่านแม่สวัสดิ์ครับ”

“มาหาแม่ได้แล้วเหรอเจ้าลูกชาย งานยุ่งมากใช่ไหม”

“ครับ ทั้งสัปดาหฺ์คงยุ่ง วันนี้ผมพาคนมาแนะนำให้คุณแม่รู้จักครับ”

“ท่านพ่อบอกว่าเป็นที่เลี้ยงคนใหม่” เด็กชายฮาติมรีบแทรกบอกย่า ส่วนท่านย่าหรือพระชายารองนั้นไม่ต้องพูดถึง มองสำรวจมะนาวตั้งแต่หัวจดเท้า ถึงไม่ได้แสดงอาการปฏิกิริยาว่ารังเกียจออกมา แต่ความนิ่งเย็นยะเยือกก็แผ่ออมาถึง เป็นสัญญาณให้รู้ว่า นอกจากรับมือกับหลานตัวแสบ มะนาวต้องรับมือกับคนเป็นย่าด้วย

“สวัสดิ์เพคะพระชายา”

“อืม ยินดีที่ได้รู้จัก”

“เพคะ” เธอค้อมศีรษะเล็กน้อย สบตากับท่านที่มองมา ทำเอาคนกลางอย่างซิคฮาริซแอบหัวน้ใจ ท่านแม่ของตนก็ไซ่ย่อย ที่ผ่านมามาไม่ใช่เขาไม่รู้ ทว่าเลือกนึ่งเฉยเสียเพื่อไม่ให้เรื่องราวบานปลาย แต่กับมะนาวฮาริซคิดว่าเขาคงนึ่งไม่ได้ หากท่านแม่ทำอะไรตามอำเภอใจ เขาจะไม่ทนเหมือนกัน เรื่องบางเรื่องก็หมดเวลาเอาหูไปนาเอาตาไปไร่แล้ว

“คิดว่าจะทำหน้าที่พี่เลี้ยงได้นานแค่ไหน เป็นทอม เป็นผู้หญิงหรือกะเทย” ถามแบบนี้มะนาวขออนุญาตหัวเราะได้หรือเปล่านะ ท่านก็ดูอินเตอร์ เป็นฝรั่งที่สวยมากขนาดว่าอายุเยอะ แต่ทำไม่จึงกล้าถามอะไรซึ่งมันไม่เกี่ยวข้องกับหน้าที่พี่เลี้ยง

“ผู้หญิงค่ะ ดิฉันไม่ใช่ทอม”

“มันใจเหรวว่าจะเลี้ยงหลานของดิฉันได้ดีพอ”

“ไม่มันใจเพคะ แต่จะพยายามอย่างเต็มที่เต็มความสามารถ เรื่องแบบนี้ต้องค่อยเป็นค่อยไป น้องคิมเป็นเด็กน่ารัก เขาจะต้องเติบโต

มาอย่างมีคุณภาพแน่นอนเพคะ” คือความสัจจริงว่าเธอจะพยายาม แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นก็ต้องได้รับความเห็นชอบจากคนรอบข้างของเด็กน้อยด้วย

“ที่ผ่านมาก็ไม่เห็นหนได้สักคน”

“แต่ละคนความอดทนไม่เท่ากันเพคะ”

“ท่านแม่ครับ มะนาวเป็นคนมีความสามารถ ผมมั่นใจครับว่า เธอจะทำหน้าที่นี้ได้ดี” สีหน้าและแววตาน้ำคำชื่นชมของบุตรชายทำเอา ผู้เป็นแม่ต้องมุ่นหัวคิ้วเข้าหากัน สายตานั้นจะชื่นชมเกินไปแล้ว

“แล้วหลานย่าล่ะชอบพีเลี้ยงคนใหม่หรือเปล่า” เมื่อลูกชาย เอ่ยปากชื่นชมจนท่านรู้สึกไม่ชอบใจนัก จึงหันมาขอความเห็นจาก คนกลางอย่างหลานชาย

เด็กน้อยขมวดคิ้วมุ่น เพราะทุกครั้งเจ้าตัวสามารถพูดออกมาได้ อย่างเต็มปากโดยไม่ต้องคิดอะไรเลย ทำให้พีเลี้ยงคนก่อนๆ ต้องระหึง ทั้งที่บางคนมาทำงานไม่ถึงเดือน การมีयीให้ท้ายทำให้ลูกชายของเขา ได้ใจ แน่แน่นอนว่าทุกคนจึงลั่นคำตอบจากปากเด็กน้อย

“ไม่ชอบ”

“หึ ได้ยินหรือยังฮาริช ว่าหลานแม่น่ะไม่ชอบ”

“แต่ก็...ไม่เกลียดซะ”

คำพูดแผ่วๆ ไม่ออกเสียงเน้นหนักของเด็กน้อยทำให้บรรยากาศ อึม ๆ เมื่อครู่ผ่อนคลายลงอย่างไม่น่าเชื่อ และคนที่อึมอึมด้วยความพอใจ ก็คือซีคฮาริช ปฏิกริยาแบบนี้ของบุตรชายไม่เคยเห็นมาก่อน ทุกครั้ง เวลาย่าเปิดประเด็น เด็กน้อยจะฮึดฮัดเสียงดังตอบโต้แบบไม่ต้อง หยุตคิด

ด้านพระชายารอรัาก็ถึงกับหน้าตึงขึ้นมา หากใบหน้าของท่านยัง ยิ้มหวานส่งให้หลาน ก่อนเหลือบมองพีเลี้ยงคนใหม่อย่างใช้ความคิด หลานชายของตนไม่เคยชอบพีเลี้ยงทุกคนที่เข้าใกล้ และสาเหตุหลักนั้น เพราะท่านไม่ยอมให้ใครอื่นมาวุ่นวายใกล้ซิดลูกชาย ซึ่งอาจก่อให้เกิด

มีปัญหามาตามมาภายหลัง

ท่านต้องตัดไฟแต่ต้นลมให้คนของตัวเองเข้าไปดูแลหลานแทน แต่เหมือนจะยังไม่พอ เพราะนับวันหลานสุดที่รักก็จะมีความเอาแต่ใจ ข้อนี้น่าตนเองทราบดี แต่คิดว่าโตไปคงหายเอง ต่างจากฮารีซที่อยากให้มีพี่เลี้ยงส่วนตัว ไม่ใช่เอานางกำนัลมาเป็นพี่เลี้ยง เพราะถ้าเอานางกำนัลเป็นพี่เลี้ยง ฮาติมจะไม่มีความเกรงใจใดๆ

“ยังไงก็ฝากหลานชายฉันด้วยแล้วกัน”

“เพคะพระชายา”

“อย่าทำให้หลานชายฉันต้องโมโหหงุดหงิด ไม่อย่างนั้นเธอคงรู้ว่า จะเจอกับอะไร” นี่คือการเตือนหรือคำขู่ระงับจริงจัง ชักไม่แปลกใจ ทำไมพี่เลี้ยงคนก่อนๆ ทำงานไม่ทน รับมือกับหลานบางทีคงง่ายกว่ารับมือกับย่า

แต่...เป็นพระชายาก็อย่าคิดว่าเธอจะกลัว ความถูกต้องย่อมมาก่อนความกลัว อะไรที่ไม่ถูกต้องเธอจะไม่ตั้งต้นปล่อยผ่าน อย่างน้อยการได้เป็นพี่เลี้ยงของเจ้าชายน้อยก็ควรทำให้เจ้าตัวเกิดความเปลี่ยนแปลงบ้าง

“ดิฉันรับปากพระชายาไม่ได้เพคะ”

“ทำไม หรือคิดจะขัดคำสั่งของฉัน” ให้ตายดับ ทำไมแม่กับลูกคนละขั้วแบบนี้ล่ะ สายตาที่ท่านมองมาอัดแน่นไปด้วยอคติล้วนๆ คอยดูนะ มะนาวจะต้องทำให้พระชายาเปลี่ยนความคิดและมุมมองเสียใหม่

“มิได้เพคะ”

“นี่หลานฉัน”

“ท่านอย่าอย่าเสียดัง” สิ่งหนึ่งที่เด็กน้อยไม่ชอบคือเสียดัง แต่เวลาตัวเองทำเสียดังกลับลืมไปว่าคนอื่นก็อาจไม่ชอบเช่นกัน

“โทษที พอดีย่าต้องคุยกับพี่เลี้ยงของหลาน ออกไปเล่นกับทหาร

ด้านนอกก่อนนะฮาคิม”

“ฮะ” ว่าแล้วก็คว้าหุ่นยนต์ที่ถือติดมือมาด้วยวิ่งตุ๊กตักตะโกนเรียกทหารไปเล่นด้วยกัน ตอนนี่พระชายารอว่ากับมะนาวสบสายตาเหมือนมีกระแสไฟวิ่งผ่าน ความนิ่งสงบนี้ไม่น่าไว้วางใจเลยสักนิด คนกลางอย่างฮาริซเกิดความกังวล ท่านแม่ของเขามีนิสัยไม่ยอมคนและชอบเอาชนะ ท่านกำลังคิดหาทางหรือวางแผนอะไรอยู่อย่างแน่นอน เขามั่นใจ

“ท่านแม่ครับ ตอนนี่การตัดสินใจทุกเรื่องเกี่ยวกับลูก ผมยกให้เป็นหน้าที่ของมะนาวครับ”

“นั่นหลานแม่ แม่ไม่ชอบให้ใครบังคับขู่เข็ญ”

“ดิฉันกล้าสัญญาว่าจะไม่มีเรื่องแบบนี้เกิดขึ้น”

“เชื่อได้หรือ คนนอกครอบครัว” ท่านยิ้มในหน้า แต่เหมือนเสยะมากกว่ายิ้มนะ พระชายาเป็นคนสวย ตอนนี่ก็ยังสวย แต่ถ้าบอคดีออกไปได้จะดีมากมาย

“แม่ขอคุยกับพี่เลี้ยงคนนี้ส่วนตัว”

“ครับ แค่ห้านาที เพราะเธอต้องไปเตรียมอาหารเย็นให้ฮาคิม”

“แม่รู้” พระชายาตอบเสียงอ่อน แต่พอหันมามองเธอนี้คือเหมือนพร้อมไฟต์มาก คิดว่าตอนเป็นสาวท่านคงเอาเรื่อง หรืออีกที่ ท่านก็เพียงต้องการปกป้องคนในครอบครัวให้อยู่ในกรอบที่ตัวเองวางเอาไว้ ช่างเหอะ มะนาวควรใส่ใจที่ตัวของน้องฮาคิมมากกว่าคนอื่น

“เดี๋ยวฉันรอด้านนอกกับลูกนะ”

“คะท่านซีค” เธอค้อมศีรษะ รอยยิ้มของอีกฝ่ายเจ้าเล่ห์เสียจริง หรือเขากำลังทดสอบอะไรอยู่ ถ้าคิดว่าการปล่อยเธอไว้กับพระมารดา จะทำให้เธอกลัว บอกเลยว่าคิดผิด มะนาวไม่ใช่คนตาขาว ร่างสูง เดินออกไปแล้ว คงเหลือเพียงพระชายากับมะนาวสองคน

“ถามจริง เธอต้องการอะไร”

“พระชายาหมายถึงอะไรเพคะ”

“เธอน่าจะรู้ดีแกใจ สิ่งที่เราหวังไว้จะไม่เกิดขึ้น ฮารีชมีคนที่คู่ควร เดือนหน้าก็จะกลับมาจากเมืองนอกแล้ว” พระชายาเปิดประเด็นไม่อ้อมค้อม มะนาวจึงถึงบางอ้อ เป็นอย่างที่คิด ท่านทรงหวงบุตรชายเกรงว่าพี่เลี้ยงบ้านนอกๆ ต่างแดนอย่างเธอจะมาชูปมือเปิบเกาะลูกชายท่าน

“แล้วยังไงเพคะ”

“หี ยังต้องถามอีกเธอว่ายังไง อย่าคิดว่าเป็นคนสนิทเป็นพี่เลี้ยงของหลานฉันแล้วเธอจะเห็นคนอื่น”

“ดิฉันไม่เคยคิดอะไรไว้สาระแบบนั้นเพคะ” มันเป็นการตู่ทักอย่างร้ายกาจ คงเป็นแค่บททดสอบแรกเริ่มของการเข้ามาอยู่ในวังหุหุราแห่งนี้สินะ

“ปากก็บอกว่าไม่ แต่สายตาและความใกล้ชิดมันเปลี่ยนกันได้”

“แน่นอนเพคะ เรื่องนี้ดิฉันไม่เถียงพระชายา และดิฉันจะไม่รับปากด้วย เพราะอนาคตอะไรๆ ก็เปลี่ยนแปลงได้ ความรักมันเรื่องของหัวใจ ถ้าจะเตือนดิฉัน ก็ต้องทรงเตือนท่านซีดด้วยเช่นกัน” สายตาแพรวพราวพร้อมชายอ้อยขนาดนั้น มะนาวไม่ได้โง่ถึงมองไม่ออก เธอถึงต้องระวังตัวระวังใจแกล้งมองไม่เห็น

พระชายารอว่าเม้มปาก ปกติพี่เลี้ยงของหลานจะหองก้มหน้าก้มตา แต่คนนี่คือเซิดหน้าและยิ้มรับ แถมยังตอบโต้กับท่านอย่างฉะฉานไม่มีเกรงกลัวแม้แต่น้อย สิ่งที่ท่านกลัวมันอาจเกิดขึ้นก็ได้ เพราะคนเราก็ก้มใหญ่ใฝ่สูงด้วยกันทั้งนั้น ด้วยลูกชายของท่านตกพุ่มม่ายมาสองสามปีแล้ว

“หมายความว่าในอนาคตเธอคิดจะจับลูกชายฉันใช่ไหม”

“อย่าทรงคิดไปไกลขนาดนั้นเพคะ มันจะกลายเป็นการซีไพรองให้กระรอก” แม้เธอจะไม่ได้คิดตาม แต่อดยั่วโมโหคนหวงลูกไม่ได้จริงๆ

“ฉันไม่มีทางยอม”

“เพคะ ทรงดูแลลูกชายให้ดีๆ ด้วยแล้วกัน”

“นี่เธอ!” ถึงกับขึ้นเสียง แต่พอนึกได้ว่าจะโหวกเหวกไปก็ใช้ที
ลูกชายกับหลานอยู่ด้านนอก

“ทรงรู้จักสุภาวชิติใหม่เพคะ เกลียได้อย่างไรได้อย่างนั้น อย่าให้
เข้าตำรานั้นะเพคะ” ฝากไว้ให้คิด ไม่ได้ต้องการจะต่อปากต่อคำหรือ
ส่วนท่านจะโกรธจะไม่พอใจอันนั้นช่วยไม่ได้

“ออกไปได้แล้ว”

“เรื่องที่จะคุยมีแค่นี้หรือเพคะ”

“จำไว้ อย่าคิดวุ่นวายกับลูกชายฉัน ทำแค่หน้าที่ตัวเอง ไม่อย่างนั้น
จุดจบของเธอจะเหมือนพี่เลี้ยงคนก่อนๆ”

“หนึ่งคนละเรื่อง ไม่มีทางจบเหมือนกันแน่นอน ขอตัวนะเพคะ”

จะมัวรอให้พระชายาไล่ครั้งที่สองทำไม ลุกจากเก้าอี้แล้วหมุนตัว
เดินออกมา กลั้นยิ้มแทบแย้ นางกำนัลต้นห้องเห็นเธอก็มองตาขวาง
มะนาวรีบปรับสีหน้าแล้วส่งสายตาดำๆ ตอบกลับ ให้รู้ว่าคนแบบเธอ
ไม่กลัวใคร ถ้าหาเรื่องก่อนก็พร้อมตอบโต้เช่นกัน อย่าคิดมาข่มฝ่ายเดียว
“อวดดี”

พระชายารอว่าแม่ปากแน่น ไม่เคยเจอใครต่อปากต่อคำกับตน
แบบนี้ แม่แต่ลูกๆ ก็ไม่เคย ชีคฮาริซหาคนก้าวร้าวแบบนี้มีเป็นพี่เลี้ยง
ของหลานตนได้อย่างไร เห็นทีจะต้องคุยกัน ถ้าหากออกไปแล้วก่อเรื่อง
สาบานได้ว่าจะไม่ยอมอยู่เฉย พระชายารอว่ากำมือแน่น ดวงตาโกรธซึ่ง
ไม่พอใจ

มะนาวเป่าปากฟู ไม่แปลกใจว่าทำไมพี่เลี้ยงของเจ้าชายน้อย
จึงอยู่กันไม่ได้ เอาตรงๆ ก็ไม่คิดว่าตัวเองจะกล้าต่อปากท้าทาย ไม่ได้
อยากสร้างศัตรู แต่อยู่ที่วิธีคิดของพระชายาล้วนๆ ตอนนั้นคงเกลียดเธอ

มาก แต่วันหนึ่งหวังว่าท่านจะมองเห็นความจริงใจอย่างถ่องแท้ของตน
พอเดินออกมาอีกห้องเห็นช็อคชิซกำลังเล่นรถบังคับกับลูกชาย
ท่านช็อคดูหล่อเหลาส่ง่า แม้จะอยู่ในชุดประจำชาติสีขาวตัวยาว บนศีรษะ
มีผ้าสีขาวและครอบด้วยรัดเกล้าสีดำ แต่เพราะใบหน้าละม้ายแบบ
ลูกผสม ดวงตาสีฟ้าจึงทำให้เจ้าตัวโดดเด่นแปลกตากว่าชาวบ้านพื้นเมือง
ทั่วไป

“แอบมองอะไร”

“พี่ไม่ได้แอบมอง”

“ก็เห็นอยู่” เด็กชายฮาติมยื่นจมูกให้เธอ ยังมีแอบวางท่า
เหมือนเดิม ตอนนั้นเธอกำลังคิดเมนูอาหารเย็นเพราะท่านช็อคให้จัดการ
เรื่องนี้ได้เลย

“อยากกินอะไรครับเย็นนี้”

“เนือย่าง ไก่ย่าง” เด็กน้อยรีบตอบแบบไม่ต้องคิด คงจะกิน
จนเคยชิน บางทีเธอควรหาเมนูแปลกใหม่ให้เด็กน้อยลองรับประทาน
ดูบ้าง ขึ้นป्ल่อยให้กินแต่เนื้อสัตว์อย่างเดียวแบบนี้ รับประทานได้ว่า
โรคท้องผูกเรื้อรังถามหาแน่ๆ ซึ่งนั่นไม่ส่งผลดีต่อเจ้าตัวในระยะยาว

“พี่จะทำอาหารไทยให้กินดีไหม”

“อาหารไทยเหรอ” เอียงหน้าทำปากขมุขมิบไปมา ก่อนเหลือบตา
มองคนเป็นพ่อเหมือนจะขอความเห็น ช็อคชิซจึงเสริม

“อาหารไทยแบบที่อาวุ่นแสนทำงลูก”

“อ้อ ดีๆ อยากกิน อร่อย”

“แกงจืดไก่สับเต้าหู้แล้วกัน แล้วท่านช็อคล่ะคะ”

“ฉันอะไรก็ได้ ไม่เรื่องมาก ลองทำดู”

“ไม่เอาผักนะ เกลียด” เด็กน้อยจอมเยอะรีบบอก เพราะไม่กิน
อะไรที่เป็นผัก งานหินของมะนาวเลย เพราะเธอตั้งมั่นไว้แล้วว่าจะต้อง
ทำให้เด็กน้อยกินผักให้ได้ แนนอนต้องมีลูกล่อลูกชนปะปนความเจ้าเล่ห์

เล็กๆ ไม่หัดตอนนี่แล้วจะไปหัดตอนไหน

“ผักมีประโยชน์นะครับ”

“ไม่กิน จะอ้วน” พอคำว่าจะอ้วนหลุดปากออกมา ใบหน้าหวานหันไปขอความเห็นท่านซีคทันที

“มีอะไรหรือคะ ต้องบอกฉันนะ”

“ฮาคิมเคยกินผัก แต่ชิ้นมันใหญ่ติดคอทำให้อ้วน จากนั้นฮาคิมก็ไม่ยอมกินผักอีกเลย กลัวจะอ้วนอีก” ซีคฮารีซออธิบาย ถือเป็นข้อมูลใหม่ และเธอต้องขจัดความกลัวนี้ออกจากใจเด็กน้อย

“รับรองว่าผักที่พี่จะทำน่องคิมต้องชอบแน่”

“ก็บอกว่าไม่ชอบไงเล่า” กระแทกเสียงใส่ ทำหน้ายุ่งเหยิงพร้อมเหวี่ยงทุกรรพลิ่ง เพราะติดนิสัยก้าวร้าวขึ้นเสียงจนเคยตัว

“ฮาคิม พุดดี” ฮารีซเตือนลูกชาย

“คิมไม่ชอบ” กระแทกเสียงใส่แล้วคว่ำรถบังคับของตัวเองเดินลงสั้นแรงๆ ออกนอกประตูไป ตรงไปยังรถอล์ฟเพื่อกลับตำหนัก ซีคฮารีซมองตามลูกชายด้วยสายตาอ่อนนอกอ่อนใจก่อนหันมาสบตาพี่เลี้ยงคนใหม่ เขากลับอย่างเดียว กลัวว่าเมฆาจะถอดใจไปเสียก่อน เพราะทนนิสัยลูกชายตนไม่ได้

“ขอโทษแทนฮาคิมด้วยนะ”

“ไม่ต้องขอโทษค่ะ ฉันเข้าใจดีว่าน่องคิมแกยังเด็ก ปรับได้ค่ะ” เธอจะไม่ห้อ บอกตัวเองว่าอย่างนั้น

“ขอบใจ”

“ทำไมต้องขอบใจคะ”

“ที่จะอดทนและพยายามเพื่อฮาคิม” ส่งสายตาแพรวพราวมาอีกแล้ว ขยับชายอ้อยเสียจริง พระชายาจะเขม่นเธอก็เพราะเขาแน่ละ

“ไม่ต้องยิ้มขนาดนี้ก็ได้อะ ดูเหมือนน้อย ฉันไม่หลงกลง่ายๆ หรือก”

“ว่า แยกจริง รู้ทัน” แล้วอะไรคือหัวเราะที่ๆ ในลำคอแล้วเดินนำไป เธอจึงเดินตามไปขึ้นรถกอล์ฟ โดยมีเด็กเจ้าปัญญาหนึ่งหน้ายุ้งร่อยอยู่ก่อนแล้ว

“น้องคิม”

“ไม่ต้องมาเรียก บอกเลยไม่ชอบ”

“ไม่ชอบอะไร” เสียงของคนเป็นพ่อเอ่ยขึ้น เด็กน้อยทำปากยื่น เหล่ตาไปมองพี่เลี้ยงที่นั่งด้านหลัง ก่อนจะหันกลับมาโดยเลือกไม่ตอบคำถาม

“พี่มะนาวมาเป็นพี่เลี้ยง ลูกต้องเชื่อฟังพี่เขา อย่าเอาแต่ใจ อย่าแสดงกิริยาไม่ดี เดี่ยวจะไม่มีคนรัก”

“ก็ไม่ต้องมารัก ท่านพ่อรักคิมคนเดียวก็พอ” ยังเซ็ดหน้าอย่างอวดดี นี่ลูกใคร ทำไม่รู้อายุก็แค่นี้ พูดเก่ง งอนเก่ง โมโหก็เก่ง ใช้ออย่างหลังนี้สารพัดไม่ปลื้มเอาซะเลย

“ถ้าเป็นเด็กดีจะมีแต่คนรัก ไม่ชอบให้คนรักเธอ”

“ไม่” ขนาดแม่ยังไม่รักเลย เด็กน้อยคิดในใจแม่ปากแน่น ส่วนลึกในใจโหยหาความรัก รักที่อยากได้คือจากแม่ แต่ก็ไม่เคยได้ แล้วเจ้าตัวก็ถอนหายใจเฮือก

“แสดงว่าตอนพ่อไปทำงานเราก็คือใช้ไหม แล้วไปดื้อที่โรงเรียนด้วยหรือเปล่า”

“ไม่ดื้อ”

“ตอบเสียงห้วน เป็นเด็กต้องมีหางเสียงสิลูก” มือหนาวางแหมะบนศีรษะขยุยของลูกแล้วลูบเบาๆ เด็กน้อยวางหุ่นยนต์ไว้บนเบาะนั่ง แล้วปีนมานั่งตักคนเป็นพ่อ ซุกหน้ากับอกของพ่อเงิบๆ ไม่พูดอะไร

ทุกการกระทำของเด็กน้อยอยู่ในสายตาพี่เลี้ยง ไม่ว่าจะใครบนโลกนี้ เด็กหรือผู้ใหญ่ต่างก็โหยหาความรักด้วยกันทั้งนั้น ถึงไม่พูด แต่การกระทำจะฟ้องทุกอย่าง โลกกลมๆ เบี้ยวๆ เอียงๆ มันก็หมุนได้

ด้วยความรัก ต่อให้ไม่มีใครรัก ที่สุดแล้วเราก็ต้องเลือกรักตัวเอง

“ข้าชื่อป้านิ่มนะคะ”

“ยินดีที่ได้รู้จักค่ะป้า เรียกนางว่านางนนะคะ หรือจะเรียกมะนาวก็ได้” มะนาวถูกคุณนอด้มพามาแนะนำกับทุกคนภายในตึกอย่างไร้เกียรติหลายคนเป็นมิตร แต่ก็หลายคนเช่นกันที่แอบเหยียดๆ ทางสายตา แต่ก็ไม่ได้พูดอะไรออกมา นี่ละนะจิตใจของมนุษย์ยากแท้หยั่งถึง

จากนั้นเธอจึงได้รู้จักหัวหน้าเชฟทำอาหาร ซึ่งตึกรีไม่ธรรมดา เป็นอดีตเชฟจากโรงแรมดังในต่างประเทศ ก่อนมารับหน้าที่ทำอาหารที่วัง ซึ่งหลักๆ ป้านิ่มแกดูแลทั้งสองตึก อาหารส่วนใหญ่ทำจากห้องครัวด้านหลัง แต่ที่ตึกนี้มีห้องครัวอยู่ในตัว ส่วนตึกที่พักของเหล่าทหารนางกำนัลอยู่ตึกด้านหลัง ทุกวันจะมีเวรยามผลัดเปลี่ยนมาดูแลรักษาความสะอาดและความปลอดภัย

“หนูจะทำอาหารไทยใช่ไหม”

“ใช่ค่ะ ทำแค่ห้อย่างค่ะ แต่แกงจืดจะทำให้คุณหนูค่ะ” ส่วนใหญ่เรียกคุณหนู หรือบางคนก็เรียกเจ้าชายน้อย ซึ่งท่านซีตอบว่าไม่ใช่เรียส พวกเราไม่ใช่เจ้าขุนมูลนายที่จะต้องพิธีรีตอง อยากให้สะดวกใจ สบายๆ ไม่อย่างนั้นมันจะแลดูอึดอัดในการอยู่ร่วมกัน ส่วนตึกนี้ชั้นบนห้ามขึ้นไปวุ่นวาย ซึ่งตึกของเขาคนที่ขึ้นไปได้มีแค่อดัมกับป้านิ่ม

“ให้ป้าช่วยเป็นลูกมือนะคะ”

“ยินดีเลยค่ะ”

เธอสั่งให้คนไปซื้อเครื่องปรุงแบบไทยที่ย่านไชน่าทาวน์มาตั้งแต่เช้า แม้จะแพงแต่ของมันต้องมี ส่วนเครื่องปรุงบางตัวเธอชอบมาจากเมืองไทย วันนี้จะได้แสดงฝีมืออาหารไทยๆ

ไม่นานทั้งห้าเมนูก็พร้อมเสิร์ฟขึ้นโต๊ะ ส่งกลิ่นหอมพุ่งติดจมูก

ขนาดบ้านนี้ได้ลองกินยังบอกเลยว่ารสชาติแปลกแต่ก็อร่อยชวนให้ออยากกินอีก บ้านนี้บอกเคยกินแต่อาหารจีนซึ่งมันแทบไม่มีรสชาติ แต่อาหารที่มะนาวทำมันคล้ายๆ อาหารจีนเหมือนกัน โดยเฉพาะแกงจืดคล้ายๆ กระทบะปลาหน้าแดง แต่ว่าอร่อยกว่ามาก

ถ้าเลี้ยงกับข้าวไปยังโต๊ะรับประทานอาหารในห้องปีกขวาท้องใหญ่ ซึ่งเป็นห้องกระจก เมื่อเปิดผ้าม่านจะเห็นสวนหย่อมด้านข้างเขียวขจี มีน้ำตกจำลอง โต๊ะรับประทานอาหารมีทองคำเคลือบ ความหรูหรานี้กระจายทั่วทั้งบ้านไม่น้อยหน้ากันสักห้อง

ตึ่ง ตึ่ง ตึ่ง

เสียงวิ้งลงสั้นหนักๆ ดังเข้ามา ร่างเล็กมาถึงก็ป็นขึ้นนั่งเก้าอี้ประจำของตัวเองซึ่งอยู่ขวามือ ท่านซีคฝายมือให้มะนาวนั่งด้วย เธอจึงนั่งข้างๆ เก้าอี้เด็กน้อย ไม่ไปนั่งฝั่งซ้ายมือของท่านซีค ไม่ใช่อะไรหรอก เธอจะต้องดูแลเด็กน้อยให้เขากินอาหารหน้าตาแปลกๆ

“อะไรเนี่ย”

“แกงจืดคะ อาหารไทย แกงจืดใส่ไก่และกุ้ง” เด็กน้อยทำหน้าขุ่นแต่ก็พยักหน้าเข้าใจ ท่านซีคมองปฏิกิริยาของลูก ก่อนเจ้าตัวจะมาตากับไข่เจียวหน้าตาแปลกๆ แ่นละ มะนาวใส่ผักหั่นชิ้นเล็กๆ ลงไปด้วยทั้งแครอท หอมหัวใหญ่ และผักชี ตีไข่จนฟูพองส่งกลิ่นหอมยั่วน้ำลาย

“มีอะไรบ้างมะนาว”

“แกงจืดไก่กุ้ง ไข่เจียวทรงเครื่อง ปลาทอดสามรส ส่วนนี้ต้มยำกุ้งเผ็ดหน่อย และนั่นกุ้งทอดราดซอสมะขามคะ” และกุ้งที่ใช้ก็คือกุ้งล็อบสเตอร์ มันจึงดูน่ากินมากๆ

“บอกว่าไม่กินผักไ้”

“ลองก่อนคะ แกงจืดกับไข่เจียว แกงจืดที่เอาผักพันตัวกุ้งไว้ด้วย มีประโยชน์นะ ลองก่อน ถ้าไม่ชอบค่อยคายทิ้ง” เธอยังต่อรองกับเด็กน้อย จัดการใช้ช้อนกลางตักอาหารมาวางในจาน เด็กน้อยทำหน้าขุ่น

เหล่ตามอง แต่ก็ยอมตักอาหารเข้าปาก ขนาดยังไม่สี่ขวบก็กินอาหาร
เองได้ หากเป็นเด็กบางคนคงอ้อนให้พ่อแม่ป้อน

“ค่อยๆ ตักสิลูก คำเล็กๆ”

“เรื่องของคุณิม”

“ตอบท่านพ่อแบบนี้ไม่ได้นะคะ อย่าพูดแบบนี้”

“ยุ่ง”

“ถ้าพี่พูดแบบนี้กับน้องคิมบ้าง น้องคิมจะชอบหรือเปล่านั้น”
เธอตั้งคำถาม ฮาคิมเป็นเด็กฉลาดอยู่แล้ว ครุ่นคิดชั่วครู่ก็พยักหน้า
ยอมรับเบาๆ

“คิมจะพยายาม”

“ดีมากค่ะ คนเก่งก็ต้องได้กึ่งอีกตัวนะคะ ค่อยๆ เคี้ยว พี่พันผัก
ไว้นิดเดียว” ต้องเริ่มจากเล็กๆ น้อยๆ ลูๆ จะให้หมากินผักเป็นจานๆ
เหมือนผู้ใหญ่คงทำได้ยาก เด็กน้อยถอนหายใจแต่ยอมตักกินเคี้ยวๆ
กลืน สีหน้าไม่ได้แยแต่เหมือนเจ้าตัวพยายามเกินมากกว่า

“กินได้ไหมลูก” ท่านซิคหันมาถามลูกชาย ส่วนตัวเองลองชิม
อาหารทั้งสามอย่างดูก็ถือว่าอร่อยมากๆ รสชาติไม่ได้ต่างจากฝีมือ
น้องสะใภ้ แบบนี้ลูกชายต้องชอบแน่ๆ

“ก็...ได้ฮะ”

“จ้ะพี่ช่วยตักให้นะคะ ส่วนไข่เจียวทรงเครื่องลองดู ถ้าไม่ชอบ
ไม่ต้องผืน” กลิ่นไข่เจียวหอมขนาดนี้ เด็กที่ไหนก็ชอบ เชื้อเถอะ เธอตัก
ไปวางในจานให้ เด็กน้อยตักเข้าปากเคี้ยวๆ ตาลูกกวาด เหมือนจะชอบ
ไข่เจียว คราวนี้เธอลองไม่ตักให้ เด็กน้อยจึงตักเอง ทั้งแกงจืดและ
ไข่เจียวสลับกันไปมาจนข้าวพร้อมเกือบหมด

“เก่งมากครับ” มะนาวปรบมือให้เด็กชาย โดยลิ้มกินอาหารในจาน
ตัวเองไปเลย เด็กน้อยมีกอดอกเชิดหน้า ก่อนยกแก้วน้ำมาดื่มแล้ว
ป็นลง

“จะไปไหนห้องคิม”

“ไปต่อเลยก็” เธอพยักหน้าเบาๆ เด็กน้อยก็วิ่งตั้งตงออกไป ส่วนนมอีกสักพักค่อยให้ดื่ม ดื่มนมตอนนี้เลยมันก็จะทำให้เด็กน้อยอึดอัดได้ ต้องให้ห่างจากมือหลักสักครึ่งชั่วโมง

“คราวนี้จัดการข้าวในจานตัวเองได้แล้ว” ชีคฮาริซบอกยิ้มๆ ยอมรับเลยว่าคิดไม่ผิดที่จ้างเธอมา อย่างน้อยในความดีของฮาคิม ก็ยังมีความยอม ไม่เอาแต่ใจเหมือนแต่ก่อน วันนี้ถือเป็นการเริ่มต้นที่ดี และหวังว่าจะดียิ่งๆ ขึ้นไป

“อร่อย เป็นเซฟได้เลย”

“ไม่ถนัดเลยคะ”

“แต่นาวทำได้ดี ว่าแต่...ฝีมือทำอาหารดีแบบนี้ทำไมยังโสด”
วกเข้าประเด็นนี้แบบมีนๆ ก็ได้ด้วยเธอท่านชีค สาวผมสั้นหรือตามองหน้าคนนั่งหัวโต๊ะ ขยันทมองด้วยสายตาแบบนี้เหลือเกิน ไม่เกรงใจคนของเขาบ้างหรือไง ยืนเรียงกันเป็นแถวติดผนัง

“อยากโสด สบายดีคะ ไม่อยากมีพันธะ”

“การมีพันธะก็ไม่ได้เลวร้ายอะไร”

“คะ อาจจริง แต่เลือกได้คิดว่าอยู่แบบนี้ดีกว่าคะ ไม่อยากลำบากลำบากนห่วงหน้าพะวงหลัง” ตอบเรียบๆ แต่คนฟังเพียงยิ้ม เป็นยิ้มร้ายๆ ตรงมุมปากในแบบที่มะนาวไม่ชอบใจนัก ทำตัวร้ายกาจเหลือเกิน อย่าคิดเอาหน้าหล่อๆ มาเป็นเหยื่อล่อเธอหน่อยเลย

“ก็ดี จะได้ให้ช่วยดูแลฮาคิม”

“แต่อีกหน่อยห้องคิมก็ต้องโตนะคะ แก่ไม่ต้องการพี่เลี้ยงไปตลอดชีวิตหรอก” เผลอๆ เข้าชั้นประถมเธอก็จะหมดหน้าที่ หรืออาจไวกว่านั้น

“อยู่เป็นแม่ครัวที่นี่ต่อสิ ฉันจ้างเอง”

“สายเปย์เหลือเกินนะคะ”

“อะไรที่ชอบ อะไรที่ถูกต้อง อะไรที่น่าสนใจ ฉันหุ่่มไม่ได้อยู่แล้ว”
ดวงตาสีฟ้าพราระยับ รวากับเขาจะสื่อสารบอกว่าสิ่งที่ชอบก็คือเธอ
บ๊าลี มะนาวไม่กล้าคิดทักท้วงไปเองหรือก งานมโนไม่ใช่งานถนัด
“เอาไว้ถึงตอนนั้นฉันจะให้คำตอบก็แล้วกันนะคะ”
“ครับ”

ซิคฮาริซตอบสั้นๆ ก้มหน้าก้มตาจับประทานอาหารต่อ เข้าใจแล้ว
ว่าทำไมน้องชายเจริญอาหาร ดูเหมือนตอนนีเขาเองก็กำลังถูกกามเทพ
เล่นงานเข้าให้แล้ว

